

திருநெல்வேலி
ஶாலஸ் ஞானப்பிரகாச முனிவரின்

சிவயோகரத்னம்

(தமிழ் மொழிபெயர்ப்புடன்)

பிரம்மஸ்
சபத்மநாபன்

நியந்த்ர
சிவன் கோவில், நல்லூர்,
யாழ்ப்பாணம்.

2015

உ
ஸ்ரீவெஷயா

ஸாலீவாடிடோர்
ஸ்ரீமுரு ஜூநவுரகாஸர ஜானிநா பூரணீகா

ஸ்ரீவெயாஹாதூ |

(ஐாவிலு தாட்டயூஸுவிதா)

திருநெல்வேலி
ஸ்ரீலட்சு ஞானப்பிரகாச முனிவரின்

சிவயோகரத்னம்

(தமிழ் மொழிபெயர்ப்புதன்)

தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு ஆசிரியரும் பதிப்பாசிரியரும்
பிரம்மாநாடு ச. பத்மநாபன்

B.A.(Hons), P.G.Dip. in Edu., M.Phil.-Sanskrit.

விரிவுரையாளர்,
சம்ஸ்கிருதத்துறை,
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

வெளியீடு
நியந்தர்
சிவன் கோவில்,
நல்லூர்,
யாழ்ப்பாணம்
25.07.2015

நால் வியரம்

நூலின் பெயர் : திருநெல்வேலி பூதீலபூதீ ஞானப்பிரகாசமுனிவரின்
சிவயோகரத்தினம் (தமிழ் மொழிபெயர்ப்புடன்)

தமிழ்மொழி

பெயர்ப்பாசிரியர் : பிரம்மதீர் ச. பத்மநாபன், B.A.(Hons), P.G.Dip. in Edu., M.Phil.-Sanskrit

பதிப்பு : 2015.07.25

வெளியீடு : நியந்தரீ, சிவன் கோவில், நல்லூர்.

வடிவமைப்பு : சிவபூதீ மு. சகிதரக்குருக்கள், நாயன்மார்கட்டு.

அட்கூற்று பதிப்பு : மதி கலர்ஸ், முருகேசர் ஒழுங்கை, நல்லூர், யாழ்ப்பாணம்.

பக்கங்கள் : 85+X

பிரதிகள் : 500

ISBN : 978-955-0877-11-9

அணிந்துரை

திருநெல்வேலி ஸ்ரீலஸ்ரீ ஞானப்பிரகாச முனிவரின் சிவயோகரத்னம் என்ற சம்ஸ்கிருத நூலின் தமிழ்மொழி பெயர்ப்பை உருவாக்கி அதனை மீள்பதிப்பாக வெளியிடும் பிரம்மஸ்ரீ ச. பத்மநாபனின் அரிய முயற்சியைப் பாராட்டுவதில் மிக்க மகிழ்ச்சி யடைகின்றேன். பிரம்மஸ்ரீ பத்மநாபன் எனது அன்பிற்குரிய மாணவனாவார். என்மீது அளவற்ற குருபக்தி மிக்கவர். பேராசிரியர் அமரர் கா. கைலாசநாதக்குருக்கள் அவர்களது ஸ்ரீவித்யா குருகுலத்தில் சம்ஸ்கிருதம் பயின்று வேதம், ஆகமம், சாஸ்திர நூல்கள், சம்ஸ்கிருத இலக்கியங்கள் ஆகியவற்றைக் கற்கும் வாய்ப்பினைப் பெற்றதோடு வைத்திக ஆகம சமய சம்பிரதாயங்களை பேராசானது வழிகாட்டவில் நன்கு அறிந்து கொள்ளும் சந்தர்ப்பமும் அவருக்குக்கிட்டியது.

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் பட்டப்பின் படிப்புகள் பீடத்தில் அவரது முதுத்துவமாணி (M.Phil) பட்டத்திற்கான ஆய்வின் மேற்கொண்டபோது ஆய்வுக்குரிய பொருளாக ஸ்ரீலஸ்ரீ ஞானப்பிரகாச முனிவரின் சிவயோகரத்தினம் எனும் நூலை அடிப்படையாகக் கொண்டு எனது மேற்பார்வையிலும், வழிகாட்டவிலும் அவ் ஆய்வினை மேற்கொண்டு அப்பட்டத்தினைப் பெற்றுக் கொண்டவர். அவரது இவ் ஆய்வு முயற்சி ஞானப்பிரகாசமுனிவரது நூல்களின் ஆராய்ச்சியில் முக்கியத்துவமுடையதாகும். யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் சம்ஸ்கிருதத்துறையில் தமது பட்டப்படிப்பை மேற்கொண்டு சம்ஸ்கிருதத்தில் முதலாம் பிரிவில் சிறப்புப் பட்டம் பெற்றவர். அவரது ஆழ்ந்த சம்ஸ்கிருத மொழிப்புலமை இவ்வாய்வினை மேற்கொள்ள அவருக்கு உறுதுணையாக அமைந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. தற்பொழுது யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக சம்ஸ்கிருதத்துறையில் விரிவுரையாளராகப் பணியாற்றிவரும் பிரம்மஸ்ரீ ச. பத்மநாபன் ஸ்ரீலஸ்ரீ ஞானப்பிரகாசமுனிவரது சிவயோகரத்னம் என்ற சம்ஸ்கிருத நூலின் தமிழ்மொழிபெயர்ப்பைச் சிறப்புறச் செய்துள்ளார். பிரம்மஸ்ரீ ச. பத்மநாபன் செயற்றிறன் மிக்கவர். எக்காரியத்தையும் நன்கு ஒழுங்கமைத்து நிறைவேற்றுவதில் தனித்திறமை கொண்டவர். மிகவும் எளிமையும் அமைதியான சுபாவமும் உடைய பண்பாளர். தமக்கேயுரிய ஆக்கத்திறனால் இவ்வரிய காரியத்தை நிறைவேற்றியுள்ளமை ஏனையோர்க்கும் ஒரு முன்மாதிரியாக அமைகின்றது.

இம்மொழிபெயர்ப்பு நூலின் முதற் பகுதியில் ஆசிரியர் பூஞ்சௌனப்பிரகாசமுனிவரின் வாழ்க்கை வரலாற்றை விரிவாக ஆராய்ந்துள்ளார். ஞானப்பிரகாச முனிவர் ஈழத்துச் சைவசித்தாந்த நல்லறிஞர் வரிசையில் முதன்மையாக வைத்தெண்ணப் படத்தக்க வகையில் தமிழகத்திலும் யாழ்ப்பாணத்திலும் நன்கு அறியப்பட்டவராவார். சைவ வாழ்வியற் கோட்பாடுகளை தமது வாழ்நாளில் நிலை நிறுத்திய சாதனையாளர். பசுவைப் பாதுகாத்துப் போற்றும் உயர்ந்த இலட்சியத்திற்காக்கத் தன்னையே இந்நாட்டிலிருந்து நாடுகடத்திக் கொண்டவர். பசுவதைக்கு அஞ்சியவர். அந்நிய ஆட்சியாளர்களிட மிருந்து சைவசமய விழுமியங்களைப் பாதுகாப்பதில் தம்மளவில் உறுதிமிக்கவராக விளங்கியவர். அவரது வாழ்நாளில் அவரது அரிய முயற்சியாக அமைவது அவர் சம்ஸ்கிருத மொழியில் பெற்ற ஆழ்ந்த புலமையாகும். அம்மொழியில் அவர் பெற்ற பாண்டித்தியத்தினால் ஆகமங்கள் கூறும் ஞானபாதத்தின் அடிப்படையில் சைவசித்தாந்த கருத்துக்களை விளக்கமாக எடுத்துக் கூறியவர். இவ்வகையில் அவரது ஆக்கபூர்வமான பணிகள் சைவசித்தாந்த அறிவுப் பரம்பலுக்கும் சம்ஸ்கிருத மொழி வளத்திற்கும் பெரிதும் உறுதுணையாயின.

சைவஞ்சார்ந்த உரை நூல்களுக்க உரை எழுதுவதும் நூலகளை ஆக்குவதும் அவரது அரியபணிகளாக அமைந்தன. பெள்ளிக்காராகம விருத்தி, சிவஞானபோதவிருத்தி, பிரமாண தீபிகை, பிராசாத தீபிகை என நான்கு நூல்களுக்கு உரை எழுதியும் சித்தாந்த சிகாமணி, அஞ்சான விவேசனம், சிவயோகரத்னம், சிவயோகசாரம், சிவாகமாதி மாஹாத்மிய சங்கிரகம், ஓமாத்ரி கற்பம் எனும் நூல்களை ஆக்கியும் வடமொழி வளம் பெறவும் சைவசித்தாந்த அறிவு விருத்தியடையவும் அவர் பணிபுரிந்தார். சிவஞானசித்தியாருக்கு தமிழில் உரையெழுதியும் தீட்சா லக்ஷணம், தத்துவ வியாபார விவரணம், அவஸ்தா நிருபணம் மகாவாக்கிய சங்கிரகணம் எனும் நூல்களை ஆக்கியும் உதவியுள்ளார்.

“அவரதுஉரைகள் சைவசித்தாந்த சாஸ்திரம் ஆகமப் பின்னணியில் எழுந்தது என்ற உண்மையை புதுப்பசுமை மங்காமல் புலப்படுத்துபவை. சைவசித்தாந்த சாஸ்திரங்களில் நேரடியாகக் கையிட்டுச் சித்தாந்த விளக்கஞ் செய்த ஈழத்து முதல் அறிஞர் என்றும் மகிமை அவருக்குரியதாகும்”

என இலக்கியக் கலாநிதி பண்டிதர் மு. கந்தையா தமது ‘�ழத்துச் சைவசித்தாந்த தொன்மை மேன்மை’ என்ற கட்டுரையில் தெளிவுபடக் கூறியிருப்பது முனிவரின் அரிய பணிகளுக்குரிய கெளரவமாகும்.

தமிழகத்தில் பாண்டிச்சேரியிலுள்ள பிரான்சிய இந்தியவியல் ஆய்வு நிறுவனம் சிவபோகரத்னம் என்னும் நாலைப் பதிப்பித்துள்ளமை பெருமைக்குரியதாகும். மேலும் பூலீஸ் ஆறுமுகநாவலர், த. கைலாய-பிள்ளை, மட்டுவில் உரையாசிரியர் வேற்பிள்ளை, சுத்தானந்த பாரதியார், முதறிஞர் க.சி.குலரத்தின்ம், பண்டிதர் மு. கந்தையா, இனுவில் நடராஜ் ஜயர், திருவிளங்கம் போன்றவர்கள் ஞானப்பிரகாசமுனிவரது ஆக்கபூர்வமான பணிகள் பற்றி எடுத்துக் கூறியுள்ளமை அவரது வரலாற்றுக்கு பெருமை சேர்ப்பதாகும்.

சிவபோகரத்னம் 192 சுலோங்களைக் கொண்டுள்ளது. பிரம்மஸ் பத்மநாபன் பொருள்மரபு சிதைவுறாது இச்சுலோகங்களுக்குரிய தமிழ் மொழி பெயர்ப்பினை மேற்கொண்டுள்ளார். ஞானப்பிரகாசமுனிவரின் இந்நாலில் சிவஞானப் பரம்பொருளின் உயர்தத்துவங்களும் சைவ வாழ்வியல் சிவபோகத்தின் சிறப்புப் பற்றியும் யோகப்பயிற்சி பற்றியும் விரிவாக எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளது.

“ மனதின் அறியாமை நன்கு விடுபடுதலையே முக்தியின் இலக்கணமாக அறிந்து கொள்ளவேண்டும். அவ்விதமே மீண்டும் ஓரிடத்தில் அசையாத நிலையில் மோகஷம் எனும் ஆத்மவிடுதலை ஏற்படுகின்றது.(40ஆம் பாடல்)”

என முக்தி இலக்கணம் பற்றி முனிவர் கூறுகின்றார். சிறப்பாக தியானத்தின் பெருமை நன்கு எடுத்துக் கூறப்படுகின்றது. “தியானமானது ஒரு நிலைப்பட்ட சமாதிநிலையில் அமைதி யடைந்த சமுத்திரம் போன்று களங்கமற்று விளங்கும்” என விளக்கந்தந்துள்ளார். ‘ சிவம்’ எனும் சிந்தையானது அதனுடாக சிவபோகம் என்பது காட்சியளிக்கின்றது. சிவனது தரிசனமானது ஞானமாகும். யோகம் என்பது மனம் ஒன்று படுதலாகும் என்று சிவபோக விளக்கந் தந்துள்ளார். சிவானந்தத்தைப் பெற்று சிவனோடு தனியாக மகிழுந்தன்மையை ஒருவன் பெற்றுக் கொள்வதாக முனிவர் குறிப்பிட்டுள்ளார். ‘ சிவோஹமஸ்மி’ - ‘ நான் சிவனாக இருக்கின்றேன்.’ என்ற இலக்குப் பற்றியும் முனிவர் நன்கு விளக்கியுள்ளார். சிவபோகப் பயிற்சியினால் சிவானந்தப் பேற்றினைப் பெறும் வழியை இந்நால் தெளிவுபடக் கூறுகின்றது.

சம்ஸ்கிருதத்தில் இத்தகைய சிறப்பு நாலை ஆக்குவதற்கு ஞானப்பிரகாச முனிவருக்கு கொட்டேசம் உறுதுணையாக அமைந்தது. மேலும் ஞானப்பிரகாசர் மேற்கொண்ட சைவவாழ்வு சிவப்பணி காரணமாக எங்கெங்கு அவற்றை மேற்கொண்டாரோ அவ்விடங்களின்

பெயர்களினால் அவரது நாமம் பெருமை பெறலாயிற்று. யாழ்ப்பாணத்து திருநெல்வேலியில் பிறந்தமையினால் திருநெல்வேலி ஞானப்பிரகாசர் எனவும், திருவண்ணாமலையில் தீட்சையும் உபதேசமும் பெற்றவராதலின் திருவண்ணாமலை ஞானப்பிரகாசர் எனவும் சிதம்பரத்தில் தங்கியிருந்து சிவப்பணியாற்றியதனால் சிதம்பரம் ஞானப்பிரகாசர் எனவும் புகழ் பெற்றவர். இம்முன்று பெயர்களும் ஞானப்பிரகாசமுனிவரையே சாரும் என்பது அறிஞர் கருத்தாகும். இத்தகைய சிறப்புமிக்க சிவயோகரத்னம் என்ற நூலின் வழியாக சிறப்படைந்தவர் ஞானப்பிரகாச முனிவர். அவரது நூலின் இம்மொழிபெயர்ப்பு இத்துறை சாந்த ஆர்வலர்களுக்கும் சைவசித்ததாந்தமற்றும் சம்ஸ்கிருதம் சார்ந்த ஆய்வாளர்களுக்கும் நன்கு பயன்படவல்லது.

இவ்வரிய மொழிபெயர்ப்பினை மேற்கொண்ட பிரம்மஸீ ச. பத்மநாபனுக்கு எமது நல்லாசிகளும் நல்வாழ்த்துக்களும் உரித்தாகுக. இம்முயற்சி அனைவரினதும் பாராட்டினைப் பெறும் என்பதில் ஜெயமில்லை. இரண்டாம் பதிப்பாகிய இந்நால் ஸ்ரீமுனினேஸ்வர தேவஸ்தானம், நல்லூர் சிவன் கோவில், நியந்தரீ, பேராசிரியர் பிரம்மஸீ கா. கைலாசநாதக்குருக்கள் ஞாபகார்த்த சபை ஆகியவை இன்னது 25.07.2015 அன்று நடாத்தும் வெளியீட்டு விழாவில் வெளியிடப்பட விருப்புது அதற்குப் பெருமையளிப்பதாகும்.

பிரம்மஸீ பத்மநாபன் மேன்மேலும் இது போன்ற ஆக்கப் பணிகளில் தொடர்ந்தும் ஈடுபட அவருக்கு நலமான வாழ்வும் சகல வளங்களும் கிடைத்து இனிய வாழ்வு பெற எல்லாம்வல்ல ஸ்ரீகமலாம்பிகா சமேத ஸ்ரீகைலாசநாத சுவாமியினதும் ஸ்ரீவடிவாம்பிகா சமேத ஸ்ரீமுனினைநாத சுவாமியினதும் நல்லைக்குமரனினதும் திருவருள் என்றென்றும் துணை நிற்பதாகுக. பேராசானது குருவருளும் அவருக்கு என்றும் துணை புருவதாகுக. நூலின் வெளியீடு சிறப்புற நிகழ எமது நல்லாசிகள் உரித்தாகுக.

பேராசிரியர், இலக்கிய கலாநிதி, கலாநிதி
ப. கோபாலகிருஷ்ண ஜெயர்
வாழ்நாள் பேராசிரியர்,
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.
தலைவர், பேராசிரியர் பிரம்மஸீ
கா. கைலாசநாதக்குருக்கள் ஞாபகார்த்த சபை

சிவன் கோவில்,
நல்லூர்,
யாழ்ப்பாணம்.
22.07.2015

வாழ்க்குரை

“இடுக்கண் வருங்கால் நகுக; அதனை
அடுத்து ஊர்வது அஃது ஒப்பதுஇல்”

திருநெல்வேலி ஞானப்பிரகாசர் அந்திய ஆட்சிதந்த இடுக்கண் வந்தபோது சிரித்தார்; சிரித்துக்கொண்டே தர்மத்தைச் செய்தார். உழுதுநெல் விளைக்கும் குலதர்மத்தின்படி பசுக்காத்தல் ஆகிய அறத்தைச் செவ்வனே செய்தார். தருமழுமியாகிய பரதகண்டத்திலே பசுபயம் இன்றிவாழ, வகை செய்தார். அறம் அகண்டபொருள் தரும், சொல் தர்மம், அர்த்தம், காமம், ஆகிய புருஷார்த்தங்கள் மூன்றையும் உள்ளடக்கியது. பொருளால்லவற்றைப் பொருள் என்று உணரும் மருளைநீக்கி, காமிக்கத்தக்கது. மெய்ப்பொருளைக்காட்ட வல்லது. மெய்ப்பொருள்காண, ஞான நூல்களைக்கேட்க, “என்னும் எழுத்தும் அறியவேண்டும்.” என் தருக்கம். தருக்கநூல் புதுக்கிளை வைத்துச் செழிப்புற் ற கெளடதேசத்தை அடைந்தார். சாத்திரநூற் கல்வியில் நாட்டம்மிகுந்த ஞானப்பிரகாசர் அங்குநவ்ய நியாயம் (புதுத்தருக்கநூல்) புதுமணம் கமழுந்து தன் நல்வாசனையைப் பரப்பியகாலம். சுகந்தத்தை நாடும் வண்டுபோல, பண்டிதர்கள் மதிக்கும் அளவு சாத்திர அறிவைப் பெற்றார். வடமொழி கற்றோர், இறுதிமதிப்புப்பெற வேண்டுமானால் காசியில் கற்றோர் சபைகளில் மதிப்புப் பெற வேண்டும். இவர் அங்கு சென்றார். கருவிநூல் உணர்ச்சியின் இறுதி முடிவு சாத்திரங்களின் முட்டறுத்தல். அதனை அங்கு நிறைவேறிறித் தமது தாயகமாகிய திருவண்ணாமலை ஆதீனத்தை அடைந்தார். அவ்வாதீனம் போர்ச்சுமூல் காரணமாகத் தமிழகத்தின் தென்பால் குன்றக்குடியில் இருப்பிடம்பெற்றிருந்தது. அங்கிருந்து கொண்டு, சிவஞானசித்தியார் உரைபோன்ற சன்மார்க்க, கைநூல்களை ஆக்கினார். பரமதங்களைத்துவம்சம் செய்யும் போக்குடைய சிவஞானமுனிவர் தம் உரையில் இவரைச் சிவசமவாதி எனக் கண்டித்தார். அறுவருநர் 1894ல் அச்சாகிய போது, அவர் உரையும் வெளிவந்தது. பின் திருவாவடுதுறை ஆதீனம் அறுவருறையை அச்சிடுவதாக அறிவித்தபோதும் இவ்வுரை வெளிவரவில்லை. மு. அருணாசலம் ஒப்பீட்டு ஆய்வுக்கு உபயோகமாகும் பொருட்டு அச்சிடத்தீர்மானித்ததும் பின்கைவிட்டது பிழை எனக் கண்டிக்கிறார்.

நிறுவனமயப்படுத்த காலத்தில் சைவசித்தாந்த மடங்களுக்கிடையே ஓரளவு போட்டியும் இருந்து என அறியலாம். ஞானப்பிரகாசர் உரையைச் சிவசமவாத உரை எனக்கொண்டு, முனிவர் “என்னை இப்பவத்திற்சேரா வகை எடுத்து” எனத்தொடங்கும் சித்தியார் சுபக்க ஓம் செய்யஞ்சுக்கு எழுதிய உரையைக் கண்டித்தும், “எடுத்து” என்னும் சொல்லுக்கு இட்டவரைக்குப்பாயம், சிவசமவாதமறுப்பு என்னும் நூல்களையும் எழுதினார். ஆதீனமரபில் அறுவர் உரைபடிக்கும்போது ஞானப்பிரகாசர் உரையைப்படிக்கும் போது இக்கண்டன நூல்களையும் சேர்த்துப்படிக்கும் வழக்கம் இருந்தது என அறிகிறோம். இவற்றைநுனிகி நோக்கும்போது, நூலறிஞருக்கிடையே எழும் காழ்ப்புணர்ச்சியும் தன் சேட்டையைவிட்டதோ என அஞ்சவேண்டியிருக்கிறது.

கடந்த அறுபது ஆண்டுகளுள் மேனாட்டு மரபு வழி ஆகம ஆராய்ச்சி வெகுவாக விரிந்துள்ளது. புதுச்சேரி இந்தோ-பிரஞ்சு நிறுவனம் பற்பல சைவ ஆகமநூல்களையும் தமிழ்ச் சைவசித்தாந்தமரபு வழிவந்த சாப்பு நூல்கள் பலவற்றையும் ஆழமான ஆராய்ச்சி உரைகளுடன் வெளியிட்டுள்ளது. எம்மரபு தெரியாதமிலேச்ச வியாக்கியானங்கள் என்தள்ளமுடியாத அளவு நுட்பமாக ஆராய்ந்து, வடமொழி-பிரஞ்சு இருமொழிகளிலும் நூல்களை வெளியிட்டுள்ளனர். தாராமைக்கேவின் சிவயோகரத்தினம் 1975ல் வந்தது.

2004ல் வெளிவந்த பராக்கிய தந்திரத்தில் சாலிவாஸ்புரவாசியான (திருநெல்வேலி) ஞானப்பிரகாசரின் நூல்கள் பற்றிய பலகுறிப்புக்கள் எடுத்துக்காட்டுகளாய் அமைந்துள்ளன. பெளங்கரவிருத்தி அச்சிடப்பட வில்லை. (இந்தோ-பிரஞ்சு நிறுவனத்தில் சுவடிகள் T.110, T.180, T.188 இந்த ஆகம விருத்துயறையாகும்.) வடதிந்தியாவில் ஹோஷியாப்பூர் ஆய்வு நிறுவனத்தில் மூலச் சுவடி 4385, கிரந்த எழுத்தில் இருக்கிறது. சிவஞானவிருத்தி என்ற சிறுநூல் வடமொழியில் ஞானப்பிரகாசரால் எழுதப்பட்டது.

சிவாகமாதிமாத்மிய சங்கிரகம் (பிரஞ்சு நிறுவன சுவடிக்கூடத்தில் T.28, T.372, T.1059 என்னுள்ள சுவடிகள்.) இது சித்தாந்தத்திரங்கள், பிற சித்தாந்த-நூற்கருத்துக்களைச் சேர்த்து எழுதிய நிபந்தம். (தொகுப்பு நூல்). சித்தாந்த சிகாமணி (இ.பி.நி. ஆவணம், கிரந்தலிபி 10871) இதுவேறு, வீரசைவ சித்தாந்தசிகாமணி வேறு.

1975ல் வெளிவந்த பிரஞ்சு மொழிபெயர்ப்பும் தேவநாகர மூலமும், மிகநூட்பமான குறிப்புக்களுடன் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. தமிழில் இவ்வாசிரியரின் ஆய்வுக்கட்டுரை முழுவதும் அதன் சிறப்புக்களைச் கொண்டிருக்கும் என நம்புகிறேன். அது பெரிய ஆய்வின் பின் இணைப்பாக அமைந்த சிவயோகரத்தினத்தின் 192 சுலோகங்களே இங்கு வெளியிடப்படுகிறது. இதில் வடமொழி வாக்கிய அமைப்பு, சொற்றொடர்கள், புணர்ச்சிகள் அப்படியே கையாளப் படுகின்றன. சிவஞானமுனிவர் போன்ற இருமொழி மரபில் பயின்றவர்களுது மொழிபெயர்ப்பு வேறுபட்ட தெளிவும், சுவையும் கொண்டதாய் இருக்கம். அக்குறிக்கோளை அடைய, இன்றைய கல்விமான்களுக்குக் காலமும் இடம்பொருள் ஏவலும் பொருந்திவராது.

நம் யாழ்ப்பாண வாசி, நாவலரின் முன்னோர் என்ற அபிமானத்தால் இதை இப்போது வெளியிட்டாலும், இதை முதல் முயற்சியாகக் கொண்டு, இவ்வாசிரியரோ பிறரோ இதைத் தமிழ் வாக்கர்கள் சுவைக்கும் நடையில் இதனை மீண்டும் வெளிக்கொணர வேண்டும். சௌந்தரியலஹரி, அன்னைலலிதா அருட்பேராயிரம் போன்ற நூல்கள் யாழ்ப்பாண இருமொழிக்கல்விமான்களால் முன்னர் தமிழில் ஆக்கப்பட்ட மரபு எங்களுடையது என்ற எண்ணம் எம் உள்ளத்தில் நிலைத்திருப்பதாகு.

ஆ. சபாரத்தினம்
ஓய்வுபெற்ற அதிபர்

கலட்டி அம்மன் கோவிலடி,
வண்ணார்பண்ணை.

உகவுரை

இலங்கையின் சைவசித்தாந்த முன்னோடிகளுள் முதன்மையாக விளங்குபவர் திருநெல்வேலி பூநீலபூர் ஞானப்பிரகாசமுனிவர் ஆவார். இவர் கி.பி. 16 ம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தவர். இவரது ஆக்கங்களுள் தமிழ்மொழியில் சிவஞானசித்தியார் உரை தனித்துவம் மிக்கது. இவரது ஏனைய ஆக்கங்கள் சம்ஸ்கிருத மொழியிலேயே அமைந்துள்ளன. அவ்வகையில் இவர் ஈழத்து சம்ஸ்கிருதமொழி சைவசித்தாந்த முன்னோடியாகவும் திகழ்கின்றார். இவர் சம்ஸ்கிருதமொழியில் சிவயோகரத்னம், சிவயோகசாரம், சித்தாந்த சிகாமணி, பிரமாண்தீபிகை, பிரமாண்தீபிகாவிருத்தி, பெளங்கராக உரை, சிவஞானபோத விருத்தி, சிவாகமாதி மஹாத்மிய சஸ்சிரம் ஆகிய நூல்களை இயற்றியவர் ஆவார். இவற்றுள் பெளங்கர ஆகமவிருத்தி, சிவாகமாதி மஹாத்மிய சங்கிரகம் தவிர்ந்த ஏனைய நூல்கள் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளன. எனினும், சிவயோகரத்னம் பாண்டிச்சேரி பிரஞ்சு இந்தியவியல் நிறுவனம் (1978) பதிப்பித்திருந்தது. இந்நூலின் மூலமும் தமிழ்மொழிபெயர்ப்புமாக இந்நூல் வெளிவருகின்றது.

சிவாகமங்களின் ஞானபாதம் சைவசித்தாந்த உண்மைகளைப் பேசி நிற்கின்றன. இவ்வகையில் சிவாகமங்களின் சாரமாக அஷ்டப் பிரகரணங்களும் அவற்றிற்கான உரைகளும் சம்ஸ்கிருதமொழியில் சைவசித்தாந்த தத்துவத்தை பேசுவனவாக காணப்படுகின்றன. இவ்வகையில் இந்நூல்களுக்கு மேலாக சர்வஞானோத்தரம், தேவீ காலோத்தரம், ஸ்கந்தகாலோத்தரம் முதலானவையும் சைவசித்தாந்த தத்துவம் கூறும் நூல்களாக விளங்குகின்றன. அந்தநூல்களின் வரிசையில் சிவசமவாதி என பலராலும் விமர்சிக்கப்படும் பூநீலபூர் ஞானப்பிரகாசமுனிவர் சிவமவாதி அல்லர். இதனை சிந்தாந்த சிகாமணி எனும் நூலில் மிகத்தெளிவாக விளக்குவது மனம் கொள்ளத்தக்கது.

பூநீலபூர் ஞானப்பிரகாசமுனிவரது ஆக்கங்கள் சம்ஸ்கிருதமொழியில் அமைந்து காணப்படுவதனால் அவை பற்றிய சிந்தனைகள் சைவத்தமிழர் மத்தியில் சென்றடையவில்லை. சைவத்தமிழர்களின் சமயத்தத்துவமான சைவசித்தாந்த தத்துவம் பற்றிய சிந்தனைகள் சம்ஸ்கிருத மொழியில் காணப்பட்டாலும் அவை பற்றிய தெளிவினை நாம் தேடிப்பெறுதல் அவசியமாகின்றது. சம்ஸ்கிருத மொழியில் காணப்படுகின்றது எனும் அறியாமையானது சைவசித்தாந்த தத்துவம் சார்ந்த அறிவினைப் பொறுத்தவரையில் மறைபொருளாகவே விளங்கும் தன்மையதாகின்றது. தம்முர் தமக்குரியதாகக் கொள்ளும் சைவசித்தாந்த

தத்துவ உண்மைகள் சம்ஸ்கிருத மொழியில் புதைந்து கிடக்கின்றன. இதனைப் புறந்தள்ளாது அரியபல விடயங்களை விளங்கி வெளிக் கொணர்வது ஆராய்ச்சி பூர்வமானதும் ஆகும். இவ்வகையில் திருநெல்வேலி ஞானப்பிரகாசரது நூல்களுள் சிவயோகம் பற்றிப் பேசும் சிவயோகரத்னம் எனும் இந்நூல் மிகுந்த சாரமுடைய தமிழ்மொழி பெயர்ப்பாக வெளியிடப்படுகின்றது. இவ்வாறு இவரது ஏனைய ஆக்கங்களும் வெளிக்கொணரப்படுவது இது காலத்தின் தேவையாகின்றது.

ஸ்ரீலஸ்தீ ஞானப்பிரகாச முனிவரின் வாழ்க்கை வரலாறும், சிவயோகரத்தின் மொழிபெயர்ப்பும் இணைந்த நூலாக இந்நூல் வெளிவருகின்றது.

இந்நூலை ஆர்வலர்கள் அன்புடன் வரவேற்பர் என்பது எனது நம்பிக்கையாகும். இந்நூலில் தவறுகள் ஏதாவது இருப்பின் அவற்றினைச் சுட்டிக் காட்டும் வண்ணம் பணிவுடன் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

இந்நூல் உருவாக்கத்திற்கு தோன்றாத் துணையாக குருவடிவமாக நின்றுதவிய எனது குருநாதர் வாழ்நாட் பேராசிரியர் இலக்கிய கலாநிதி பிரம்மஸ்தீ ப. கோபாலகிருஷ்ண ஜயர் அவர்களுக்கும், உற்சாகமுட்டிய இளைப்பாறிய அதிபர் திருவாளர் ஆ. சபாரத்தினம் அவர்களுக்கும் எனது பணிவான நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

‘சிவயோகரத்தினம் எனும்’ இந்நூலை **ஸ்ரீவடிவாம்பிகா** சமேத ஸ்ரீமுனினைநாதப் பெருமானின் திருவடிகளில் சமர்ப்பிக்கின்றேன்.

இவ்வண்ணம்
இறைபணியில்
பிரம்மஸ்தீ ச. பத்மநாபன்
விரிவரையாளர்,
சம்ஸ்கிருதத்துறை,
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்,
திருநெல்வேலி, யாழ்ப்பாணம்.

பிரதமகுருவும் தர்மகர்த்தாவும்,
ஸ்ரீமுனினேஸ்வரம் தேவஸ்தானம்,
முனினேஸ்வரம்,
சிலாபம்.

25.07.2015

சுவாமி ஞானப்பிரகாசரின் வாழ்க்கை வரலாறு

பகவதைக்கண்சி பாரததேசம் சென்று சைவசமயம், சிவாகமஞான விளக்கம், சிவப்பரம்பொருள் பற்றிய அறிவுத்தேடலின் ஆர்வத்தினால் சம்ல்கிருத மொழியினை நன்கு கற்று சிந்தனை, தெளிவு, நிஷ்டைகூடுதல் எனும் அம்சங்களின் பயணாகத் தாம் கற்றுத் தெளிந்த அனுபவபூர்வமான அறிவினை துறவறம் பூண்டு சைவத்திற்கும், தமிழிற்கும் தெள்ளத் தெளிவென விளங்கவைத்த சிரோரத்னம் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் ஆவார். இவர் தாய்நாட்டில் பெற்ற அறிவின் சிறப்பால் சிவஞானத் தெளிவையுணர்த்திய உயர்பணியால் சேய்நாட்டிற்கும் பெரும்புகழித்துத் தந்தார்.

'ஸவுஸு மொஷநஂ ஶாவஸு'¹ எனும் பிராமணச் சொல்லிற்கு ஏற்ப சம்ல்கிருத தமிழ்மொழிகளின் அறிவினுடாக சிவஞானப் பரம்பொருளின் உயர் தத்துவங்களையும்; சிறப்பாக சைவவாழ்வியற் கூறுகளில் சிவப்பரம்பொருள் பற்றியதும்; தத்துவங்கள் பற்றியதுமான பார்வையினுடாக தத்வாதீதராக விளங்கும் சிவனை அடைக்குறிய சாதனாமார்க்கத்தில் எமக்குக் கிடைக்கும் பெறுபேற்றினை தர்க்குபூர்வமாகவும்; சிறந்த மதிநுட்பத்துடனும் நுணுகி ஆராய்ந்து தெளிந்த முடிவினை சைவசித்தாந்த உலகிற்கு சம்ல்கிருத நூல்கள் மூலமாகக் காத்திரமான பங்களிப்புக்கள் செய்தவர் திருநெல்வேலி சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் ஆவார்.

யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர்க் கோட்டத்தின் திருநெல்வேலியில் சைவசிகாமணியாக, பாண்டிமழவர் குடியைச்சேர்ந்த கார்காத்த வேளாளர் குடியில் அதிகாரம், செல்வம், கல்வி மிக்கவராகிய காராளபிள்ளையின் புதல்வரே சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் ஆவார்.¹

கால நிர்ணயம் :

'பகவதைக்கண்சி பரதேசம் சென்றவர்'² எனும் கூற்றினை நினைவுபடுத்தும் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர்² பறங்கியர் ஆட்சிக்காலத்தில் (Portuguese) வாழ்ந்தவர்.³

இவர் வாழ்ந்த காலம் பற்றி இவரது வாழ்க்கை வரலாற்றைக் கூற முனைந்தவர்களது குறிப்புக்களை நோக்குகையில் :

'ஞானப்பிரகாச தேசிகர் யாழ்ப்பாணத்திலே கைலாசபுரி எனப்படும் நல்லூரைச் சார்ந்த திருநெல்வேலியில் இற்றைக்கு முன் முன்னாற்றைம்பது வருஷமளவில்.....⁴ எனத் த. கைலாசபிள்ளையும்;

'இற்றைக்கு 370 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர்க் கோட்டத்தைச் சேர்ந்த திருநெல்வேலி என்னுங் கிராமத்தில் ஞானப்பிரகாசர் எனப் பெயரிய ஓர் சைவசிகாமணி இருந்தார்'⁵ என ஜம்புலிங்கபிள்ளையும்;

'சைவமறுமலர்ச்சிக்கு ஈழத்துக் தொண்டர்கள் ஆற்றிய பங்களிப்பு மகத்தானது. இவர்களுள் ஞானப்பிரகாசமுனிவர் புரிந்த சேவை முதன்மையானது.

சுவாமி ஞானப்பிரகாசரின்

யாழ்ப்பாணத்து வேளாள மரபினரான இப்பெருந்தகை, ஏறத்தாழ 320 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் யாழ்ப்பாணத் திலிருந்து சிதம்பரங்குசென்று வாழ்ந்தவர்¹⁶ என அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்து வெள்ளிவிழா மலரினும்;

'சைவசித்தாந்த மரபினை சாஸ்திரக் கோட்பாட்டு முறையிலே முதன்முதலில் ஈழத்திலே ஆரம்பித்துவைத்த பெருமை 17ஆம் நூற்றாண்டில் ஒல்லாந்தர் ஆட்சிக்காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் தோன்றிய ஞானப்பிரகாச முனிவரையே சாரும். (கி.பி.1625-1658)¹⁷ எனத் திருமதி. கலைவாணி இராமநாதனும்;

'இவர் வாழ்ந்த காலத்தில் யாழ்ப்பாணநாடு போர்த்துக்கேயரின் ஆட்சியின்கீழ் இருந்தது' எனவும், இவருடைய காலம் இற்றைக்கு 350 ஆண்டுகளுக்கு முன் என்பர்¹⁸ என சைவபோதினி பாடநாலும்;

'ஸ்ரீ சாலிவாடி நகரத்திலே கார்காத்த வேளாளருள்ளே, முடிதொட்ட வேளாளராய் பாண்டி மழுவர் குலத்திலே முந்நாறு வருஷங்களுக்கு முன்னே ஒரு நற்புத்திரர் அவதாரமாயினார்'¹⁹ என இனுவில் நடராஜஜயரும்;

'ஞானப்பிரகாசர் யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள திருநெல்வேலி எனும் இடத்தில் கி.பி. 1625ஆம் ஆண்டில் பிறந்தார்'²⁰ என சைவநெறி பாடநாலும்;

'ஈழத்து சைவசித்தாந்த வளர்ச்சியை நோக்குகையில் நாவலருக்கு முன்னிருந்த ஞானப்பிரகாசர் (17ஆம் நூற்றாண்டு) இந்த வளர்ச்சியின் முன்னோடியாகத் திகழ்ந்தார்'²¹ என கலாநிதி. க. கணேசலிங்கமும்; குறிப்பிடும் அதேவேளை இவரது சரித்திரத்தை எழுதிய பல்கலைப்புலவர் க.சி.குலரத்தினம் ஞானப்பிரகாசரின் காலம்...

'யாழ்ப்பாணத்தில் பறங்கியர் ஆட்சி நிலவிய காலம் 1621 – 1658 ஆகும். எனவே, 1623ஆம் ஆண்டளவில் நாட்டைவிட்டுப்போன ஞானப்பிரகாசர் வயது முப்பதாயிருக்கலாம் எனக் கருதினால் அவர் 1590ஆம் ஆண்டினையுடுத்து தோன்றியிருத்தல் கூடும்'²² எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

இவைகளிலிருந்து திருநெல்வேலி சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் கி.பி. 17ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தார் எனத் தெரிய வருகிறது.

வாழ்ந்த காலம் :

இவர் கி.பி.1625-1658 வரையான முப்பத்து மூன்றாண்டுகள் வாழ்ந்தார்.¹³ இவர் சிதம்பரத்தில் மடமும், குளமும் அமைத்த காலம் 1650.¹⁴ எனக்கூறும் அதேவேளை இவர் ஈழத்து சைவசித்தாந்த அறிஞர் வரிசையில் முதலில் காணப்படுவர் ஞானப்பிரகாசர். நாவலருக்கு இரு நூற்றாண்டுகளின் முன் வாழ்ந்தவர்¹⁵ என்றெல்லாம் குறிப்பிடப்படுகின்றார்.

முன்னோர்களின் வாழ்வில் சுவாமி ஞானப்பிரகாசரது வாழ்நாளைக் குறித்து ஆண்டுகளைச் சுட்டிக் காட்டியவர் வரிசையில் :

இனுவில் நடராஜ ஜயர்
நல்லூர் த. கைலாசபிள்ளை

கி. பி. 1588 எனவும்;¹⁶
கி. பி. 1577 எனவும்;¹⁷

சிவயோகரத்னம்

ஸ்ரீமத். சே. வெ. ஜம்புலிங்கம்பிள்ளை	கி. பி. 1583 எனவும்; ¹⁸
சைவபோதினி	கி. பி. 1596 எனவும்; ¹⁹
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழக	
வெள்ளிவிழா மலர்	கி.பி. 1643 எனவும், ²⁰

ஊகத்தின் அடிப்படையில் கூறுகின்ற காலநிரணயம் பற்றிய நோக்குகையைக் காண முடிகின்றது. 'ஞானப்பிரகாசரின் காலம்'

'யாழ்ப்பாணத்தில் பறங்கியர் ஆட்சி நிலவிய காலம் 1621-1658 ஆகும். எனவே 1623லும் ஆண்டளவில் நாட்டைவிட்டுப்போன ஞானப்பிரகாசர் வயது முப்பதாயிருக்கலாம் எனக் கருதினால், அவர் 1590லும் ஆண்டினையுடுத்து தோன்றியிருத்தல் கூடும். ஞானப்பிரகாச சுவாமிகள் சிதம்பரத்தில் மடமும், குளமும் அமைத்த காலம் 1650 எனக் கூறுவர். அன்றி தருமபுரவாதீனத்துப் பெரியவருள் ஒருவரான வெள்ளியம்பலவாணத்தம்பிரான் சுவாமிகள் காலம் 1660ஜை அடுத்த காலம் என்பர்.

வெள்ளியம்பலவாணத்தம்பிரான் சுவாமிகள் தருமபுரவாதீனத்து முத்தி நிச்சயம் எனும் நூலுக்குப் பேருரையும், ஞானாவரணவிளக்கம் எனும் நூலுக்கு பாடியமும் எழுதிய காலம் 1660 அளவிலாகவே, அவர் கையாண்ட மேற்கோள்கள் உள்ள நூல்கள் எழுதிய ஞானப்பிரகாச சுவாமிகள் காலம் 1660லும் ஆண்டுக்கு முன்னராயிருத்தல் வேண்டும். எனவே ஞானப்பிரகாச சுவாமிகள் தமிழ்நாட்டில் பணிசெய்த காலம் 1625-1650 எனக் கொள்ளலாம். அன்றி பறங்கியர் என வழங்கிய போர்த்துக்கேயர் எங்கள் பிரதேசத்தில் அதிகாரம் பெற்றிருந்தகாலம் 1621-1658 என் பதும் கருதவேண்டியதாகும். இக் காலகட்டத்திலேயே அம் மகான் பகக்கொலைக்கஞ்சி பாரதநாடு சென்றவராவர்.²¹ எனக் கூறுவதிலிருந்து தர்மபுரம் ஆதீனத்து வெள்ளியம்பலத் தம்பிரான் காலமான 1650க்கு முந்பட்ட காலத்தில் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் நூல்களினை இயற்றியுள்ளார் எனத் துணிய முடிகின்றது.

யாழ்ப்பாணத்து அரசியல் நிலை :

ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் எனும் தமிழ் அரசர்கள் பரம்பரை பரம்பரையாக யாழ்ப்பாணத்தை மையமாகக் கொண்டு கி.பி.1268-1621 வரை அரசாட்சி செய்து வந்தனர். அவ்வரசர்களின் செல்வாக்கு கிழக்கில் பொத்துவில் முதல் மேற்கில் புத்தளம் வரை பரந்திருந்தது.

கி.பி.1505இல் தென்னிலங்கையில் கால்பதித்த போர்த்துக்கேயர் கரையோரப் பகுதிகளை வலுவாக்கிக்கொண்டு கி.பி.1558இல் வடக்கில் பின்வாங்கிய போதும், கி.பி. 1619இல் நல்லூரிலிருந்து ஆட்சிசெய்த சங்கிலி மன்னனைத் தோற்கடித்தான். அதன்பின் கி.பி.1620இல் யாழ்ப்பாணத்தைக் கைப்பற்றி ஒலிவேறா எனும் தலைவனைப் பொறுப்பதிகாரி ஆக்கினான். இவனது ஆட்சிக்குப்பட்ட பகுதி யாழ்ப்பாண இராச்சியம் என்றே அழைக்கப்பட்டது. பின்னர் காலம் செல்ல கோவிற்பற்று என யாழ். குடாநாடு முப்பத்திரெண்டு பிரிவுகளாகப் பிரித்து ஆட்சி செய்யப்பட்டது. அக்காலத்தில் மக்கள் பெரும் துப்பங்களை அனுபவித்தனர். கி.பி. 1627ல் பெரும் புயலினாலும் மக்களுக்கு பேரழிவு ஏற்பட்டது. அதனைத் தொடர்ந்து கிறிஸ்தவப் பாதிரிமார்களைக் கொண்டு சைவ மததூஷமும்; கிறிஸ்துமத் பிரசாரமும் இடம்பெற்றது என்பது வரலாற்றுத் தகவல்கள் ஆகும்²².

சுவாமி ஞானப்பிரகாசரின்

இத்தகைய காலகட்டத்தில் வாழ்ந்து வந்த சைவரே சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் ஆவார்.

இவற்றினை அடிப்படையாகக் கொண்டு சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் கி.பி. 16ஆம் அல்லது 17ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர் எனக் கொள்ளலாம். வெள்ளியம்பலத் தம்பிரான் கி.பி.1660ஆம் ஆண்டளவில் தமது உரைநூல்களில் இவரது நூல்களிலிருந்து மேற்கோள்களைக் காட்டுவதனாடாக இவர் கி.பி.1660க்கு முன்னரே நூல்களியற்றும் பணிகளை மேற்கொண்டிருந்ததார் என்றும், கி.பி.1650இல் சிதம்பரத்தில் ஞானப்பிரகாச குளத்தினை அமைத்தமையால் இவர் கி.பி.1660ந்து பின்னும் சிலகாலம் வாழ்ந்திருக்கின்றமையையும் கொண்டு இவரது காலம் கி.பி.17ஆம் நூற்றாண்டு எனப் பொதுவானதொரு காலப்பகுதியாகக் கொள்வது பொருத்தமாக அமையும்.

இந்தியா செல்லல் :

சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் போர்த்துக்கேயர் ஆட்சிசெய்த காலமாகிய கி.பி. 1621ஆம் ஆண்டு காலகட்டத்திற்குப் பிற்பட்ட காலப்பகுதியிலேயே இவர் இந்தியா சென்றிருத்தல் கூடும். இவர் வாழ்ந்த வாழ்க்கை;

'ஞானப்பிரகாசசுவாமிகள் அவர் உள்ளும், புறமும் சைவர்; யாழிப்பாண நல்லூரைச் சேர்ந்த திருநெல்வேலியில் அனைவராலும் மதிக்கப்பெற்றவர்; சாது²³ என சந்தானபாரதியார் கூறுகிறார். 'அருள் நிறைந்த அவர்' என சைவபோதினியும்²⁴ கூறும் அதேவேளை அவர் இல்லறவாழ்வில் இணைந்திருந்தமையை,

'சீர்மேவி யாழிப்பாண திருநெல்வே லியிலியாஞ்
செய்தவ மெனாவதித்தான்
சிந்தும் பழிகடுவெந் துயருழங் தஞ்சீநந்
தேயமக லுஞ் சிந்தனையான்
ஏர் மேவு யெவனத் தெரிகுளிக் குங்கற்பி
னேந்திழையை யுங்கதறவிட்
டெய்திச்.....'

என மட்டுவில் வேற்பிள்ளை²⁵ கட்டுவதும், அதனையே என சைவபோதினி;

'கல் வி கேள் விகளில் வல்லவராகித் தம் மரபுக் கேற்ற மங்கையொருத்தியை மணம் புரிந்து இல்லவாழ்க்கையைச் செவ்வனம் நடாத்தி வந்தார்.²⁶ எனக் கூறுகின்றது. இவ்வாறாக வாழ்ந்து வந்த இவர் அக்காலத்தில் அரசின் சட்டமாக எவை விளங்கின என்பதனை கத்தானந்த பாரதி விளக்குகையில்,

'யாழிப்பாண நல்லூருக்கு மூளையும் உள்ளமும் போலும்; இரண்டிற்கும் அபாயம் வரும்போது, அவ்வூர் தம்முயிரைக் கொடுத்தும் காக்கத் தயங்கார்; ஆபத்து அலையலையாக வந்து மோதியது. இந்தியாவில் நுழைந்த பறங்கிக்காரர், இலங்கையினும் புகுந்தனர். பறங்கிப் பாதிரிமார் நம்மையெல்லாம் அன்னானிகள் என்று கருதினர்; நமது பழக்க வழக்கங்களையெல்லாம் தூற்றினர். சட்டை, தொப்பி, ஊண் மது நாகரிகமே நாகரிகம் என்று காட்டினர். "கோயிலுக்குப் போகாதே; சிவா, முருகா எண்ணாதே; உருவை வணங்காதே; வா எங்கள் சர்ச்சக்கு; எங்கள்

சிலுவை-ஏகவையும், மேரியையும் தொழு; திருவாசகத்தை முடிவை; எங்கள் உபதேசத்தைக் கேள்; மாறு மதம்; கட்டிக்கொள் தோலை; எங்கள் மொழியில் பயில்; எங்களுக்கே தொண்டு செய்” என்று நம்மவரை வற்புறுத்தினர். ஆசை காட்டினர். பணம் தந்தனர். தமது நோக்கத்திற்கேற்ற சிறிது கல்வி தந்தனர். மதம் மாறினவருக்கு வேலை தந்தனர். வயிற்றுக்கு அடிமையான மனிதர் இந்த மாயமொழிகளில் மயங்கிக் கிறிஸ்துவராயினர். சிலர் அங்கே கிறிஸ்துவராயும், இங்கே சைவராயும் நடித்தனர். சிலர் வீட்டில் வீழுதி பூசி வெளியில் வெறு நெற்றியுமானார்கள்; சிலர் பகலில் பைபிளையும், இரவில் திருவாசகத்தையும் பாடினர். சிலர் நாவில் ஏகவையும், நெஞ்சில் சிவனையும் வைத்தனர். சிலர் இரண்டுங்கெட்டு வயிற்றை நிரப்பும் வழியைப் பற்றினர். சிலர் உதட்டில் சிரிப்பும், உள்ளே எரிப்பும் கொண்டனர். சிலர் சட்டை, தொப்பி நாகரிகத்தில் மயங்கி, நம்மை இகழ்பவருக்குப் பின்பாட்டுப் பாடினர். இந்த மாதிரி அடிப்படைகளைக் கொண்டு அன்னியர் ஆதிக்கம் பெற்றே, பிறகு தமது கொடுமையைக் காட்டத் தொடங்கினர். சிவாலயங்கள் தரைமட்டமாயின. அவற்றின் கல், மரங்களைக் கொண்டு சர்ச்சக்கள் எழுந்தன. பலாத்காரமாக மதமாற்றம் பலமானது. “நீறு பூசக்கூடாது; இலைபோட்டுச் சாப்பிடக் கூடாது; பீங்கான் தட்டில் சாப்பிடுவதே நாகரிகம்....” என்றெல்லாம் அன்னியர் கொடுமை நமது வீடுகளிலும் திருவிளையாடல் புரியத் தொடங்கியது. காரியம் இம்மட்டுடைன் நிற்கவில்லை. ஈ, ஏறும்மை நக்கக்கூசும் சைவர்களிடம் “துரை சாப்பிட வேண்டும். கொண்டா வீட்டுக்கொரு ஆடு, கோழி.....பசு” என்று கிட்டி போட்டனர் போர்த்துக்கீஸியர். பகுப் போன்ற சைவர் என்ன செய்வார்கள்? காமதேனுவைக் கரும்புலியிடம் தரும் கல்நெஞ்சுசமும் உண்டோ? சிலர் இருந்தனர். வயிற்றை நிரப்பி வாழும் பேதையர், அஞ்சி வாழும் அவலங் கொண்டோர். சிலர் முறைவைத்துக் கொலைகாரனுக்கு கோதானம் செய்தனர். பலர் “என் செய்வோம் என் செய்வோம்” என்று ஏங்கித் துடித்தனர். நமது நிலத்தில் வந்த அன்னியர் வாயை அடக்க யாரும் இல்லை; எமகந்திரியில் திரியும் அகராதிப் புலவர் “நமக்கேன் வம்பு?” என்று ஏட்டைத் துளைத்துக் கொண்டிருந்தனர். சிலர் “இந்தப் பாவம் செய்வதைவிட இந்த ஊரைவிட்டுப் போவதே மேல்” என்று கிளம்பினர். அப்படிச் செய்வதும், எளிதன்று; அடியெடுத்து வைக்கும்போது போர்த்துக்கீஸியன் கண்டு கொண்டால் காலை முறித்து விடுவான்; கண்ணைப் பெயர்த்து விடுவான்; துரை சினந்தால் தூக்குமேடைதான்; சிலுவை தான்! கொடுமை! கொடுமை! ஒரு பெரியவர் எப்படியோ இந்தக் கொடுமையிலிருந்து தப்பிவிட்டார். அவரே ஞானப்பிரகாச சுவாமிகள்”²⁷ எனச் சைவமக்களது யதார்த்தபூர்வமான வாழ்வியற்றநூட்பங்களை எடுத்துக் கூறுகிறார். இக்காலகட்டம் பற்றி பல்கலைப்புலவர் க. சி. குருத்தினம் கூறுகையில்,

“பறங்கியர் மற்சமாயிசம் உண்டு மதுபானம் பருகுவதில் பழகியவர்கள். அவர்கள் மாட்டிறைச்சி உண்பதில் விருப்பம் அதிகமுள்ளவர்கள். அவர்களின் உணவுக்காக அவர்கள் கோடிக்கரையில் இருந்து ஆயிரக்கணக்கான மாடுகளை இறக்குமதி செய்து உண்டபின் பசுத்தீவை என வழங்கிய நெடுந்தீவிலிருந்தும், களவாக மாடுகளைக் கொண்டு வந்து கொன்று உண்டனர்.

இப்படியாக அவர்களுக்கு இறைச்சிப் பஞ்சம் உண்டானபோது அவர்கள் கூசாது கொடுங்கோல் செலுத்தத் துணிந்தார்கள். முன்னர் பகாகூரன் விதித்த வகையில் தினமும் ஓவ்வொரு வீட்டுக்காரரும் போர்த்துக்கேய அதிகாரிக்கு

சுவாமி ஞானப்பிரகாசரின்

ஒரு பகவாயினும் கொடுக்க வேண்டும் என்று பறை அறைந்தார்கள். அதைக்கேட்ட நல்லவர் ஒருவர் பறங்கியின் போக்கைப் பரிகாசமாகப் பாடியதும் உண்டு.

“மாட்டிறைச்சியாம் பறங்கிக்கு
மானும் இணங்காதாம்
சுட்ட கருவாடாம் பறங்கிக்கு
சோறும் இணங்காதாம்”

ஒவ்வொரு வீட்டாரும் தவறாமல் பறங்கி அதிகாரிக்குப் பக்கொடுத்தல் வேண்டும் என்பது அரசு கட்டளையானமையைக் கேட்டு மக்கள் பதைத்தார்கள். அன்று நாட்டில் பூச்சமயப் போக்கு பிறநாட்டு நாகரிகம் புகாத காலம். எல்லோரும் சுத்த சைவராய் இருந்த காலம். அவர்களுக்குப் பக்கொலை என்பது பாரதூரமானது, பாபமாயிருந்தகாலம்.

எந்த உயிரையும் கொல்லலாகாது, கொன்றதைத் தின்னலாகாது என்று சைவக் கோட்பாடுகள் வலியுறுத்தும் வகையை நினைந்துருகினார்கள். கொலை மறுத்தல், புலால் மறுத்தல் பற்றிய பழைய நீதிப்பாடல்களை நினைந்து அழுதார்கள்.

“கொன்றவன் குறைந்தவன்
கொணர்ந்து விற்றவன்
துந்றிய பொருள் கொடுத்து
வந்து கொண்டவன்
அன்றாடு மடையன்
நாவிற் பெய்தவன்
என்றிவர் அறுவரும்
நரகில் எய்துவர்.”²⁸

என கூறுகின்றார். இவ்வாறாக மக்களது மனதில் அமைதியற்ற தன்மையில் பாபச் செயல்களுக்குப் பயந்து சைவவாழ்வு வாழ்ந்துவரும் காலத்தில் ஞானப்பிரகாசருக்குரிய முறைக்கட்டளையும் வந்தது. இத்தகைய சந்தர்ப்பத்தில்,

‘இவருடைய காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்தை அரசு செய்தவர் பறங்கிக்காரர். இவர்கள் தங்கள் தலைவனின் உணவின் பொருட்டு ஒவ்வொரு மாடு எல்லா வீட்டாரும் ஒவ்வொரு நாளும் முறைமுறையாகக் கொடுக்க வேண்டும் என்று ஒரு கட்டளை செய்திருந்தார்கள். அந்தக் கட்டளைப்படி எல்லாருங் கொடுத்து வரும்போது, இவருடைய முறை வந்தது. இந்தக் கொடும் பாவத்தை நான் செய்யவொண்ணாது என்று சொல்லிவிட்டு முதனாளிரவே இவர் புறப்பட்டு வடக்கேசம் போயினான்’ என த. கைலாசபிள்ளையும்;²⁹

‘இவர் காலத்தில் இலங்கையை அரசாட்சி செய்த பறங்கியர் (Porluguese) மதவெறியால் உந்தப்பட்டுப் பல அக்கிரமங்களைச் செய்தனர். அவற்றுள் திருகோணமலை, நல்லூர் முதலிய இடங்களிலிருந்த சிவாலயங்களையும், அநூராதபுரத்திலிருந்த பல சிற்ப மாளிகைகளையும் இடித்து ஒழித்தமை எடுத்தியம்பற்பாலது. இ.தன்றி ஒவ்வொரு குடித்தனக்காரனும் முறைபாடாகத் தினமொரு பகவைத் தங்கள் அதிகாரிக்கு மாமிச உணவிற்காகக் கொடுத்தனுப்ப வேண்டுமென்று கட்டளையிட்டிருந்தனர். அக்கட்டளையின்படி ஞானப்பிரகாசர் முறை வந்தது. அவர் அப்பாவச் செயலுக்குப் பயந்து முறைநாளுக்கு முன் இரவே ஊரைவிட்டுப் புறப்பட்டு வேதாரன்ய மார்க்கமாக இந்தியாவுக்குச் சென்றனர்.’ என ஐம்புலிங்கபிள்ளையும்;³⁰

'இவர் வாழ்ந்த காலத்தில் யாழ்ப்பாண நாடு போர்த்துக்கேயர் ஆட்சியின்கீழ் இருந்தது. யாழ்ப்பாணத்திலிருந்த போர்த்துக்கேய அதிபருக்கு திருநெல்வேலியிலும், அயலூர்களிலும் இருந்த மக்கள் குடிக்கொரு மாடு முறையாகக் கொடுக்க வேண்டும் என்று ஒரு சட்டமும் இருந்தது. இச் சைவப்பெரியார் மாடு கொண்டுபோய்க் கொடுக்க வேண்டிய நாளும் நெருங்கி வந்தது. அருள் நிறைந்த அவர் நெஞ்சம் மாட்டைக் கொலை செய்யுங் கொடுந் தொழிலுக்கு உடந்தையாக இருக்க விரும்பவில்லை. அதனால் இக்கொடுங்கோலர் ஆட்சி செய்யும் நாட்டைவிட்டு நீங்குவதே மேலான செயல் என்று எண்ணினார். ஞானப்பிரகாசர் தாம் மாடு கொடுக்க வேண்டிய தினத்திற்கு முதல் இரவு இந்தியாவிற்குச் செல்லத் துணிந்தார். தம்மனைவியையும் தம்முடன் வருமாறு கேட்டார். பெண்பகுதியார் அதற்கு உடன்படாது மறுக்க இவர் மாத்திரம் புறப்பட்டுத் தோணிமூலம் கோடிக்கரையை அடைந்தது.....³¹ எனச் சைவபோதினியும்;

'அவரையும் பறங்கியர் விடவில்லை "ஜூயா நாளை உமது முறை, ஒரு கொழுத்த பசுவைக் கொண்டாரும், எங்கள் துரை சாப்பிட" என்று கட்டளையிட்டனர். மறுநாள் குறித்த நேரத்தில் பசு வரவில்லை. "அடே நமது ஆணையை மீறினான், கொண்ட அந்த சைவனை" என்று துரை கனகோபத்துடன் தனது புலிகளை அனுப்பினான். புலிகள் வீட்டைத் துருவின; காட்டைத் துருவின; ஆளைக் காணோம்; பசுவைப் பறங்கிக்காரனுக்குத் தந்து, இந்த ஊரில் வாழ்வதைவிட வடக்கே போவதே நலம் என்று முதனாளிரவே ஞானப்பிரகாசர் தப்பியோடி தனுகோடி சென்று.....³² என சுத்தானந்தபாரதியும்;

அடுத்தநாட் காலை பசுவைத் கொடாமல் தவிர்ப்பதற்கு என்ன செய்யலாம் என்று இரவெல்லாம் சிந்தித்த பெரியார், நாட்டைவிட்டு வெளியேறுவதே சாலச்சிறந்த வழியெனக் கருதி, எவருமறியாமல் இராப்பொழுதிலேயே நடந்து சென்று வடக்கரையில் தோணியேறி, வேதாரணியத்தை அடைந்தார்³³ எனப் பல்கலைப்புலவர்க்.சி.குஸரத்தினமும்;

'போர்த்துக்கேயர் ஆட்சியில் சைவதிந்தனை கொடுரமாக இருந்தது. ஆட்சியாளரின் உணவுக்குப் பசுமாடு கொடுக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்தை எண்ணிப் பார்க்கவும் முடியாதவராய், இரவோடிரவாகப் பிறந்த மன்னைவிட்டுத் தமிழகத்திற்குச் சென்றார் ஞானப்பிரகாசர்³⁴ என கலாநிதி. க. கணேசலிங்கமும்;

'தானென் றுயிரை நினைக்ககில் ஸாத
தவிர்த்த கொங்
கோன்மன் றனக்கம்ம கொல்வேன்கொல்
கோவென்று கூர்ந்தனக்
கூனொன்று சேவடியான் றில்லைபோய்க்....³⁵
என வே. கணபதிப்பிள்ளையும்;

'கையர்கள் இந்நிலம் ஆண்ட காலத்துத்
தெய்வநல் ஸாக்களைச் செருக்க வேண்டினார்
ஜயகோ வறிவொளி முனிவ னஞ்சியே
மெய்ந்நெறித் தமிழகம் மேவி வாழ்ந்தனன்³⁶ என இளமுருகனாரும்;

'ஞானப்பிரகாசர் எனும் நாமதேயமுடைய இவர் பாலிய தசையில் பூருவ ஜன்ம சிவபூஜை புண்ணிய பலத்தினாலே சிவனேசரோடினாங்கி, தமது நேசம் விடுத்து திருப்புகலூரை அடைந்து.....¹⁷ என நடராஜ ஜயநும்;

'ஒல்லாந்தரது கடுமையான சமய அடக்குமுறைகளால் மிகவும் பாதிக்கப்பட்ட ஞானப்பிரகாசர் தமது சமயமாகிய சைவத்தையும், தமிழையும் வளர்த்தற பொருட்டு, தனி ஒருவராகவே அக்காலத்தில் தமிழ்நாட்டை சென்றடைந்தார்.¹⁸ எனத் திருமதி. கலைவாணி இராமநாதகும் குறிப்பிடுகின்றனர்.

மேற்கூறியவர்களது குறிப்புக்களின்படி முதன்முதலில் இவரது சுருக்க வரலாற்றை எழுதிய நடராஜஜயர், கலைவாணி இராமநாதன் தவிர்ந்த ஏனையோர் அனைவரும், இவர் 'பசுவதைக்கு அங்சி இந்தியா சென்றார்' என்பதனைத் தெளிவாகக் கூறுகின்றனர்.

தீக்ஷை பெறல் :

கடல் மார்க்கமாக தமிழகமான இந்தியாவைச் சென்றடைந்த சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் தனுஷ்கோடி மார்க்கமாகச் சென்றார்¹⁹ என்றும்; கோடிகரை - வேதாரண்யம் - மார்க்கமாகச் சென்றார்²⁰ என்றும் கொள்ளும் மரபுகள் காணப்படுகின்றன.

அங்கிருந்து சிவஸ்தலங்களைத் தரிசித்து வந்த ஞானப்பிரகாசர் திருப்புகலூரை அடைந்தார். அங்கு பிரசித்தி பெற்றதும்; சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளால் பெரிதும் அபிமானம் கொண்டு திருமுறைப்பாடல்களால் தோத்தரிக்கப்பட்டதும்; திருநாவுக்கரச நாயனார் முத்தியடைந்ததுமான அத்திருத்தலத்தை வழிபட்டு வந்த காலத்தில் இவரது பக்திமேலீடு அக்கோவில் இறைவனை முப்போதும் திருமேனி தீண்டி பூஜை செய்யும் மரபினையுடையவரும், தவசிரேஷ்டருமாகிய சிவரீ பெரியண்ணாசாமி சிவாச் சாரியாரின் குருநோக்கு ஏற்பட்டமையினால்; ஞானப்பிரகாசருக்கு சிவ்யனின் தகுதிகண்ட குரு சிவதீக்ஷை அளித்தார்.²¹

சிதம்பரத்தை சென்றடைதல் :

தீக்ஷை பெற்ற இவர் சிவசிந்தனையுள்ளவராகவும், ஆசாரசீலராகவும், சிவஞானம் கைவரப் பெறும் என்னம் கொண்டவராய் திருப்புகலூரில் சிலகாலம் தங்கி அங்கிருந்து சிதம்பரத்தைச் சென்றடைந்தார்.²²

சிதம்பரத்தில் அழுதமுது நடராஜரைத் தரிசித்தார். சிவனை அடைதற்கோ, சிவனைப்பற்றி அறிதற்கோ தேவியின் திருவருள் வேண்டும் என்பதனை நன்குணர்ந்தவராகவும்; சிறந்த கல்வியறிவு வேண்டும் என்னும் என்னம் கொண்டவராக சிவகங்கையில் குளித்த ஞானப்பிரகாசர் சிவகாமியம்மையின் சந்திதியை அடைந்தார்.²³

அங்கு சிவகாமி அம்மையின் அருணோக்கு ஏற்பட வேண்டும் எனும் என்னம் சிந்தையுட் தோன்றவே தாம் உபதேசம் பெற்ற பஞ்சதசா-பீ மந்திர ஜபத்தை அங்கு ஆசாரசீலராக மிளகும் நீரும் அருந்தியவராக ஒரு மண்டலகாலம் உபவாசமிருந்து ஜபித்து உபாசனை செய்து வந்தார். அம்மந்திர சித்தியின்பயனாக சிவகாமித்தாயாரின் திருவருட்பாங்கின்படி வழிநடத்தப்பட்டார். அதன்படி தமது

கல்வி கேள்விகளைப் பெறுவதற்காக கெளடதேசம் செல்வதற்கு உந்துதல் அளிக்கப்பட்டவரானார்.⁴⁴

கெளடதேசம் செல்லல் :

சிவகாமி அம்மையின் திருநோக்கினால் வெளிப்பட்ட சக்தியின் காரணமாகக் கெளடதேசம் என்ற வங்காளதேசம் சென்று அங்கே, வேத வேதாளி, மீமாங்கை முதலானவற்றை தக்க குருவிடம் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும் என உணர்ந்தவராக கெளடதேசம் சென்றார்.⁴⁵

கெளடதேசத்தின் சிறப்பு :

முன்னர் தீராவிடம், ஆர்யாவர்த்தம் என்னும் பிரிவுகளோடு நிலவிய பரதநாட்டின் வடகிழக்குப் பாகம் கெளடதேசம் என விளங்கியது. அது வங்காளம் எனவும் வழங்கியது. வேதாத்தியயனம் முதலியவற்றில் சிறந்த அப்பிரதேசத்தில் முன்னர் இராசேந்த்ரிசோழப்பேரரசன் காலத்தில் தீராவிட நாகரிகமும், சிந்தனையும் கலந்து இருந்தன. கங்கைகொண்ட சோழன் என வழங்கிய அவன், வடக்கத்திய பிராமணரைக் காவிரிக் கரையிலும், தென்னாட்டு அந்தணர்களை கங்கைக் கரையிலும் குடியமர்த்தியவன். இதனால் இருதுறைக் கலாசாரங்களும் நெருங்கி வளர்ந்தன. பின்னர் இராமானுஜர் வழிவந்த இராமானந்தர் வடக்கில் சீடர்கள் பலரைக்கண்டு வடநாட்டுப் பக்தியிலக்கியத்தில் ஒரு திருப்பத்தைக் கண்டவர்.

வடநாட்டில் கிருஷ்ணபக்தி பரவலாகிய போதிலும், அங்கே சைவத்துறையும் ஒளிவீசி வந்தது. ஒருகாலத்தில் வங்காளம் படித்தவர்கள், பிரதேசமாகப் பொன் பெற்றிருந்ததும், பெயர் பெற்ற வங்காளத்தைச் சேர்ந்த கல்கத்தா நகரம் உலகின் இரண்டாவது பெருநகரம் எனக் கருதப்பெற்றதும் உண்டு. பழையகாலத்துப் படைப்பாளிகளின் பண்டிதர்களின் நகரமும் அதுவேயாகும்⁴⁶ எனச் சிறப்பித்துக் கூறப்பட்ட அப்பிரதேசத்தின் கல்வியிற் கரை காணவேண்டும் எனும் எண்ணம் கொண்டார்.

சாஸ்திரங்களைக் கற்றல் :

அங்கே, சம்ஸ்கிருதத்தில் மகாபாண்டித்தியமுடைய பிராமண சன்னியாசி ஒருவர் மாணாக்கர்களுக்கு அமைதியான சூழலில் மரபு நெறிப்பாடும் நடத்தி வருவதைக் கண்டார். அத்தகைய சூழல் அவரை வெகுவாகக் கவர்ந்தது.⁴⁷

கேள்வி முறையில் மரபு நெறிப்பாடமாக தர்க்கம், மீமாங்கை, வியாபகரணம் ஆகியன கற்பிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்ததை மாணாக்கராகாத ஞானப்பிரகாசரும் அவ்வாசசிரமத்தினின்று விட்டுப்பிரிய விருப்பமில்லாது உன்னிப்பாக பாடங்களைக் கிரகித்து வந்தார்.⁴⁸

ஒருவன் சாஸ்திரீய மொழியாகிய சம்ஸ்கிருத மொழியில் ஆளுமையுடைவன் ஆகின்ற தகுதிப்பாட்டை அடைவதற்கு பன்றீராண்டுகாலம் முறையாகக் பயிலவேண்டும் என்பதும் ஒரு மரபு.

'ஊாக்ஷாநிவூடிஷே: வூாகாணான் ஸ்ரூயதெ!' என்பது மரபு வாக்கிய மாகும். சிறப்பாக வியாபகரணம் பன்றீராண்டுகள் கற்க வேண்டும் என்பதும், இதனால் புலப்படும் ஒரு சாஸ்திரத்தைப் பயிலப் புகுந்த ஒரு மாணவனுக்கு ஏனைய சாஸ்திரங்களில் நுண்புலமை ஏற்படுவதற்கு அதிக வாய்ப்புக்கள் ஏற்படுவதில்லை. ஆனால் ஞானப்பிரகாசருக்கு வியாபகரணத்தோடு, தர்க்கம், மீமாங்கை ஆகிய

வேதாந்தங்களையும் கிரகித்கும்போது இவரது வாழ்விட அமைப்பினால் ஏற்படவே இவரது மதிநுட்பமும், கிரகித்தற் திறனும் கற்பித்துக் கொண்டிருக்கும் ஆசிரியர்பால் ஸ்ரக்கப்பெற்றது.⁴⁹ இவ்வாறாக இருந்து வந்த வேளையில் :

தாம் கற்பிக்கும் மாணவர்களைப் பரீட்சிப்பதற்காக ஆசிரியர் மாணவர்களை விளாவினார். அவர்கள் உரியவாறு விடையளிக்கத் தவறினர். பாடங்களை ஆர்வத்தோடு அவதானித்துவரும் ஞானப்பிரகாசரை நோக்கி மாணவர்களது தெளிவின்மையையும், கிரகித்தல் ஆற்றல் இன்மையையும் சோதிப்பதற்காகவும், ஞானப்பிரகாசரைப் பரீட்சிப்பதற்காகவும் என்றும் கதைத்தறியாத ஆசிரியர் இவரை விசாரிக்க இவரும் சரியாக அனைத்து விடயங்களுக்கும், சாங்கோபாங்கமாக விடையளித்தார்.⁵⁰

ஞானப்பிரகாசரை மாணவனாக ஏற்றல் :

விவேகபூர்வமான ஞானப்பிரகாசர் விடையளித்ததைக் கண்டு மகிழ்ந்த உபாத்தியாயர் இவரைத் தலைமாணாக்கராக்கினார். இதுபற்றி இனுவில் நடராஜ ஜெயர் கூறுகையில்,

அங்கே “சம்ஸ்கிருத வித்துவப் பிராமண சந்நியாசி ஒருவர் மாணாக்கர் பலருக்கு தர்க்க மீமாங்க வேதாந்த சாஸ்திரங்கள் கற்பிப்பது கண்டு, அங்கே அவர் படிக்குந்தோறும், அவற்றைச் சிரவணங்கெய்து வருவராயினார். அங்ஙனம் சிறுவனங்கெய்து வரும் காலத்தில் ஓர்நாள் ஆசிரியர் அவரை விளித்து “நூம் நாமம் யாது? நூம் தேயம் யாது? ஈண்டுக் கற்பிப்பன நூமக்கு மனனப்படுகின்றனவா?” என்று விளாவிய போது, அவர் உத்தரங்கெய்து கேட்ட ஆசிரியர் அத்தியந்த ஆச்சரியங்கொண்டு, அவர் திறமை அறிந்து, அவரைத் தமது மாணாக்கருள்ளே பிரதம மாணாக்கராக்கிக் கற்பித்து வருவராயினார்⁵¹ எனத் தெளிவுபடக் கூறுகிறார். இதனையே ஏனைய வரலாற்று ஆசிரியர்களும் கூறுகின்றனர்.

பாடங் கேட்டல் :

சாஸ்திர அறிவினால் ஏற்படத்தக்க முதிர்ச்சி பற்றி பேராசிரியர் கா. கைலாசநாதக்குருக்கள் கூறுகையில் :

சாஸ்திரங்கள் யாவற்றுக்கும் கணாதமெனும் தருக்கமும், பாணினீயம் எனும் இலக்கணமும் யாவற்றிற்கும் துணைநிற்கும் சாஸ்திரங்கள் என எல்லோரும் விதந்து கூறுவர். நூண்மாண், நூழைபலத்துள் நூண்ணிய வாதங்களையும், பிரதிவாதங்களையும் படிப்படியாக வரிசைப்படுத்திக் காரணங்கூறி, உண்மையை வலியுறுத்தி உணரவைப்பது ஏது சாஸ்திரமென்படும். நியாயம் வியாகரணமோ வெனின் மொழியில் நிகழும் இலக்கண நிகழ்ச்சிகளை வரையறுத்துக்கூறும் விதிகளை, வாதப்பிரதிவாதங்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு ஆராய்ந்து விளக்குவது. விதிகள் யாவும் எப்பொழுதும் பிரயோகம் பெறும் இயல்பு வாய்ந்தவை எனினும், வைப்புமுறை போன்ற சாஸ்திர நுணுக்கங்களுக்கு அமையவே அவை தொழிற்படுவன. இது நிகழற்பாலது. இது தவிற்கற்பாலது என அறைந்து கூறிப் பொதுவிதிகளையும், சிறப்பு விதிகளையும் அமைந்து சுருங்கக்கூறிக் குறுகி அமைந்து விரிக்கவிரிந்து விளங்க வைக்கும் இயல்பினவான குத்திரங்களால் அமைந்த பாணினீய சாஸ்திரத்தை முறைப்படி கற்றவன், முறையாகத் தருக்கம் பயிலாதவரெனினும், செயன்முறையிற் பிரயோகம் பெறுந் தருக்கம் தானே கற்றுவிடுவான். சுருங்கக்கூறின் பாணினீயம் முறையாகக் கற்பவனிடத்தில் நியாயம் கற்பவன் பெறும் முழு அனுபவமும் இயல்பாகவே பொருந்தவிடும். வியாபகரண

சாஸ்திரங் கற்போருக்கு வாதப் பிரதிவாதங்கள் அடங்கிய நுண்ணிய சர்ச்சைகள் புத்தியைக் கூரியதாக்கிக் கிரகிக்கும் ஆற்றலைப் பெருக்கும்.⁵³

என்று கூறும் சிறப்பினை திறமையான முறையில் முறையாகப் பாடங் கேட்ட சிறப்பு ஞானப்பிரகாசருக்கு உண்டு என்பதனை அவரது உரைநூற் சிறப்புக்களுடாக உணர முடிகின்றது.

ஞானப்பிரகாசர் கல்வி கற்றுதனை இனுவில் நடராஜஜயர் கூறுகையில் :

'ஒரு ஸம்வத்வரத்தினுள்ளே எல்லாவும் கற்று வல்லவராயினமை கண்ட ஆசிரியர் "நீவீர் சாஸ்திரங் செய்ய வல்லராயினீர் என்று சொல்ல, அவரிடத்தில் அனுமதி பெற்றுக் கொண்டு....."⁵⁴ எனக் கூறுகின்றார். ஓராண்டு காலத்திலேயே இவ்வாறு கல்வி கற்று முழுத்தார் எனக் கூறுவதனை த. கைலாசம்பிள்ளை,⁵⁵ சே. வெ. ஜம்புலிங்கம்பிள்ளை⁵⁶, க. சி. குலரத்தினம்⁵⁷ ஆகியோர் கூறுகின்றனர்.

கெளதேசத்தில் கல்விகற்றமையை சுத்தானந்த பாரதி, மட்டுவில் உரையாசிரியர் வேற்பிள்ளை ஆகியோர் கூறுவது மனங்கொள்ளத்தக்கது.

சுத்தானந்த பாரதி கூறுகையில்,

"வடக்கே தலயாத்திரை செய்து கொண்டு வங்காள நாட்டிற்கு வந்தார். அங்கே ஓர் ஊரில் ஒருதுறவி, மாணவருக்கு வடமொழி இலக்கண, இலக்கியங்களையும், ஞானநூல்களையும் புகட்டி வந்தார். நமது ஞானப்பிரகாசர் தங்கியிருந்து கேட்டு வந்தார். ஒருநாள் ஆசிரியர் மாணவரைச் சோதித்தார், பயனில்லை, பிறகு ஒதுங்கியிருந்து கேட்டுவரும் தமிழ்த்துறவியைக் கேட்டார். இவர் தாம் கேட்ட பாடங்களைத் தெளிவாகச் சொன்னார். பிராமணத்துறவி மிகக் மகிழ்ச்சி கொண்டு, இவருக்கு முறையாக வடமொழியையும், ஞானநூல்களையும் புகட்டினார். கற்பன, கற்றுபிறகு ஆசிரியர், "இனி நீர் தமிழகம் சென்று ஞானப்பணி செய்யும்" என்று பணித்தார்.⁵⁸ என்றும் மட்டுவில் உரையாசிரியர் வேற்பிள்ளை :

"தூர்மேவு கெளத்தெ முமையம்மை யருஞந்த
வற்றாரியக் கடல்கடற்
தும்பர்க்கு வின்மகா பண்டிதனு மாய்ச்சனன்
முற்றபய னுறவுமையருட்
சார்மேவு சைவத் தனித்துறவி யாயினான்"⁵⁹

என ஈழமண்டல சதகத்தில் கூறுவது மனங்கொள்ளத்தக்கது.

ஞானப்பிரகாசர் கல்வி கேள்விகளில் சிறப்புப் பெற்றமை உமையம்மையின் திருவருளினாலேயே என வேற்பிள்ளை,⁶⁰ க.சி.குலரத்தினம்⁶¹ ஆகியோர் குறிப்பிடுகின்றனர்.

திருவண்ணாமலைக்குச் செல்லல் :

கெளதேசத்தில் குநுவினிடத்தில் ஜயந்திரிபறுக்கற்ற ஞானப்பிரகாசர் திருவண்ணாமலைக்குச் சென்றார்.⁶² பஞ்சபுத தலங்களுள் அக்கினித்தலமாகிய திருவண்ணாமலையில் இறைவனை வணங்கி அங்கே விளங்கிய திருவண்ணாமலை ஆதீனத்தை அடைந்து அங்கு மடாதிபதியாக விளங்கிய ஞானதேசிகரிடம் சிவாகமங்களைக் கற்றுக் கொண்டார்.⁶³ இவரது கல்வியறிவையும், பக்குவத்தையும்

உணர்ந்த மடாதிபதிகள் இவருக்கு 'சைவ சந்யாச பத்ததி' கூறும் பிரகாரம் அசத்யோ நிர்வாணத்தைக்கூடியும், காஷாயமும் அளித்து சன்னியாசி ஆக்கினார்.⁶⁴ இவர் துறவியான காரணத்தால் 'முனிவர்' எனும் சிறப்புப் பெயரூடையவராக 'ஞானப்பிரகாசமுனிவர்' எனும் சிறப்புப்பெயர் பெற்றவராக விளங்கினார்.⁶⁵

சிவதீகையின் சிறப்பினையும், சிவஞானம் பெறுதலின் சிறப்புக்களையும், தெளிவுபடுத்தும் ஞானப்பிரகாசமுனிவர் திருவண்ணாமலை ஆதீனத்தில் சன்னியாசம் பூண்டமையினாலும், உபதேசப் பரம்பரையில் ஒன்றுபட்டவர் எனும் சிறப்பினாலும், சன்னியாசப் பேற்றாலும், பெரிதுயர்ந்து அத்திருவண்ணாமலையாதீனத்து தம்பிரான் சுவாமிகள் எனும் பதவியும் பெற்றிருந்தார்.⁶⁶

ஞானப்பிரகாசர் எனும் பெயர் :

சைவம் வளர்த்த தமிழ்ப் பெரியார்கள் வரிசையில் ஞானப்பிரகாசர் எனும் பெயர் தாங்கிய பெரியவர்கள் பலர் வாழ்ந்துள்ளனர். அவர்கள் வரிசையில் காஞ்சி, சிவபுரம், களாந்தை, மதுரை, திருவொற்றியூர், காஞ்சி, கமலை, செட்டித்தெரு, பணையூர், வேதாந்த மழுவெடுத்த ஞானப்பிரகாசர் எனும் ஞானப்பிரகாசர் வரிசையில் சிதம்பரம், திருவண்ணாமலை, சாலிவாடிபுரம் அல்லது திருநெல்வேலி ஞானப்பிரகாசர் மூவரும் சிறப்பாக வாழ்ந்த சிறப்பின் பெயரால் ஞானப்பிரகாசரையே சாரும்.

இதுபற்றி க.சி.குலரத்தினம் தெளிவுபடுத்துகையில் : 'இவர்களுள் சிதம்பரம் ஞானப்பிரகாசர், திருவண்ணாமலை ஞானப்பிரகாசர், சாலிவாடிபுரம் ஞானப்பிரகாசர் என விளங்கியவர் ஒருவரே. எங்கள் ஞானப்பிரகாசர். இவர் யாழ்ப்பாணத்துத் திருநெல்வேலியின் ஒரு பெயரான சாலிவாடி புரந்தரவாதலின், திருவண்ணாமலை ஆதீனத்தில் தீட்சையும், உபதேசமும் பெற்றவராதலின், சிதம்பரத்தில் தங்கியிருந்து பணிசெய்தவராதலின் மூன்று பெயர்களையும் பெற்ற ஒருவராயினர் என்க.'⁶⁷ எனக் கூறுகின்றார்.

தற்போது குற்றக்குடியில் இருக்கும் திருவண்ணாமலை ஆதீனத்தில் தலைமைப்பதவி வகித்தார் என்பதனை,

'அவ்வாணையைச் சிரமேந்கொண்டு தென்னாட்டுக்கு வந்து இப்போது குன்றக்குடியிலுள்ள திருவண்ணாமலை ஆதீனத் தலைவரை அடுத்து அம்மடத்திற் சந்நியாசம் பெற்றுச் சிவாகமங்களைக் கசடறக்கற்று உணர்ந்தார்'⁶⁸ என சே. வெ. ஜம்புலிங்கம்பிள்ளை கூறுகிறார். அதனையொட்டியே சைவபோதினி⁶⁹ பாடநாலும் கூறுகின்றது.

நூல்கள் இயற்றுதல் :

தமிழ்மொழியிலும், வடமொழியிலும் நல்லறிவும், சைவசாஸ்திரப் புலமையும் கைவரப்பெற்ற ஞானப்பிரகாசர் பல நூல்களை இயற்றியும், உரைகளுள் வியாக்யானம், விருத்தி, தீபிகை முதலானவைகளும், தொகுப்பு நூல்முயற்சிகளும், ஆக்கநூல்களும் இயற்றி, அர்ப்பணிப்புச் சிந்தையுடன் அறிஞர் உலகிற்கு அளித்தும் சென்றுள்ளார்.

ஞானப்பிரகாசர் நூல்களை எங்கிருந்து ஆக்கினர் என எழும் ஜயத்திற்கு விடைபகர்தல் எனிதன்று. இவர் திருவண்ணாமலையிலிருந்து சிதம்பரம்

சென்று அங்கு நடராஜப்பெருமானைத் துரிசனம் செய்து அங்கிருந்தவாறே நூல்களை இயற்றி அவற்றை திருவண்ணாமலையாதீனத் திற்குக் காணிக்கையாக்கினார் என்பதனை,

'..... சைவசித்தாந்த ஆராய்ச்சி செய்தார். பிறகு தில்லைக்கு வந்து நடராஜரை உபாசித்து வடமொழியிலுள்ள பெள்க்கரத்திற்கும், சிவஞான போதத்திற்கும் விரிவிரை எழுதினார். சிவஞானசித்தியாருக்கு ஒரு விளக்கம் எழுதினார். வடமொழியில் சிவமோகசாரம், சித்தாந்த சிகாமணி, பிரமாண தீபிகை, பிரசாத தீபிகை, அஞ்ஞான விவேசனம், சிவமோகரத்தினம், சிவாகமாதி மகான்மிய சங்கிரகம் முதலிய நூல்களைச் செய்தார். தாம் எழுதிய ஏடுகளையெல்லாம் திருவண்ணாமலை ஆதீனத்திற்குக் காணிக்கையாக அளித்தார்'⁷⁰ எனச் சுத்தானந்தபாரதி கூறுவது மனங்கொள்ளத்தக்கது.

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்து வெள்ளிவிழாவின் குறிப்பின்படி சுருக்கமாகக் கூறும் அவரது வரலாற்றை நோக்குகையில், 'ஞானப்பிரகாச முனிவர் சைவத்திற்குப் புத்தெழுச்சியூட்டிய முனிவராவர்' எனும் தலைப்பில்,

"சைவ மறுமலர்ச்சிக்கு ஈழத்துத் தொண்டர்கள் ஆழ்றிய பங்களிப்பு மகத்தானது. இவர்களுள் ஞானப்பிரகாச முனிவர் புரிந்த சேவை முதன்மை வாய்ந்தது. யாழ்ப்பாண வேளாள மரபினரான இப்பெருந்தகை, ஏந்ததாழ 320 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து சிதம்பரங் சென்று வாழ்ந்தவர். அக்காலத்து யாழ்ப்பாணத்தைத் தம் அதிகாரத்திற்குட்படுத்தியிருந்த பறங்கியர் ("பறங்கியர் என்று குறிப்பிட்டது 1605-1656 வரை இலங்கையை ஆண்ட போர்த்துக்கீசரை ஆகும்.) சைவசமய உண்ணதக் கோட்பாடுகளை ஒழுகவும், அதேவேளை தமது உணவுத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யவும் மேற்கொண்ட ஓர் உபாயமாக, யாழ்ப்பாணத்து சைவக்குடி ஓவ்வொன்றும் முறைப்படி அரசுக்கு ஒரு பகவை வழங்கவேண்டுமென்று விதித்த ஆக்கினைக் கட்டளைக்கு ஒரும்பட உள்ளம் சகியாது இலங்கையைத் துறந்து சிதம்பரத்தில் குடியேறத் துணிந்து வந்த இம்முனிவர் பிரான், சிதம்பரத்தின் கிழக்குப் பிரதேசத்தில் இப்போதுள்ள யாழ்ப்பாணத்தார் குடியேற்றப்பகுதியில் வசித்து வருவாராயினார். இவரைத் தொடர்ந்து பல குடும்பங்கள் அங்கு குடியேறின. ஞானப்பிரகாசர் தமது கல்வி, கேள்வி, ஒழுக்கம், சமயாசார சீலங்களால் மக்களின் பெருமதிப்பைப் பெற்றவர். ஒருமுறை தமது செல்வம் முழுவதையும், களவு கொடுத்த வைசிப வணிகர் ஒருவர் ஞானப்பிரகாசரை அணுகி அவர்தம் மெய்யனாவாற்றலால் இழந்துபோன தமது செல்வத்தை மீட்டுத்தரவேண்டுமென இரந்து வேண்டினார். இதற்கிசைந்த முனிவர் தமது உபாசனைத்திறனால், குறிப்பினரப் பெற்றுப் பொருளை மீட்க உதவினார். பின்னர் வணிகர் கொடுத்த பொருள் கொண்டு ஞானப்பிரகாசர் ஒரு குளம் கட்டுவித்தார். மிக விசாலமான இக்குளத்தைச் சூழ, முண்பு பல மடங்களும், இல்லங்களும் விளங்கின. இப்போது, இவற்றுட் சிலவே காணப்படுகின்றன. இதன் கீழூக்கோடியில் சேக்கிழார் பெருமான் கோயில் திகழ்கிறது. இங்கிருந்து கொண்டே ஞானப்பிரகாசர் பல தலங்களுக்கு யாத்திரை செய்தனர். பின்னர் திருவண்ணாமலை ஆதீனத்திற்குச் சென்று, அங்கு துறவு கோலம் பெற்றார். இதே காலத்தில் சைவசித்தாந்த நூல்கள் பல சிவஞானசித்தியாருக்கு அவர் எழுதிய உரைவிளக்கம்⁷¹ எனக் கூறியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இத்தகைய கருத்துக்களை விடுத்து ஞானப்பிரகாசரது ஆக்கங்கள் தொடர்பான விபரங்களை நோக்குவோம்.

'சிதம்பரத்திலே ஞானப்பிரகாசமென்னும் திருக்குளஞ் செய்வித்தவரும், சம்ஸ்கிருதத்திலே பெண்ட்கராகமவிருத்தி, சிவஞானபோத விருத்தி, சித்தாந்த சிகாமணி, பிரமாண தீபிகை, பிராசாத தீபிகை, அஞ்ஞான விவேசனம், சிவயோகசாரம், சிவயோகரத்னம், சிவாகமாதிமாகான் மியசங் கிரகம் என்பவைகளையும், சிவஞானசித்தியாருக்கு ஒருரையையும் இயற்றினவரும், சைவசமயந் தழைத்தோங்குந்தானமாகிய சோழமண்டலத்தின் கண்ணிருந்த ஆதிசைவர்களுள்ளும், சைவப் பண்டாரங்களுள்ளும், திருவண்ணாமலையாதீனத்துத் தம் பிரான்களுள்ளும், பலருக்குச் சைவாகமோபதேசஞ் செய்தருளினவருமாகிய ஸ்ரீ ஞானப்பிரகாச முனிவரவர் யாழ்ப்பாணத்தாரென்பதை அறிந்து'¹² எனச் ஸ்ரீஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலரும்;

'குரு ஒரு வருஷமானவுடன் இவருடைய அறிவைக்கண்டு “இனிநீர் நூல்கள் செய்யலோம்” என்று அனுமதி கொடுத்துத் தெண்ணாட்டுக்கு அனுப்பப்பட்ட ஞானப்பிரகாசர் திருவண்ணாமலைக்கு வந்து, அங்கு அப்பொழுதிருந்த ஞானதேசிகரிடம் சைவாகமங்களைக்கற்று, அங்கே தானே மந்திர காஷாயமும் பெற்றுக் கொண்டார். தமிழிலே சிவஞானசித்தியாருக்கு ஒரு சிறந்த உரையும், சம்ஸ்கிருதத்திலே பெண்ட்கராகமத்திற்கு ஒரு விரிவான உரையும், சிவஞானபோத விருத்தி, சித்தாந்த சிகாமணி, பிரமாண தீபிகை, பிராசாத தீபிகை, அஞ்ஞான விவேசனம், சிவயோகசாரம், சிவயோகரத்னம், சிவாகமாதிமாகான்மிய சங்கிரகம் என்னும் நூல்களும் இவராற் செய்யப்பட்டனவாம்'¹³ என த. கைலாசபிள்ளையும்;

'அம்மடத்திலிருந்த போதே தமிழிற் சிவஞானசித்தியாருக்கு ஓர் சுருக்கமான உரையும், சம்ஸ்கிருதத்தில் பெண்ட்கராகம விருத்தி, சித்தாந்த சிகாமணி, பிரமாண தீபிகை, பிராசாத தீபிகை, அஞ்ஞான விவேசனம், சிவயோகசாரம், சிவயோகரத்னம், சிவாகமாதிமாகான்மிய சங்கிரகம், ஓமாத்திரி கற்பம்¹⁴ என சே.வெ.ஜம்புலிங்கம் பிள்ளையும்;

'ஞானப்பிரகாசத்தம்பிரான் சுவாமிகளுக்குச் சிவகாமி அம்பானின் திருவருளும், வங்காளத்துப் பேராசிரியரின் குருவருளும், யோக பூமியாகிய திருவண்ணாமலையாதீனத்தாரின் ஞானவூற்றும் உந்துசக்தியாயிருப்ப, அவர் உலகநன்மைகருதி உருப்படியான உயர்ஞான நூல்களை எழுதுவராயினர். அன்று அறிவாளிகள் பலரும் வடமொழியே அறிவுப் பாதை எனக்கருதி வடமொழியிலேயே நூல்களை எழுதினார்களாக, இவரும் அந்த மரபில் தாழும் அங்ஙனமாகவே எழுதினார் போலும், இவர் எழுதிய நூல்களுள் பிற்காலத்தவர்க்கு ஏட்டுருவிற் கிடைத்தவை :

பெண்ட்கராகம விருத்தி, சித்தாந்த சிகாமணி, பிரமாண தீபிகை, சிவஞானபோத விருத்தி, பிராசாத தீபிகை, அஞ்ஞான விவேசனம், சிவயோகசாரம், சிவயோகரத்னம், சிவாகமாதிமாகான்மிய சங்கிரகம், ஓமாத்திரி கற்பம் என்பன.

'இவ்வாறான உயர்வான நூல்களை ஞானப்பிரகாசர் எழுதியபோது, உடனுக்குடன் ஆதீனத்துத் தம்பிரான்களும், வித்துவான்களும், கற்றுக்குட்டிகளும் ஏனையோரும் ஆர்வத்தோடு கருத்தான்றி ஏட்டுருவிலேயே கற்று வந்தார்கள். அவர்களுட் சிலர் மறைவாகத் தமக்குள்ளே எழுந்த வித்துவக் காய்ச்சல் காரணமாக “இவருக்கு வடமொழிதான் கைவந்தமொழி, இவருக்கு தாய் மொழியாகிய தமிழ்மொழி வராது போலும்” எனப் பேசிக் கொண்டார்கள். அவர்கள்

குறிய குறிப்பை எப்படியோ அறிந்து கொண்ட ஞானப்பிரகாசர் தமிழிலும் எழுதுவேன் எனக்குறி எழுதத் தொடங்கினார்⁷⁵ என க. சி. குலரத்தினமும்,

'சிறிது காலத்தின் பின் ஞானப்பிரகாச முனிவர் திருவண்ணாமலை-யிலிருந்து சிதம்பரம் திரும்பினார். சிதம்பரத்தில் 'ஞானப்பிரகாசம்' எனும் குளத்தையும், அதனை அடுத்து மடம் ஒன்றையும் தாபித்தார். அவற்றின் அருகில் ஆச்சிரமம் ஒன்றையும் அமைத்தார். தமது வாழ்வின் இறுதிக்காலத்தில் இறைபணியிலும், சமய நூல்களுக்கு உரை எழுதுவதிலும் ஈடுபட்டார். அவர் சிவஞானசித்தியார் சுபக்கத்திற்கு தமிழில் எழுதிய உரை சிறப்பு வாய்ந்ததொன்றாகும். ஞானப்பிரகாசமுனிவர் வடமொழியில் சித்தாந்த சிகாமணி, பிரமாண தீபிகை, பிராசாத தீபிகை முதலான நூல்களையும் பெளத்கராகம் விருத்தி, சிவஞானபோத விருத்தி முதலிய உரைநூல்களையும் எழுதியுள்ளார்.'⁷⁶ எனச் சைவநெறிப் பாடநூலிலும்;

'துறவியான காரணத்தால் 'முனிவர்' என்ற சிறப்புப் பெயர் வழங்குகிறது. அங்கிருக்கும் காலத்தில் பெளத்கராகம் விருத்தி, சித்தாந்த சிகாமணி முதலிய நூல்கள் வடமொழியில் இயற்றினார்.....'

'இவர் வடமொழியில் சித்தாந்த சிகாமணி, பிரமாண தீபிகை, பிராசாத தீபிகை முதலான நூல்களையும் பெளத்கராகம் விருத்தி, சிவஞானபோத விருத்தி முதலிய உரைகளும், தமிழிலே சிவஞானசித்தியார் சுபக்கத்திற்கு உரையும் இயற்றியுள்ளார்.'⁷⁷ எனச் சைவபோதினி நூலும்;

'இவர் சிவஞானசித்தியாருக்கு தமிழில் சுருக்க உரை செய்தவர். இவர் உரையின்கண் காமிகம், வாதுளம், மதங்கம் முதலிய சிவாகமங்களும், தொல்காப்பியம், ஞானாமிர்தம், கோயிற்பூராணம் முதலிய தமிழ் நூல்களும் பிரமாணமாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இவர் வடமொழி-தென்மொழி இரண்டிலும் வல்லுனர் ஆவார். சம்ஸ்கிருதத்தில் பெளத்கராகம் விருத்தி, சித்தாந்த சிகாமணி, பிரமாண தீபிகை, சிவஞானபோதவிருத்தி, பிராசாத தீபிகை, அஞ்ஞான விவேசனம், சிவயோகசாரம், சிவயோகரத்தினம், சிவாகமாதிமான்மிய சங்கிரகம், ஓமாத்திரி கற்பம் முதலிய நூல்களை வடமொழியில் இயற்றியவராவர்.'⁷⁸ எனச் சிறுக்குறியீருஷ்னானந்த சர்மாவும்;

'இந்த ஞானப்பிரகாச முனிவர் பெளத்கராகம் விருத்தி, சித்தாந்த சிகாமணி, பிரமாண தீபிகை, சிவஞானபோத விருத்தி, பிராசாத தீபிகை, அஞ்ஞான விவேசனம், சிவயோகசாரம், சிவயோகரத்தினம், சிவாகமாதிமாகான்மிய சங்கிரகம் என்பவைகளை வடமொழியில் இயற்றினார். தீக்ஷ லக்ஷணம், தத்துவ விபரந்தர விவரணம், அவஸ்தா நிரூபணம், மகாவாக்கிய சங்கிராகரணம் முதலியவைகளைச் செய்யுள்களிலே ஒரு பிரகாரம் விரித்துச் சிவஞான சித்தியாருக்கு இந்த உரையும் இயற்றினார்.'⁷⁹ என இனுவில் நடராஜ ஜயரும்;

ஞானப்பிரகாச தேசிகர், யாழ்ப்பாணம். (17ஆம் நூற்று பின்).

'இவர் யாழ்ப்பாணத்திலே திருநெல்வேலியிற் பிறந்தவர். அக்காலத்தில் போர்த்துக்கேயரின் சமய நெருக்குதலால் இளமையில் தென்னிந்தியா சென்று பல அறிஞர்களிடம் தமிழ் இலக்கண இலக்கியம் கற்றார். சம்ஸ்கிருத ஆகமங்களைப்

படித்தறியும் பொருட்டுக் கெள்டநாடு சென்றிருந்தார். குத்திரன் ஒருவன் சம்ல்கிருதம் கற்றலும், ஆகமங்களைப் படித்தலும் ஆகாது எனும், கொள்கையுடைய பிராமணர் அவருக்கு சம்ல்கிருதம் கற்பிக்க மறுத்தார்கள். அவர்களுள் தாராள சிந்தையுள்ள ஒருவர் இவருக்குச் சம்ல்கிருதம் கற்பித்தார். இவர் திருவண்ணாமலைச் சைவமடத்தம்பிராணாக இடம் பெற்றிருந்து பல நூல்கள் இயற்றினார். இவர் பொஷ்கர ஆகமத்துக்கு ஒரு விரிவுரை எழுதினார், சிவஞானசித்தி அபக்கத்துக்கும் இவர் எழுதிய ஓர் உரை உண்டு. சிதம்பரத்தில் இவர் வெட்டுவித்த குளம் ஞானப்பிரகாசர் குளம் என்னும் பெயருடன் உள்ளது.⁸⁰

என ந.சி.கந்தையாபிள்ளையும்; சிவஞான சித்தியாருக்கு புத்துரை எழுதிய திருவிளங்கம் கூறுகையில் :

'சித்தியாருக்கு அறுவர் உரையில் ஒன்றைச் செய்தவரான யாழ்ப்பாணத்தை சேர்ந்த ஞானப்பிரகாசர் திருவண்ணாமலையாதீனத்தைச் சேர்ந்தவர். அவர் வடமொழியில் எட்டு நூல்களை இயற்றினார். சம்ல்கிருதத்தில் பொஷ்கராகம் விருத்தி, சித்தாந்த சிகாமணி, பிரமாண தீபிகை, சிவஞானபோத விருத்தி, பிராசாத தீபிகை, அங்ஞான விவேசனம், சிவயோகசாரம், சிவயோகரத்னம், சிவாகமாதிமாகான்மிய சங்கிரகம் என்பவற்றையும் இயற்றினார்.⁸¹ எனவும் சிவசங்கர பண்டிதர் சாரித்திரம் எழுதிய அச்சுவேலி ச. குமாரசவாமிக்குருக்கள் தரும் மேற்கோளின்படி,

'ஆறுமுகநாவலர் ஞானப்பிரகாசமுனிவரது மரபின்ரெனக் கூறுபவராய், அம்முனிவர் வடமொழியிற் பல கிரந்தங்களையும், தமிழிற் சித்தியாருக்கு உரை செய்துள்ளமையையும் குறிப்பிட்டு அவரைச் சிவானுபூதிமான் எனவும் கூறுவர். அதனை,

வடமொழி யதனின் மாம்பெரும் பவுட்கரந்
திடமுற விளங்குஞ் சிவஞான போத
மாதிய கமாங்களுஞ் சகல்வியாக் கியானமுந்
தீதிலா வுறுதிச் சித்தாந்த சிகாமணி
பிரமாண தீபிகை பிராசாத தீபிகை
யுரைனுறு நந்சிவ யோகாசா ரம்முதற்
பலபெருங் கிரந்தமும் பரந்த செந்தமிழி
னல்வரங் தருஞ்சிவ ஞானசித் திக்குச்
சீரணி யுரையுந் தெளிவுற வருளிய
பூரண சிவானு பூதிமா ணாகிய
திருநெல் வேலிச் சீருந டையானானாம்
பெருமை சேர் ஞானப் பிரகாச முனிவரன்
வந்தவ தரித்த சுந்தர மரபினன்

என்பதனாலறிக,

'பண்டிதர் ஞானப்பிரகாசமுனிவர் செய்தருளிய நூல்களான ஞானப்பிரகாசசீயம் என்னும் பெயரோடு அச்சிடும் கருத்துடையவராயிருந்தனர். அது அவரால் நிறைவேறவில்லை. ஆயினும் சிவஞானபோத விருத்தி முதலிய கிரந்தங்களை ஸ்ரீமத். த. கைலாசபிள்ளை அவர்கள் அச்சிடுவதற்குப் பண்டிதர் பிழையற எழுதிவைத்த ஏடுகள் உதவியாயிருந்தன.⁸² இதுபற்றி ஜம்புலிங்கம்பிள்ளையும் கூறியுள்ளார்⁸³.

பாண்டிச்சேரி பிரான்சிய இந்தியவியல் ஆய்வு நிறுவனத்தின் வெளியீடான சிவயோகரத்தினத்தின் முன்னுரையில்,

'பெளவஷ்கராகம விருத்தி, பிரமாண தீபிகை, சித்தாந்த சிகாமணி, சிவயோகசாரம், சிவஞானபோத வியாக்யானம், சிவாகமாதிமாஹாத்மிய சங்கிரகம், அஞ் ஞான விவேசனம், சிவயோகரத்னம் எனும் நூல் கஞ்டன் சிவஞானசித்தியாருக்கு உரையெழுதியிருந்தமையையும் சுட்டிக் காட்டுகின்றது.⁸⁴

இவ்வாறாக விளங்கிடும் அதேவேளை ஞானப்பிரகாசரது பிரமாணதீபிகா விருத்தி எனும் நூலின் இறுதிப்பாகமாக ஞானப்பிரகாசர் ஆக்கிய நூல்களின் வரிசையானது : எனக் குறிப்பு மூலம் அறிய முடிகின்றது.

ஞானப்பிரகாசரது நூல்கள்

ஞானப்பிரகாசர் இறுதியாக ஆக்கிய நூலே சிவயோகரத்னம் என்பது பொதுவான கருத்தாகக் காணப்படுகின்றது. எனினும் பிரமாண தீபிகாவிருத்தியின் இறுதியில் காணப்படும் சுலோகத்தில் உள்ளபடி இவரது ஆக்கங்களை நோக்குகையில் ஏழு நூல்களே சுட்டப்படுகின்றன. அவற்றினுள் சிவயோகரத்தினம் இடம்பெறாதிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

பொதுவாக ஞானப்பிரகாசர் பற்றியும், அவரது ஆக்கங்கள் பற்றியும் கூறவந்தவர்களின் கூறறுக்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு நோக்குகையில் சம்ஸ்கிருதத்தில் பத்து (10) நூல்களையும், தமிழ்மொழியில் ஐந்து (05) நூல்களையுமாக மொத்தம் பதினெந்து நூல்களை ஆக்கியுள்ளார் என்பது புலனாகிறது.⁸⁵ இந்நூல்களின் வரிசையில் ஓமாத்ரி கற்பம் எனும் நூலினை ஆக்கியுள்ளார் எனக் கூறுவது இங்கு எண்ணம் கொள்ளத்தக்கது.

பெளவஷ்கராகம விருத்தி, சித்தாந்த சிகாமணி, பிரமாண தீபிகை, பிரசாத தீபிகை என்பவற்றை அனைவரும் சுட்டிக்கூறும் அதேவேளை சிவஞானபோத விருத்தியினை மூவர் சுட்டவில்லை. அதேபோல் அஞ்ஞான விவேசனம் பற்றியும் மூவர் சுட்டவில்லை. சிவயோகசாரம் பற்றி மூவரும், சிவயோகரத்னம் பற்றி நால்வரும், சிவாகமாதிமாஹாத்மிய சங்கிரகம் பற்றி ஐவரும் சுட்டாது காணப்படும் அதேவேளை தமிழில் எழுந்த நூல்கள் பற்றி இனுவில் நடராஜஜயர், க. சி. குலரத்தினம் ஆகியோர் மட்டுமே குறிப்பிடுகின்றனர். எனினும் நடராஜ ஜயர் ஓமாத்ரி கற்பம் பற்றிக் கூறாதிருப்பது எண்ணம் கொள்ளத்தக்கது.⁸⁷

இவற்றினாடாக நோக்கும் தன்மையில் பெளவஷ்கராகம விருத்தி, சிவஞானபோதவிருத்தி, பிரமாண தீபிகை, பிரசாத தீபிகை என நான்கு நூல்களுக்கு உரையெழுதியும், சித்தாந்த சிகாமணி, அஞ்ஞான விவேசனம், சிவயோகரத்னம், சிவயோகசாரம், சிவாகமாதிமாஹாத்மிய சங்கிரகம், ஓமாத்ரி கற்பம் எனும் நூல் களை ஆக்கியும் வடமொழி வளத் திற்கு அரும்பணியாற்றியுள்ளார். தமிழ்மொழியில் சிவஞானசித்தியாருக்கு தமிழில் உரையெழுதியதோடு, தீஷ்வா லக்ஷணம், தத்துவ வியாபார விவரணம், அவஸ்தா நிருபணம், மஹாவாக்கிய சங்கிரகணம் எனும் நூல்களையும் ஆக்கியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

பாண்டிச்சேரியில் இருக்கும் பிரான்சிய இந்தியவியல் நிறுவனம் சுட்டும் சிவயோகரத்தினப் பதிப்புரைக் குறிப்பின்படி ஓமாத்ரி கற்பம் தவிர்ந்த ஏனைய ஒன்பது நூல்களினையும் இவரது படைப்பாகச் சுட்டுகின்றது. அத்துடன் அஞ்ஞான விவேசனம் எனும் நூலின் கையெழுத்துப் பிரதிகள் இடம்பெறாமைபற்றியும், ஏனைய நூல்களின் கையெழுத்துப் பிரதிகள், சுவடிகள் இடம்பெறுகின்றமையையும் சுட்டிக்காட்டியுள்ளமை மனம் கொள்ளத்தக்கது.⁸⁸

இதனைச் சுட்டி நிற்கும் அதேவேளை சிவஞானபோத விருத்தி, சித்தாந்த சிகாமணி, பிரமாண தீபிகாவிருத்தி, சிவயோகரத்தினம், சிவயோகசாரம் எனும் ஜந்து நூல்களை ஞானப்பிரகாசர் மரபில் தோன்றிய நல்லூர் த.கைலாசபிள்ளை கிரந்தலியில் யாழ்ப்பாணத்து பருத்தித்துறை கலாநிதி அச்சு யந்திரசாலையில் பதிப்பித்துள்ளார் என்பது

இவ்வாறாக ஞானப்பிரகாசர் ஆக்கிய கிரந்தங்களை எங்கிருந்து⁹⁰ ஆக்கினர் எனும் ஜையம் எழும்வேளை திருவண்ணாமலையிலிருந்தா? சிதம்பரத்திலிருந்தா? ஆக்கினார்⁹¹ எனும் முடிவினைப் பெறுதல் மிகவும் கடினமான விடயமாகவே உள்ளது.

திருவண்ணாமலையிலிருந்து நூல்களை இயற்றியபின் அந்நூல்கள் எல்லாவற்றையும், திருவண்ணாமலை ஆதீனத்திற்குக் காணிக்கையாக அளித்தார்.⁹²

சிவப்பணிகள் :

திருவண்ணாமலையிலிருந்து சிதம்பரத்தையடைந்து அங்கு சிவவழிபாட்டில் காலத்தைக் கழித்து வந்தார். அவ்வேளையில் சிவாகம உபதேசமும், சிதம்பர தரிசனமும் செய்து, தில்லை நடராஜப் பெருமானின் திருவடிகளைச் சேவிப்பதிலேயே காலத்தைச் செலவிட்டு சித்தத்துள் தித்திக்கும் தேனாகிய சிவனைத் தியானித்து சித்தமலம் அறுவிக்கப் பெற்றவராக வாழ்ந்து வந்தார். அவ்வாறு வாழ்ந்துவரும் நாளில் தமது மாணாக்கர் ஒருவரைக் கொண்டு சிவகாமியம்மையார் திருக்கோவிற் திருப்பணியினைச் செய்வித்தார்.⁹³

அதன்பின் வணிகன் ஒருவன் தொலைத்த பணத்தை பெற்றுக் கொடுத்தமை காரணமாக அவ்வணிகனால் அளிக்கப்பட்ட திரவியங்களைக் கொண்டு ஞானப்பிரகாசர்களும் ஒன்றினை அமைத்தார்.⁹⁴

இவ்விபரங்களைப் பல்வேறுபட்ட கருத்துக்களில் இவரின் வரலாற்றை நோக்கியோர் கூறும் விடயமாக நோக்குக்கையில்,

'.....ஒருநாள் தமது அன்பருள் ஒருவர் தாம் இருந்த மடத்துக்கு அடுத்த நிலத்திலே பெருந்தொகைப் பொருளிருப்பது கண்டு தமக்குத் தெரிவிக்க, அவர் அப்பொருள் கொண்டு அவ்விடத்திலே ஓர் பெரிய - ஞானப்பிரகாசர் குளம் - திருக்குளமும் அதன் சமீபத்திலே மடங்களும் அமைப்பித்து சமாதிநிலையில் இருந்து.....'⁹⁵ என இனுவில் நடராஜ ஜயரும்;

'இன்னும் புதையலாக எடுத்த திரவியங்கொண்டு ஒருக்களமும் அமைத்தார். அது இன்றும் அவர் பெயரால் ஞானப்பிரகாசகுளம் என்று வழங்குகின்றது'⁹⁶ என த. கைலாசபிள்ளையும்; ஜம்புலிங்கம்பிள்ளையும்;⁹⁷

'கூர் நடனக்

கூணான்று சேவடியான் தில்லை போய்க்
குளங்கோட்டு புன்ய

வானென்ற ஞானப்பிரகாச'98 என வே. கணபதிப்பிள்ளையும்;

சிவயோகரத்னம்

ஆயசிவ யோகிபின் நில்லைமா நகரடைந்
 தம்மையப் பரையடிதொழு
 தானந்த வெள்ளத் தமிழ்ந்தியக் கினிதிக்
 கடைந்தயர் மடலாயத்துட்
 போயாரிய நிட்டையி விருக்குநா ஸிற்புதையல்
 புவியிற் புலப்படுதலும்
 புனிதனி தாட்கொல்லி யென்றங்சி யாப்பிகொபொர்
 புரையுட் புதைத்தகறலும்
 தூயகோ முட்டியொரு வன்முன் புதைத்தது
 துறந்துபோ னான்மறந்தே
 துணைவினோ டோடிவந் துணையதங் கின்மையிற்
 றுயருழந் தலறினான்சேர்
 தாயகம தாகுமுன் சரணகம ஸந்தருதி

.....

2

அழுகுரல் செவிக்கொடங் கையன்வெய் தினினெய்தி
 யாற்றியவ ஸமதறைகென
 வாதியந் தஞ்சொல்லு மவனைவா வென்றமைத்
 தாப்பியி தகற்றுகெனுமப்
 பொழுதவ னகற்றியப் புதையல்கண் டகமகிழ்வு
 பொங்கியம் முனிபொன்னடி
 போற்றிமு வலகினின் போலுமுன் டோஞானி
 புதையலினி நின்னதேயான்
 விழுமியசெல் வத்தினேன் கைக்கொளிக் கிழியென
 விரக்திகோ டன்மறுப்ப
 விமலநின் பெயராலோர் குளியிங் கமைத்தியென
 விட்டது விரைந்தேகினான்
 றமுதமுத் தமுதுதொழுக தாசர்தந் தாசநஞ்

.....

3

இந்திரவி யங்கொடிம் முனிவர்மு னியற்றியிடு
 னானப்பிர காசகுளமே
 யாமுன் னிசைந்தகுள மினையதிங் கில்லையேல்
 யாதுசெப்பவா ரீண்டு னோர்
 சுத்தசிவ காமியோரு வந்சரத் தொருதினஞ்
 குழ்க்கரை தவத்தினமர்வாள்
 சோதியந் தேவியந் தெப்போற் சவங்கொள்வர்
 சுற்றிலுந் திருமடமுறும்
 நீத்தநிய மத்தொழி னிரப்புமர்த் தீக்கிதரு
 நீடுமெந் தணரனைவரு
 னிகரின் மகேசுரரு மிவர்கள்பன் னியருமிந்
 னீர்நிலையி னின்றுமகலார்
 சுத்தசிவ காமிகோ பயிலுமைப் பித்ததிவர்

.....

99 4

என ஈழமண்டலசதைகம் பாடிய உரையாசிரியர் மட்டுவில் வேற்பிள்ளையும்;

'ஞானப்பிரகாசர் சிதம்பரத்தில் வாழும் நாட்களில் ஒருநாள் தாம் செல்லும் வழியிலே ஒரு பண்பையைக் கண்டு பண் ஆசை கொடியதென என்னி அதனைத் தொடாது சாணங் கொண்டு முடிவிட்டு மேலே சென்றார். வழியில் அதனை இழந்த வணிகன் வருந்துவதைக் கண்டு இரங்கிப் பணம் இருக்கும் இடத்தையும் அது சாணத்தினால் மூடப்பட்டிருப்பதையும் குறினார். வணிகன் அவர் குறிப்பின் வழிச்சென்று பணத்தைப்பெற்றுக் கொண்டு, ஞானப்பிரகாச சுவாமிகளை அணுகி, அப்பணத்தை அவரையே எடுத்துக்கொள்ளும்படி வேண்டினான். சுவாமிகள் வேண்டாமென்று மறுக்கவும் அவன் பிடிவாதமாய்த் திருப்பணியின் பொருட்டாவது பெற்றுக்கொள்ளும்படி கேட்டான். அதன்மேல் ஞானப்பிரகாச சுவாமிகள் அவன் கொடுத்த பணத்தை ஏற்றுக் கொண்டு சிவகாமியம்மை கோயிலிற் சில திருப் பணிகள் செய்து ஞானப்பிரகாசமென்னும் திருக்குளத்தையும் தோண்டுவித்தார்.¹⁰⁰ என சைவபோதினியும்;

இத்தகைய கருத்தின் சாரத்துடன் 'ஞானப்பிரகாச முனிவரின் தொண்டுகள்'¹⁰¹ என க.சி.குலரத்தினமும் 'இலங்கை மன்னன் ஒருவன் கொடுத்த பணம் கொண்டே திருப்பணிகள் செய்ததாக கே.கே.இராமலிங்கமும் சுட்டிக் காட்டியுள்ளனர்¹⁰². இவர் தோண்டிய குளத்திற்கு 'ஞானப்பிரகாச குளம்' என்றே இன்றும் வழங்கப்படுகிறது.¹⁰³ இவர் பெயரில் ஒரு மடமும் உள்ளது¹⁰⁴. இம் மடத்திற்கு சிவபுரிமடம் எனவும் அழைக்கப்படுகின்றது¹⁰⁵.

சிவபதப்பேறு:

சிவப்பணியில் சைவசித்தாந்த செழுமையை வடமொழியில் உலகிற்களித்த பெருந்தகை கடுந்தவம் புரிந்து வரும்வேளை பங்குனி மாதத்து பூசநகூத்திர தினத்தில் சிவலோகம் எய்தினார்¹⁰⁶.

இவரது சமாதி ஞானப்பிரகாச குளத்திற்கு சமீபமாக உள்ளது¹⁰⁷. அக்காலம் முதல் இவரது திருவுருவம் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டு பூசிக்கப்பட்டு வருகின்றது¹⁰⁸. இத்திருவுருவம் அண்மைக் காலங்களிலும் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டமை மனங் கொள்ளத்தக்கது.¹⁰⁹

ஞானப்பிரகாசர் திருவுருவம்¹¹⁰, ஞானப்பிரகாசர்குளம்¹¹¹ என்பன இன்றும் உள்ளன.

ஞானப்பிரகாசர் பற்றிய சிந்தனைகள், எச்சங்கள், அவர்தம் பெருமைகளை எவ்விதம் போற்ற வேண்டும் என யீமத்.சே.வெ.ஜம்புலிங்கம்பிள்ளை கொண்டிருந்த மன ஆதங்கம் சிந்திக்க வைக்கும் சிறப்புடையது¹¹².

இவ்வாறாக சிவயோகநிஷ்டையில் இருந்து பரிபூரணமான நிலை எய்திய சுவாமி ஞானப்பிரகாசரது வாழ்க்கையும் பணியும் சைவசித்தாந்த வடமொழி இலக்கிய மரபிற்கு ஓர் முன்னுதாரணமாகக் கொள்ளவைக்கும் சிறப்புடையதாகிறது.

பின்னிணைப்பு-1

நால்காலி	நால்காலி	நால்காலி	நால்காலி	நால்காலி	நால்காலி	நால்காலி	நால்காலி	நால்காலி	நால்காலி	நால்காலி	நால்காலி	நால்காலி	நால்காலி	நால்காலி	நால்காலி	நால்காலி	
01. பேள்ளூரகமலிருத்தி	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
02. சிவஞானபொதவிருத்தி	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
03. சித்தாந்தசிகாமணி	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
04. பிரமணத்திலை	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
05. பிரசாத்திடைக	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
06. அஞ்ஞானவிலேசனம்	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
07. சிவபோகசாரம்	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
08. சிவபோகருத்துமை	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
09. சிவாகமத்திமறொத்துமிய சங்கிரகம்	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
10. ஓமாத்தித்திறப்பும்	-	-	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
துறிந் நால்காலி																	
11. தீக்ஷாலைக்குழனைம்	✓	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
12. தத்தவியாரவிலெவரணம்	✓	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
13. அவைத்தா நினைவேணம்	✓	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
14. மஹாவாத்ததுசங்கிரகணம்	✓	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
15. சிவஞானசித்தியார் உணர்	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
16. வெந்தாராயனன் விஜயம் (வல்லவள் கால்வியம்)	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-

சம்ஸ்கிருத நால்காலி

அடிக்குறிப்புக்கள்

அடிக்குறிப்புக்கள்

1. (i) ஜம்புலிங்கம்பிள்ளை, ஸ்ரீமத். சே.வெ, (1953), யாழ்ப்பாணத் திருநெல்வேலி ஞானப்பிரகாச முனிவர் (வரலாறு), வித தியாநுபாலன யந் தீரசாலை, சென்னை, ப. 1.
- (ii) கைலாசபிள்ளை. த, (பதி), (1927), கலி 5029, சிவஞானபோத-விருத் தி. பதிப் புரை, கலாநி தி யந்திரசாலை, பருத்தித்துறை, ப. I (க).
- (iii) சைவபோதினி (1971), 'ஞானப்பிரகாசமுனிவர்', ஏழாம் வகுப்பு, கொழும்பு விவேகானந்தசபை வெளியீடு, ப. 38.
2. (i) சிவசாமி பேராசிரியர், வி, (2005), இந்துப் பண்பாடு அன்றாம் இன்றும். கணேசலிங்கம் (பதி.), யாழ். பல்கலைக்கழகம், ப.97.
- (ii) சுத்தானந்த பாரதியார் (1948), நாவலர் பெருமான், புதுயுக நிலையம், புதுச்சேரி, ப. 18
- (iii) ஜம்புலிங்கம்பிள்ளை, ஸ்ரீமத். சே.வெ, (1953), மேலது, ப. 1.
- (iv) கைலாசபிள்ளை. த, (1927), மேலது, ப. I (க).
- (v) சைவபோதினி, (1971), மேலது, ப. 38.
- (vi) குமாரசாமிப்புலவர், அ, (1951), தமிழ்ப்புலவர் சரித்திரம், சோதிட பரிபாலன மடம், கொக் கு வில் நளவருடம், கார்த்திகை மீ. டி. 104.
- (vii) கணேசையர், சி., (1939), சமுநாட்டுத் தமிழ்ப்புலவர் சரிதம், நா. பொன்னையா, (பதி.), திருமகள் அழுத்தகம், சன்னாகம்.
3. (i) ஜம்புலிங்கம்பிள்ளை ஸ்ரீமத் சே. வெ., (1953), மேலது, ப. 1.
- (ii) சுத்தானந்த பாரதியார் (1948), மேலது, ப. 18
- (iii) குலரத்தினம் பல்கலைப்புலவர் க. சி., (1977), யாழ்ப்பாணத் திருநெல்வேலி ஸ்ரீலூர். ஞானப்பிரகாச முனிவர் சரித்திரம், திருநெல்வேலி ஸ்ரீலூர். ஞானப்பிரகாச முனிவர் ஞாபகார்த்த சபை, யாழ்ப்பாணம், பக். 12 – 15.
- (iv) கந்தையாபிள்ளை. ந.சி., (1952), தமிழ்ப்புலவர் அகராதி, ஆசிரியர் நூற்பதிப்புக்கழகம், சென்னை, ப.207.
- (v) கைலாசபிள்ளை. த,(பதி.) (1927), மேலது, ப. I (க).
4. கைலாசம்பிள்ளை. த., (1927), மேலது, ப. I (க).
5. ஜம்புலிங்கம்பிள்ளை, ஸ்ரீமத்.சே.வெ, (1953), மேலது, ப. 1.

சிவபோகரத்னம்

6. ஞானப்பிரகாச முனிவர், மறுபதிப்பு, (ப.ட) இந் துசமயத் தினைக் களம் , கொழும்பு, ப. 132.
7. கலையோணி இராமநாதன். திருமதி., (1992), வேதபாரம்பரியமும் சைவசித்தாந்தமும். இந்து நாகரிகத்துறை, யாழ்.பல்கலைக்கழகம், யாழ்ப்பாணம், ப. 122.
8. சைவபோதினி,
9. சிவஞானசித்தியார் சுவபக்கம் (1971), மேலது, ப. 38.
10. சைவநூறி, (1888), ஞானப்பிரகாச முனிவர் வியாக்கியானம், நடராஜஜயர் பரிசோதித்தது, சி. பெருமாள் நாயர் (பதி.), சி. பெருமாள் நாட்டார் யந்திரசாலை, திருப்பற்றூர், சர்வசித்து, உரையாசிரியர் வரலாறு, ப. 1, (க).
11. கணேசலிங்கம் கலாநிதி க., (2007), அரசபாடநால், தரம்-06, அரசு கல்வி வெளியீட்டுத் தினைக்களம், இலங்கை, ப. 63.
12. குலரத்தினம் பல்கலைப்புலவர் க.சி., (2002), தத்துவ உலகில் தடம் பதித்த பண்டிதர் மு. கந்தையா, உலக சைவப் பேரவை, தலைமையகம், இலண்டன், ப.8.
13. (i) சைவநூறி, (2007), மேலது, ப. 63.
14. (ii) கலைவாணி இராமநாதன்.திருமதி,(1992), மேலது, ப. 122.
15. குலரத்தினம் பல்கலைப்புலவர் க.சி., (1977), மேலது, ப. 64.
16. கணேசலிங்கம் கலாநிதி க., (2002), மேலது, ப. 8.
17. சிவஞானசித்தியார் சுவபக்கம் (1888), மேலது, ப. 1(க).
18. கைலாசம்பிள்ளை. த.,(பதி.) (1927), மேலது, ப. I (க).
19. ஐம்புலிங்கம்பிள்ளை, ஸ்ரீமத்.சே.வெ, (1953), மேலது, ப. 1.
20. சைவபோதினி, (1971), மேலது, ப. 38.
21. ஞானப்பிரகாச முனிவர், மறுபதிப்பு, மேலது, ப. 132.
22. குலரத்தினம் பல்கலைப்புலவர் க.சி., (1977), மேலது, ப. 64.
23. (i) கிருஷ்ணராஜா. கலாநிதி, (ii) சிவசாமி பேராசிரியர்.வி., (2005) மேலது, ப.
24. சுத்தானந்த பாரதியார் (1948), மேலது, ப.
25. சைவபோதினி, (1971), மேலது, ப. 38.
26. வேந்பிள்ளை மட்டுவில் (1923), ஸம்மண்டலசதகம் பாடல் 1
27. சைவபோதினி, (1971), மேலது, ப. 38.
28. சுத்தானந்த பாரதியார் (1948), மேலது, பக்.17,18.
29. குலரத்தினம் பல்கலைப்புலவர் க.சி., (1997), மேலது, பக்.13, 14.
30. கைலாசம்பிள்ளை. த.,(பதி.) (1927), மேலது, ப. I (க).
31. ஐம்புலிங்கம்பிள்ளை, ஸ்ரீமத்.சே.வெ, (1953), மேலது, ப. 1.
32. சைவபோதினி, (1971), மேலது, ப. 38.
33. சுத்தானந்த பாரதி (1948), மேலது, ப. 18
34. குலரத்தினம் பல்கலைப்புலவர் க.சி., (1997), மேலது, பக்.15.
35. கணேசலிங்கம் கலாநிதி க., (2002), மேலது, ப. 8.
36. கணபதிப்பிள்ளை, வே. (ப.ட), ஸம்மண்டலசதகம் பாடல் இளமுருகனார் நவாலியூர் பண்டிதர். சோ., (19), ஸம்ததுச் சிதும்பா பூரணம், மணிவாசகர் சபை, காரைநகர், பாடல் 696.

சுவாமி நூனப்பிரகாசரின்

37. **சிவஞானசித்தியார் சுவபக்கம்** (1888), மேலது, ப. 1(க).
38. கலைவாணி இராமநாதன்.திருமதி, (1992), மேலது, ப. 121, 122.
39. சுத்தாணந்த பாரதி (1948), மேலது, ப. 18
40. (i) ஜம்புலிங்கம்பிள்ளை, ஸ்ரீமத்.சே.வெ, (1953), மேலது, ப. 1.
- (ii) குலரத்தினம் பல்கலைப்புலவர்.க.சி., (1997), மேலது, பக்.15.
- (iii) **சைவபோதினி,** (1971), மேலது, ப. 38.
41. (i) ஜம்புலிங்கம்பிள்ளை, ஸ்ரீமத்.சே.வெ, (1953), மேலது, ப. 1.
- (ii) குலரத்தினம் பல்கலைப்புலவர்.க.சி., (1992), மேலது, பக்.15.
- (iii) கைலாசம்பிள்ளை. த.,(பதி.) (1927), மேலது, ப. I (க.).
42. (i) **சைவபோதினி,** (1971), மேலது, ப. 38.
- (ii) ஜம்புலிங்கம்பிள்ளை, ஸ்ரீமத்.சே.வெ, (1953), மேலது, ப. 1.
43. குலரத்தினம் பல்கலைப்புலவர்.க.சி., (1997), மேலது, பக்.15.
44. (i) ஜம்புலிங்கம்பிள்ளை, ஸ்ரீமத்.சே.வெ, (1953), மேலது, ப. 1,2.
- (ii) குலரத்தினம் பல்கலைப்புலவர்.க.சி., (1992), மேலது, பக்.15.
45. குலரத்தினம் பல்கலைப்புலவர்.க.சி., (1997), மேலது, பக்.15.
46. குலரத்தினம் பல்கலைப்புலவர்.க.சி., (1997), மேலது, பக்.16.
47. குலரத்தினம் பல்கலைப்புலவர்.க.சி., (1997), மேலது, பக்.16.
48. (i) குலரத்தினம் பல்கலைப்புலவர்.க.சி., (1992), மேலது, பக்.15.
- (ii) ஜம்புலிங்கம்பிள்ளை, ஸ்ரீமத்.சே.வெ, (1953), மேலது, ப. 1.
- (iii) சுத்தாணந்த பாரதி (1948), மேலது, ப. 19
49. ஜம்புலிங்கம்பிள்ளை, ஸ்ரீமத்.சே.வெ, (1953), மேலது, ப. 2.
50. (i) சுத்தாணந்த பாரதி (1948), மேலது, ப. 19.
- (ii) குலரத்தினம் பல்கலைப்புலவர்.க.சி., (1992), மேலது, பக்.17.
- (iii) ஜம்புலிங்கம்பிள்ளை, ஸ்ரீமத்.சே.வெ, (1953), மேலது, ப. 2.
51. **சிவஞானசித்தியார் சுவபக்கம்** (1888), மேலது, ப. 2 தீ
52. அனைத்து அறிவிற்கும் கண்ணாக அமைவது
53. கைலாசக்குருக்கள் பேரா. கலாநிதி கா., (1973), 'எமது குருநாதர்' வியாகாண சிரோமணி பிரம்மஸீ தி. கி. சீதாமை சாஸ் திரியார் மணிவிழா மலர், யாழ்ப்பாணம்.
54. **சிவஞானசித்தியார் சுவபக்கம்** (1888), மேலது, ப. 2 தீ
55. கைலாசபிள்ளை. த.,(பதி.) (1927), மேலது, ப. 2.
56. ஜம்புலிங்கம்பிள்ளை, ஸ்ரீமத்.சே.வெ, (1953), மேலது, ப. 2.
57. குலரத்தினம் பல்கலைப்புலவர்.க.சி., (1992), மேலது, பக்.17.
58. சுத்தாணந்த பாரதி (1948), மேலது, ப. 19.
59. வேற்பிள்ளை மட்டுவில் (1923), **சுமங்கலசதகம் பாடல் 1**
60. வேற்பிள்ளை மட்டுவில் (1923), **சுமங்கலசதகம் பாடல் 1**
‘தூர்மேவு கெள்டத்தெ முமையம்மை யருளுந்த்’
61. குலரத்தினம் பல்கலைப்புலவர்.க.சி., (1992), மேலது, பக்.17.
62. (i) குலரத்தினம் பல்கலைப்புலவர்.க.சி., (1997), மேலது, பக்.17.
- (ii) கைலாசம்பிள்ளை. த.,(பதி.) (1927), மேலது, ப. 2.
63. **சிவஞானசித்தியார் சுவபக்கம்** (1888), மேலது, ப. 2.
64. சுத்தாணந்த பாரதி (1948), மேலது, ப. 19.
65. **சைவபோதினி,** (1971), மேலது, ப. 39.
66. குலரத்தினம் பல்கலைப்புலவர்.க.சி., (1992), மேலது, பக்.18.
67. குலரத்தினம் பல்கலைப்புலவர்.க.சி., (1992), மேலது, பக்.19.

சிவயோகரத்னம்

68. ஜம்புலிங்கம்பிள்ளை, ஸ்ரீமத். சே. வெ, (1953), மேலது, ப. 2.
69. சைவபோதினி, (1971), மேலது, ப. 39.
70. சுத்தானந்த பாரதி (1948), மேலது, ப. 19.
71. ஞானப்பிரகாச முனிவர், (n.d), மேலது பக் 1, 2.
72. நாவலர் பிரபந்தத் திரட்டு, (1954), முதற்பாகம் த. கைலாசம்பிள்ளை(பதி.), 'நல்லறிவுச் சுடர் கொழுத்தல்' 3ம் பதிப்பு, வித்தியா-நுபாலன யந்திர-சாலை, சென்னை, ப. 125.
73. கைலாசம்பிள்ளை. த.,(பதி.) (1927), மேலது, ப. 2. தீ
74. ஜம்புலிங்கம்பிள்ளை, ஸ்ரீமத். சே. வெ, (1953), மேலது, ப. 2.
75. குருத்தினம் பல்கலைப்புலவர். க. சி., (1992), மேலது, பக்.
76. சைவ நெறி, (2007), மேலது, ப.
77. சைவபோதினி, (1971), மேலது, ப.
78. கிருஷ்ணானந்தசர்மா பிரம்மஸ்ரீ.., (2000), யாழ்ப்பாணத்தில் சம்ஸ்கிருதக் கல்வியை வளர்த்த நிறுவனங்களும், அறிஞர்களும், யாழ் ப் பாணம், 2000.09.15, ப. 2.
79. சிவஞானசித்தியார் சுவபக்கம் (1888), மேலது, ப. 2.
80. கந்தையா. ந. சி., (1952), துமிழ்ப்புலவர் அகராதி, (புலவர் அகர-வரிசை) ஆசிரியர் நாற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை, பக். 207, 208.
81. சிவஞானசித்தியார் (1971), மு. திருவிளங்கம், புத்துரை, யாழ். கூட்டுறவு தமிழ் நாற்பதிப்பு விற்பனை நிலையம், யாழ்ப்பாணம்.
82. குமாரசவாமிக்குருக்கள் அச்வேலி, ச., (.),சிவசங்கர பண்டிதர் சரிதம், ப.
83. ஜம்புலிங்கம்பிள்ளை, ஸ்ரீமத். சே. வெ, (1953), மேலது, ப. 4, 5.
84. SIVAYOGARATNA (1975), Jnanaprahasa, Tava MICHAEL (Ed.) Institute Francais Dindologic, Pondichery, Introduction, p. 1.
85. ஞானப்பிரகாச தேசிகர், (1938), பிரமாண தீபிகா விருத்தி, த. கைலாசம்பிள்ளை (பதி.), யாழ்ப்பாணம், இரண்டாம் பதிப்பு, (கலி. 5040), வெகுதானிய புரட்டாதி, ப. 209.

நோக்குக. :

86. பின்னினைப்பு – I
87. ஒப்பு நோக்குக, பார்க்க. பின்னினைப்பு – I (பட்டியல்)
88. SIVAYOGARATNA (1975), Idid, p. 1 – 3.
89. SIVAYOGARATNA (1975), Idid, p. 3.
90. (i) சிவஞானபோதவிருத்தி, (1927), மேலது, ப. 2.
- (ii) ஜம்புலிங்கம்பிள்ளை, ஸ்ரீமத். சே. வெ, (1953), மேலது, ப. 1, 2.
91. சுத்தானந்த பாரதி (1948), மேலது, ப. 19.
92. சுத்தானந்த பாரதி (1948), மேலது, ப. 19.
93. சிவஞானபோதவிருத்தி, (1927), மேலது, ப. 2.
94. சைவபோதினி. (1971), மேலது, ப. 39.

சுவாமி ஞானப்பிரகாசரின்

95. சிவஞானசித்தியார் சுவபக்கம் (1888), மேலது, ப. 2. தீ
96. ஜம்புலிங்கம்பிள்ளை, ஸ்ரீமத்.சே.வெ, (1953), மேலது, ப. 2, 3.
97. சிவஞானபோதவிருத்தி, (1927), மேலது, ப. 2.
98. கணபதிப்பிள்ளை, வே., (n.d), ஸம்மண்டலசதகம், பாடல்.
99. வேற்பிள்ளை மட்டுவில் உரையாசிரியர், (), மேலது, பாடல்.
100. சைவபோதினி, (1971), மேலது, ப. 39.
101. குலரத்தினம் பல்கலைப்புலவர்க.சி., (1992), மேலது, பக். 53, 54.
102. இராமலிங்கம். கே. கே., (2000), சிதம் பரம் நடராஜர் திருக்கோவில், திருவரத புத்தக நிலையம், சென்னை, முதற்பதிப்பு, டிசம்பர், 2000, ப. 278.
103. (i) சுத்தானந்த பாரதி (1948), மேலது, ப. 19.
 (ii) ஜம்புலிங்கம்பிள்ளை, ஸ்ரீமத்.சே.வெ, (1953), மேலது, ப. 3.
- (iii) சிவஞானபோதவிருத்தி, (1927), மேலது, ப. 2.
- (iv) ஞானப்பிரகாச முனிவர் இந்துசமயத் தினைக்களம், கொழும்பு. (மறுபதிப்பு).
104. ஜம்புலிங்கம்பிள்ளை, ஸ்ரீமத்.சே.வெ, (1953), மேலது, ப. 3.
105. ஞானப்பிரகாச முனிவர், (n.d), இந்துசமயத் தினைக்களம், கொழும்பு. (மறுபதிப்பு).
106. (i) ஜம்புலிங்கம்பிள்ளை, ஸ்ரீமத்.சே.வெ, (1953), மேலது, ப. 3.
 (ii) சைவபோதினி, (1971), மேலது, ப. 39.
 (iii) குலரத்தினம் பல்கலைப்புலவர்க.சி., (1992), மேலது, பக். 63.
 (iv) சிவஞானபோதவிருத்தி, (1927), மேலது, ப. 2.
107. ஜம்புலிங்கம்பிள்ளை, ஸ்ரீமத்.சே.வெ, (1953), மேலது, ப. 4.
108. சிவஞானபோதவிருத்தி, (1927), மேலது, ப. 2.
109. ஜம்புலிங்கம்பிள்ளை, ஸ்ரீமத்.சே.வெ, (1953), மேலது, ப. 4.
 'ஞானப்பிரகாச முனிவர், உருவப் பிரதிஷ்டை, சிதம் பரத் தில் ஆனி உத்தர வைபவம்', (29.06.1952), மறுபதிப்பு. ப. 9, 10.
110. பின்னினைப்பு – II
111. பின்னினைப்பு – III
112. ஜம்புலிங்கம்பிள்ளை, ஸ்ரீமத்.சே.வெ, (1953), மேலது, ப. 8.

ஸ்ரீவெளியாஹாதூ |

சிவயோகரத்னம்

(தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு)

நஶப்ரீவாய்சாடுக்கூடுவிசைஷாராயாசிதாயா |

ஹாரவேஷங்கென்ஸராயகாதிடுகேயாயயீங்கெத ||

சிவன் சக்தி பிந்து ரூபமாகவும் உண்மையின் வடிவமாகவும் விளங்கும் (தங்களிருவருக்கும்) வணக்கம். கணேசனுக்கும் கார்த்திகேயருக்கும் அறிவிற் சிறந்த குருவிற்கும் வணக்கம்.

ஸ்ரீஸாதிவாடீஸார நிவாஸீ ஜூநட்டுக்காஸாஊயைஷுண
ஸ்ரீவஹாவநாஸாவக ஸ்ரீவஹாவநாஸாவ ஸாக்ஷாத்தாரக பாங்
ஸாயு ஸெவாயகஶரங்கஃ ஸஂங்ரஹஃ க்ஷியகெத ||

இவிகாலோதூர ஸவடுஜூநோதூர
வூநகாலோதூராதிகெ |

ஸ்ரீ சாவிவாடிபுரம் எனுமிடத்தில் வசிக்கின்ற ஞானப்பிரகாச ஆசார்யர் அவர்களால் சிவபாவனையை பாடமாகவும், சிவபாவனையை உண்மையான பலனளிக்கும் பாடநூலாகவும் பொருஞைடன் விளங்க வைக்கும் நூலாக நூற்றொகுதியாக (இந்நூல்) செய்யப்படுகின்றது. தேவி காலோத்தரம், சர்வஞானோத்தரம், ஸ்கந்தகாலோத்தரம் முதலானவை-களில்...

ஸஹிராஹிதாநா ஜாயகெஸாஸைஹதவ: |

ஸஹிதாதிதாநிவாயைஷுவவிடந லோகநஸீஷதி || க

01) பந்தத்திற்கான காரணங்கள் வெளிச்செல்லும் மனவெண்ணங்களால் உண்டாகின்றன. வெளிச்செல்லும் எண்ணங்களைத் தடுப்பதால் உலகில் வியப்படையாதவனாக இருக்கமாட்டான்.

சுவாமி நூனப்பிரகாசரின்

தசீவஜநவஸாவெலுஂ பொண்டிதூஷிஇ செவஹி।
உறஞாயாவஸங்குத்தஞிசுபுலநியுயகெதஹியக்॥ ம

02) இதுவே பிறப்பின் இலட்சியம். இதனையே திறமையான செயலென்றும் (கூறுகின்றனர்) எவ்விதமோ அவ்விதமே அசைகின்ற வாயுவினை சமமான என்னமுடையதாக அசைவின்றி நிலைநிறுத்த வேண்டும்.

நிரதூஷுதவுதிஸங்காராநிசுபுலஞ்சாக்தவதா।
தவஸாநித்தஶரங்காய்கூாத்துஜுயாயதயத்தக்॥ ந

03) இவ்வுலகவாழ்வில் மனம் ஊசலாடுகின்றது. அவ்விதமே மனம் நிலை பெறுவது மோகங்கும் ஆகின்றது. ஆகவே மனிதனை அறிவுற்வமான மேலான புத்தியினால் நிலைபெறச் செய்யவேண்டும்.

நிரஹங்காக க்ரியாசரக்கூாவரஜுயாயதயத்தக்।
சுஜபாங்குஷுவூஸிந்தாநாக்காங்லகே॥ ச

04) முயற்சியினால் அஹங்காரமற்ற செயலினாலும் அறிவுற்வமான படிப்படியான முயற்சியினாலும் அஜபா மந்திரத்திற்கு நடு நாயகமாக விளங்கும் பிந்துவினால் ஒன்றுசேர்க்கப்பட்ட கும்பகத்தினால் (மனதை நிலைபெறச் செய்யவேண்டும்).

ஸாஞாயாநாவஸாஸுஞிசுபுலங்கியுயகெதங்கள்।
நெநவொஸுங்காரயெநித்தங்கலுஞாவருயஃகுநிக்॥ ரு

05) அசையும் வாயுவினால் கூட மனமானது அசைவற்றதாக தாங்கிக் கொள்கின்றது. இம்மனமானது எப்போதாவது மேலோ கீழோ நடுவிலோ நிலைபெறச் செய்கின்றது.

குக்காவவிநிழ்தாக்தங்லாகாய்கூாஞ்ராஶ்ரயங்।
நிழ்ராயாங்லொயயெநித்தங்விக்கிபூந்தங்கெயத்தங்கள்॥ சு

06) அந்தர் பாவநிலை விடுவிக்கப்படும் போது எப்போதும் (மனமானது) ஆறுதலடைகின்றது. நித்திரையிலிருந்து விழிப்படைவது போன்று மீண்டும் மனங்கலங்கிய நிலையிலிருந்து அமைதியடைகின்றது.

பெக்குஷயபூரிதழாமேஸங்பூரூபைதூநெவஊறயைக |
ஸஞாநிலாநியதெதநிதங்நிச்சயாஸூரணாஷிநா || எ

07) நன்மை தீமை இரண்டினையும் துறந்த நிலையேற்பட்டபோது ஒரு போதும் (மனதை)சஞ்சலமடையச் செய்யக்கூடாது. மனமானது எப்போதும் நித்திரையிலோ அுன்றி நினைவிலோ அவ்விதமே இருக்கின்றது.

வொய்யிச்வாப்புயதெதநகாயடூக்க ஸ்வஸ்வங்டாநஃபாநஃ |
யாவாஸ்வாங்லவெஷ்விதங்நெவஊறங்கயங்கந || அ

08) தன்னிலையினை மீண்டும் மீண்டும் முயற்சினால் அறிந்து கொண்டு செய்ய வேண்டும் எவ்விதம் மனமானது உறுதி பெறுகின்றதோ அந்நிலையிலிருந்து ஒருபோதும் அசைவு பெறுவதில்லை.

நகிணிடுதயெதஶுஸ்வாசெஹதாகாரயைக |
குருயாமங்பநாநிதங்கஷக காயடூநிராஸுயஃ || கை

09) இவ்விடயத்தில் சிறிதளவேனும் சிந்திக்க வேண்டியதில்லை. (மனதினை) உறுதிப் படுத்துதலையே செய்வித்துக் கொள்ள வேண்டும். இளைப்பாறும் நிலையினை அடைந்த மனதினை அவ்விதமே இளைப்பாறும் நிலையற்றதாகச் செய்யவேண்டும்.

உங்களிப்புறமங்காநிப்புறங்காநாறுாறயைக |
நிப்புாஸுயம் ஸஞாநிதங் ஸங்பநவஜிதஃ || கஂ

10) அசைவதாகவும் அசைவற்றதாகவும் அவ்விதமே அசைவற்றதான் நிலையிலிருந்து அசையும் நிலையினை (மனதிற்கு) ஏற்படுத்தாது செய்து கொண்டு எப்போதும் மனதினை இளைப்பாறும் தன்மையில் எல்லா வற்றையும் தாங்கள் நிலையில்லாது (செய்யவேண்டும்)

உநொவஸ்வாவிநிழ்வாக்கஂ விஜீஜ்யங்காக்கிடக்கங்கணஃ |
திரிஸுநங்யயாவஹ்வஸ்வயசெவப்புராஷுதி || கக

11) மனதின் நிலைப்பேற்றினை விடுவிப்பதனை முக்திக்குரிய லக்ஷண-மாக அறிந்து கொள்ளவேண்டும். எவ்விதம் விறகற்ற நெருப்பானது தானாகவே அமைதியடைவது போன்றதாகும்.

சுவாமி ஞானப்பிரகாசரின்

மாஹாஹாவாநநஸூஷக ஸூயசெவட்டுமயதெ।

ஸவடுாமங்வநஸாநநஸயாரயிச்சாஶநொஹாஷுஷி॥ கஉ

12) மனமும் அவ்விதமே கிரகிக்கும் தன்மையினால் தானாகவே யமமடைகின்றது. எல்லாவற்றையும் தாங்குகின்ற சூன்யமும் மனமும் இருதயத்தில் தரித்திருக்கச் செய்து (கொள்கின்றது).

யஜுாநஞாயதெலூதூ தூஹாவபரோஹவெக।

விதூயெலொபயணிதூங்கூடாஒவீஷங்கு॥ காந

13) எவ்விதம் அறிவானது ஏற்படுகின்றதோ அவ்விதமே தெளிவான நிலை சிறந்த அப்பியாசத் தன்மையினால் ஏற்படுகின்றது. விஷயத்தில் உழலும் மனமானது குரங்கு போன்று அலைகின்றது.

ஸவடுஶாநநஸெலூஸ்ரீச்சாததொநிவடுாணசெதூதி।

நிராமங்வஶி஥ங்வஸவடுநிராமங்வப்புச்சாபரிதா॥ கசு

14) எல்லாம் சூன்யம் எனும் நிலையில் இருந்து கொண்டு பின்னர் நிர்வாண நிலையினை எப்புகின்றான். இதுவே ஆதாரமானதாகவும் எல்லாவற்றிற்குமாதாரமாக தெளிவுபடுத்தப்படுகின்றது.

நிராமங்வஶி஥ங்கூச்சா நிராமங்வொஹவிதூதி।

பாதாஸாஷ்சுக்திபெயடுதங் வஸவடுசெதூலீவீதூதா॥ கரு

15) இதனை ஆதாரமாகவும் செய்துகொண்டு அதுவே ஆதாரமாக ஆகும். பாதாளத்திலிருந்து சக்திவரையாக எல்லாவற்றிற்கும் இதுவே விரும்பப்படுகின்றது.

ஹந்தெயஸ்ராநநஸெலூணதெலூஸ்ராநநஸவெவாநஃ।

ஸெதநங்கந்தாரிகாவூணஸாக்ஷாக்ஷநிவதநாதா॥ கசு

16) எவை முறிவடைகின்றனவோ அவைகளை அஸ்திரத்தினால் அவர்கள் நினைத்தவர்களாக சூனியத்தை அறிந்தவர்கள் சௌஷ்டிரிகாஸ்தி-ரத்தினால் பிளக்கவேண்டும். கட்டுண்ட தன்மையை விலக்கவேண்டும்.

உள்ளாகவெடுநடெத்திதவஸுநொஆரணங்பூயக்கீ|

ஒழைகெவதாபாဝெதாஶாயாகாராங்விமொகூவஸ:|| கஎ

- 17) மூலத்தினை இறுதியாகக் கொண்ட அம்மந்திரத்தினாலும் தனியாக அவளிடத்தில் உச்சாரணம் தேவையில்லை. ஆவன் 'இதுவே ஆகட்டும்' என்றும் மாயாகரமான பாடத்தினால் நன்கு நோக்கி'.

ஹட்சாகுதுஂ நிராஓஃபாபூபூஹவிதூதிலக்திசாஞ|

நாசுக்கிணிசு வஷிஞ்சாஞ்சுஉஞாபூயஸ்குநிசு|| கஅ

- 18) ஆதாரத்திற்கு முறிவினை ஏற்படுத்துவது போன்று வழியுடையவனுக்கு இருக்கும். அந்நிலையில் அங்கு (மனமானது) சிறிதளவேனும் வெளியிலோ, உள்ளே நடுவிலோ கீழே ஓரிடத்திலும் இருக்காது.

ஸவடுாகாரநிராகாராங்வஸவஸங்வெஜுஂவிராஜதெ|

யஞ்சாமொகூயொஜஞ்சாக்ஸாராதெகஷஷுவஸங்யடி|| கக

- 19) எல்லாவிதமான தோற்றமாகவும், தோற்றமற்றதாகவும் தானாகவே நன்கு அறிந்ததாக விளங்குகின்றது. அதனைக்கண்ட எந்த உயிரினமோ அவ்வுயிரினம் செயலாற்றுதலை செய்கின்றது.

தத்திஜ்சாயதெயவஸாநிராமொகஞ்சாநிசயெசு|

நிஷூபேஞாநிராமொகஷிதுயஷுபூதிமொயித:|| உ०

- 20) அத்தகையை நிலை உண்டாகின்ற தன்மையில் எவ்விதமாகவோ காட்சியையும் சிந்திக்கவேண்டும். நிஷ்பிரபஞ்சமான ஆதாரமே இதன் பொருள் என்பதனை அறிந்தவனாக இருக்கவேண்டும்.

வெஞாகாராங்வஹாஸராநுஂவாபகங்யொநஹாவயெசு|

ஸங்வஸாரீநஹவெனாகெஸீஜகொஸரகுஶியடுயா|| உக

- 21) ஆகாயத்தின் தன்மையதான மகா சூன்யத்தை எங்கும் பரந்ததாகவும் (நோக்குபவனாக) எவனோ அவன் இருக்கவேண்டியதில்லை. அவன் உலகில் அவன் எவ்விதம் பீஜங்கள் ஒன்றினைந்து காணப்படுமோ அவ்விதம் சம்சாரி ஆகின்றான்.

சவாமி ஞானப்பிரகாசரின்

ஸவுயோநிதூஸவுஸுஷஹக கீழ்பாங்பொநஃபொநஃ
ஸவுகீழ்பாரிதூக்காஜஹாஸாநுங்விஶிதயைக || உட

22) எல்லா உயிர்களிடத்தும் மற்றும் அனைத்திலும் மீண்டும் பெரும் துன்பம் (ஏற்படும்). இத்தகைய எல்லாத்துன்பங்களையும் துறப்பதற்கும் மகாகுன்னியத்தை நன்கு சிந்திக்க வேண்டும்.

உஹாஸாநுங்பரிவாகாஸாஉஹாஹுஉஹாஹுகாதி
ஹாஹக்கவாஉஹிவஸ்ராஉநூஹாஹக்கவாக பொஞாநபீ: || உங

23) மஹாகுன்யமாகிய சிவாகாசத்தை கிரகிக்கத்தக்கதாக கிரகித்துக் கொள்ளவேண்டும். கிரகித்துக்கொண்ட தன்மையால் சிவன் சூன்யமாகவும் கிரகிக்கும் தன்மையால் ஆண்மையுடையவனாகவும் (ஆகிறான்)

ஊயாயிசெஷுபஸ்ரிவஸ்ராஉநு:பெஸாநாங்பொஸாஸுத: |
நாஹாவாஉஹுஉஹிதூக்குஉநூஹெபக்ததயாசுதா || உச

24) மாயாதர்மத்தினால் சிவன் சூன்யமாகவும் உயிர்களிடத்தில் பாசபந்தங் களும் ஏற்படாத தன்மையால் அது சூன்யம் என்று கூறப்படுகின்றது. இவ்விடயத்தில் வேறு அபிப்பராயம் கிடையாது.

ஐாநொதுதிநிதூக்கியாஓயடுா:பெக்கீதிதுதா: |
யொஹங்லாஹபநகுக்காநிதூபெஙுங்விஶிதயைக || உரு

25) ஞானத்தின் உற்பத்திக்கு நிமித்தமாக கிரியா, சர்யா இரண்டும் புகழப்படுகின்றன. ஆதாரமான யோகத்தைத் துறந்து விட்டு நிஷ்பிரபஞ் சத்தினை சிந்திக்க வேண்டும்.

நிதூபெஙுங்நிராஹங்பரிவயோமாதிரீதிதி
ஐாநொதுதிபெநாகுதவஸுஶிதூஞ்சாஉஹெக || உச

26) நிஷ்பிரபஞ்சத்திற்கு ஆதாரமான தன்மையே சிவயோகம் என்று கூறப்படுகின்றது. ஞானத்திற்கு தோற்றுவாயான இப்பத்தினொலே அதனுடைய சிந்தனையும் கூறப்பட்டது.

நிசித்தங்களுடைய விஜெக்டியால்ஸாம் பநா இகடி।

பிரான்ஸீஸாலூடு ஸாம்பேஸு ஹாலூடேஸு சிலைகள் உள்ளது என்று அறிந்து கொள்ள வேண்டும்.

- 27) இதனை அதனுடைய நிமித்தம் என்றே அறிந்து கொள்ள வேண்டும். கிரியையின் ஆதாரமும் அத்தகையதே ஆகும். சுவாசமின்றியிருத்தல் சுவாசித்தல் எனும் வடிவில் 'ஹம்ஸ' எனும் வடிவிற்கு மத்தியில் விளங்குகின்றது.

உஸுவீஜஸுநயநாஇஷாநநஷயங்லவெசு।

பூராணஸுநயநாசெஷவகாங்லகே நலவெபுதாநஃ॥ உஅ

- 28) மத்திய பீஜத்திலிருக்கும் கண்ணினாலேயே சிதானந்தமயம் ஏற்படுகின்றது. பிராணன் லயமடைவதனாலேயே கும்பகத்தினால் மீண்டும் ஆகின்றது.

வாயோராட்டுராணனெஙுவரோஉக்ஞத்தியெவா।

உஹெளாவிஸுஜுயோஹதாவாயோஹாரணஶாத்திஷ்॥ கக்க

- 19) காற்றினை நிறைத்து வெளிவிடுவதனாலும் அவ்விதமே இரண்டை யும் விடுத்து யோகத்தில் காற்றினை நிலை நிறுத்துதல் உத்தமமான தாகும்.

பூராணாயாஞ்ஞத்தக் கெப்ராக்ஷங்லவெபுது:கெவாலகாலகடி।

யாவசு கெவாலவரிசிலஸுாதாவத்துநிதகங்லுவெசு॥ நா

- 30) பிராணாயாமமும் அவ்விதமே கூறப்பட்டது. அனைத்தும் தனியாக நிலை நிறுத்துதலேயாகும். எதுவரை தனியாக சித்தி ஏற்பட்டதோ அதுவரை இணைந்து பயிற்சி செய்யவேண்டும்.

கங்காலசு காங்லகேவாவிலெராஉடாரகவஜிடுதெ।

நகவஸுஷாதுஹங்கினிதிதூதோகெதாவிஷுதெ॥ நக

- 31) பயிற்சியினால் கும்பகத்தில் சித்தியேற்பட்டால் ரேசகம், பூரகம் இரண்டினையும் நீக்கியவிடத்தில் அதனைச் சிறிதளவேனும் பெறுதல் மூலக்கிலும் சாத்தியமற்றது என்பதனை அறிந்து கொள்ளவேண்டும்.

சவாமி ஞானப்பிரகாசரின்

ஐதிரீவிஞ்சுவிஶ்வராக்ஷஸாஸ:கெவங்காங்லக:।

ஏவிபேஞ்சாதநாவுக்ஷஸாஸவிழாவிவெக:த:॥ நட

32) என்றிவ்வாறாக ஸ்ரீ சிந்திய விஸ்வத்தில் கூறப்பட்டது. சுத்தமான தனியான கும்பகமானது சிவமந்திரத்தினை தன்னுள்ளிருத்தி சுத்தவித்யா விவேகத்துடன் (செய்துகொள்ள வேண்டும்)

கஷ்டாரிகாவஸ்திஞாதோவி சுஹங்காராஸ்யாநித:।

கெவங்காங்லக:க்ஷஸவாக்ஷஸவாஹஸ்திஞாஸய:॥ நட

33) கஷ்டாரிகாஸ்திர மந்திரத்தினால் பிளந்தாக அஹங்கார லயத்தோடு கூட தனியாக கும்பகத்தினை செய்து செய்து இருதயத்தில் மனோலயத்தினை (ஏற்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும்.)

சுவிஞ்சுஞ்சயெனிதாஸ்யாக்ஷாசுஹரயதாங்லா:।

இதப்ராக்ஷதநிதீதீநஸாஸுஹங்காரவதநா:॥ நட

34) சிந்திக்காமலும் சிந்திக்கத்தக்கதாக தியானிக்கும் தன்மையாக தியானிக்கும் தன்மையினை நினைவிற் கொள்ள வேண்டும். மேலான இயல்பான சித்தத்தினால் புத்தி அகங்காரம் என்பன அற்றுப்போகின்றன.

வஸகஸஸாநஸாக்ஷநாநிருநோவிலவீக்ரதா:।

நஹஸயனாவி:உஜேயசரிவாதகாநிதங்பா:॥ நட

35) சகள வடிவான தியானிக்கும் ஆற்றவினால் சிந்தனையானது மேலும் இருப்பதாக செய்யப்படுகின்றது. தியானத்தினாலும், அறிவினாலும் மல்லாமல் சிவாத்மகமான சிதம்பரமானது (சிந்திக்கின்றது).

உங்குறநிபகுறங்கிதங்குநிதீநுகவக: வஸுத:।

நிபகுறங்குறங்கலஸங்பாநங்குறங்குவங்காநுக:॥ நட

36) அசைவதாயும் அசையாததாயுமுள்ள சித்தமானது ஜடத்தன்மையில் தனிமையாக இருக்கின்றது. அசையாததும் அசைவதுமான தொடர் பினால் சஞ்சலம் என்று கூறப்படுகின்றது.

உயல்நிபுக்குவூலைப்பொன்றுநிமூட்டுக்கீடு|

உயல்நிதித்துவமூலமாக லூகாரஸுாநகாரக்ஷி || நட

37) அசையும் அசையாத தன்மையினால் அசையா நிலையானது தெளிவாகப்; பேசப்படுகின்றது. அசைகின்ற மனதிற்கு தொடர்பு ஏற்படுவதால் தியானத்துடன் கூடிய தன்மைக்கு காரணமாகின்றது.

குனிஇழுப்ராக்ஸுதனிதுக்கிழவூதூஷிவஜிதுகி|

வராபேதூதூபாரிவிஞிதினிராஹைவூஶநாதக்ஷி || நட அ

38) இயல்பான மனதினைப் பிளந்து வேறுபாடற் ற தன்மைகளைத் துறந்து மேலும் பரந்திருக்கும் சிவசக்தியிடத்தில் தூண்டப்பட்டதாக மனத்தின் இறுதிவரை செல்வதாக(பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும்).

இநலூதாங்கூக்காஜீவஃகேவதாங்வுஜேசக்|

நிஞாயாங்வோயெயநிதுதனிபுக்குஞதாஉாமயெசக் || நட க

39) மனதினால் மனதைத்துறந்து ஜீவனானவன் தனியான தன்மையை அடையவேண்டும். மனமானது நித்திரையிலிருந்து மனதை விழிப்படையச் செய்து அசையா நிலையிலிருந்து அசையும் நிலைக்கு இட்டுச் செல்ல வேண்டும்.

உநோவலூவிநிஇதூக்காங்கூநாக்குதினக்குண்டி|

தயாஉபோநரோக்குநிபுகுமிலைக்கூலைவதா || சு ०

40) மனதின் அறியாமை நன்கு விடுபடுதலையே முக்தியின் இலக்கணமாக அறிந்து கொள்ளவேண்டும். அவ்விதமே மீண்டும் ஓரிடத்தில் அசையாத நிலையில் மோகங்கும் எனும் ஆத்ம விடுதலை ஏற்படுகின்றது.

வஸவடியாஉநூபைக்கூலைக்கூதாநிவடாணாக்கூதுதி|

ஒதூாஶிருாதிலைக்குநபோராக்குதூக்குஉவீண்டி || சுக

41) அனைத்தும் சூனியத் தன்மையில் நிறுத்திக் கொண்டு அதன்பின்னர் நிர்வான நிலையை பெறுவான். இது முதலாக சுருதி சூக்கத்தினால் மேலான நேரான வடிவத்தை காண்கின்றவனா கின்றான்.

சுவாமி ஞானப்பிரகாசரின்

கயங்னிடிவ்யாபாஸாநூக்தவூக்தவூஸ்ராவிவீணா ।

கிணநிஇாஹாவூசூகூதூநாபிகாரினா ॥ சாஉ

42) ஒரு சமயம் சிவனோடு கூட பாசம் நீங்கிய மேலான வடிவமுடை யதாக சிறிது பிரகாசமடைந்த தன்மையோடேயே ஞானத்தினைத் தியானம் செய்வதற்கு அதிகாரமுடையவனாகின்றான்.

உநாசிகாவிடூக்திசநவாநிஞாகெரிவி ।

நிஷைஷாநாஹவவூதூநபவிநூநஸாதந : ॥ சாங

43) உன்மனா சக்தியினால் இந்த சிச்சக்தியுடைய மனத்தினால் சிவத்தை சிந்திக்கின்றான். புத்தியற்று அனுபவம், நினைத்தமாத்திரத்தில் மனத்துடிப்பில் மனதில் (தோற்றுமளிக்கின்றது)

டௌராதசுயாநிபரூபொஹுவாக்காய்துவூஸங்வூதீ : ।

யெஹுாயநிபூஃபாநாநுநிஷ்டூநிரவவாநிது : ॥ சாச

44) மூன்று விதமான புருஷத்தன்மைகளையிட்டு அறியத்தக்க சொற்பொருளின் நன்னினைவினால் எவன் சூன்யமான நிஷ்களமற்ற அவஸ்தையற்ற மேலானதை நியாயம் செய்கின்றார்கள்.

கெயாநிபூஃபாநங்நதூவிஜிது : ।

வெபூதகவாநுவூஸங்நினெந்ஹாநின்கெயைவா : ॥ சாரு

45) அவர்கள் பிறப்பு இறப்பற் ற மேலான ஸ்தானத்தை அடைகின்றார். அவ்விதமே எல்லாத்தத்துவத்திற்கும் முன்புள்ளதும் வேறுபாடற்றதும் உடலிலிருந்து வேறுபடாததுமாக விளங்குகின்றது.

குஹங்வூநுவூஸங்நின்கெந்தனூஃ வெபூதொஶாவு : ।

சுகாஸாஶிவவெபூதூநூஸவாஹுநாஸாநபீரியை : ॥ சாகு

46) 'அஹமஸ்மி' (நான் அதுவாக இருக்கின்றேன்) என்பதற்கு வேறுபாடின்றி எங்கும் முகங்களையுடையதும் அறிவுமயமானதும், அழகியே உள்ளும் புறமும் அனைத்துமே ஆகாயம் போன்று தோற்றுமளிக்கும்.

பொநாநந்தஶ்ரவேஷாபௌநாநந்தநா தூவெகி !

சுகாபாஜாநஹஸங்கூசவாஙநஃகூசவாநிராஹஸங்கி ! சா

47) பரமானந்த ரூபத்தில் ஆனந்தத்தை பெற்ற (பரமாத்மா போல்) தோற்றுமனிக்கின்றான். ஆகாசத்தை மனம் போன்றும் மனத்தை பற்றற்றதாகவும் உடையவன் ஆகின்றான்.

ஹாதாநிலாதணங்கூசவாபரிவணவலவெதாயீ :
ஸ

ஓஹா ஸ்துகூதாதாதூணாஅதிதா ஹீஹாரஹங்கூதீ : சா

48) பேச்சில் எதுவிதமான பேச்சுமின்றி அவ் நல்லறிவுடையவன் சிவனாகவே ஆகின்றான். தேகத்திலிருந்து சூகங்கமான தன்மையால் பிராணனிலிருந்து புத்தி, அகங்காரம் என்பவற்றிலிருந்து (தோற்றும் பெறுவதாக) ஆகிறது.

ஸவடுஸாதீஞவனவாஹங்கயந்துதெதநிஹி !

ஸவடுஹாதுதயெஜாதெயதேவுஷாநிழுது ! சக

49) அறிவு நிலையில் இருக்கையில் அளைத்தும் தன்னிலிருந்து வேறுபட்டதாக தன்னைச் சிந்திக்கின்றவனாகின்றான். அளைத்து புதங்களும் யமடைகையில் அவையனைத்தும் ஆகாயத்தைப் போன்று களங்கமற்றதாக தோற்றுமனிக்கும்.

தத்துஷுபேஹங்காஸுாயெஹாவுதெஙுவஸாநிழுது !

சுபராஸராயாதாநங்பௌதெகஜாநங்கதீதா ! ரு

50) அவ்விதமே ஸ்வரூபத்தன்மையை தியானிக்க வேண்டும். அவை எங்கும் பரந்ததாக நிர்மலமாக விளங்கும். எவ்விதம் தன்னை சர்ரம் அற்றதாகவும் ஞானக்கண்ணினால் காண்கின்றார்;

தாஹவதிஸாநாதாஸவடுதொவிமதஸுஹ :!

விதிசவாவுாவிநநெவழாஹுதெநாசுவஸங்சய : ! ருக

51) அவ்விதமே அமைதியான ஆத்மாவாக ஆத்மாவையுடையதாக எங்கும் ஆசையற்றதாகவும் அறிந்து இறைவன் பரந்திருப்பதனையும் அறிந்து அவன் விடுதலையடைகின்றான். இதில் சந்தேகமில்லை.

சுநாதிவிஜூநாநங்ஜங்போராணாநாஹாஸாயனிஷ்டெ

-பேபைஷாடி ।

நிரஞ்சநந்திஷ்டுதிஷ்டிரீபாங்காஶாஉஸாஉஹாஹாஉநிஷுராவிபோடி ॥ ரூ

52) தொடக்கமற்ற அறிவு, பிறப்பு, என்பனவற்றுடன் கூடியதும் பழைமையானதும் குகையில் இருக்கும் நிஷ்களமானதும் பிரபஞ்ச மற்றதுமான களங்கமற்றதும் உருவமற்றதும், மேலான தலைவனற்றதும், காணமுடியாததும், கிரகித்துக் கொள்ள முடியாததும், சிந்திக்க முடியாத ரூபமுடையதாகவும் (விளங்கும்).

ஸுநாதநஂ ஸுவூநிராகாநாயதுதெபெதெ

ஹோஹாஉநிதிபேபையாகி ।

யொஹாவதஹிஷ்டுதிநிஷ்டுகாங்

பேஸுஸுவூராவிபோஜுததாஶபெதி ॥ ரூ

53) பழைமையானதாக 'பிரம்ம' என்பது நிரந்தரமானதாக எவ்வெப் பதங்கள் தோறும் எவன் 'சோஹமஸ்மி' என்று பார்க்கின்றானோ அவன் பாவனையுடையதாக விளங்குகின்றான். அவன் அசைவற்றவனாக பிரம்ம ரூபமாக இறவா நிலையை அடைகின்றான்.

யொஹெஸளஹவுமதொதெவஸுஸுவாதாஹவுதொஶவு ॥

ஸுவுதக்கூசயோநிஷுஸுவுதெஸுாவாரிஹங்வாதுகஃ ॥ ரூ

54) அவன் அந்த நிலையில் எங்கும் சென்றவனாக ஒளியொருந்தி யவனாக எல்லாவிதமான ஆத்மாவாகவும் எங்கும் முகமுடையவ னாகவும் அனைத்து தத்துவத்தின் வடிவமுடையவனாகவும் சிந்திக்க முடியாதவனாக அனைத்திற்கும் மேலாக நன்கு இருப்பதாகவும் (ஆகிறது).

ஸுவுதக்கூதீதகவாஜுநொநாநாஶவஜிதுகஃ ॥

ஹோஹாசெவாபாவீதநிவிதுகெனுநநெயதவா ॥ ரூ

55) அனைத்து தத்துவமும் கடந்ததாக மனம், வாக்கு, பெயர் என்பன அற்றதாக 'சோஹம்' என்று அப்போது விகல்பமற்ற மனத்துடன் உபாசிக்கவேண்டும்.

பொராதநம் மூலமுக்காநல்தநம்பூடுவாநிவ।

இஹங்க்காபரிவங்மாஹுநிவுகெஜாவிஜுங்விதி॥ ருசு

- 56) தேகத்தை விடுத்து மேலான ஒளிபொருந்திய தோற்றமுடைய சிவனைப்பற்றிக் கொண்டு பழைமையானதுமான வீட்டை விட்டு புதிய வீட்டை அடைந்தவன் போன்றவனாகின்றான்.

நிஹாநஜயனிதுங்பூடுவாநிவலாவயேசு।

யதிஹவணிஷ்டங்ஜுநங்பாசபுதாஸுவசவுயி॥ ருள

- 57) சிதானந்த மயமானதும் நித்தியமானதும் பெறத்தக்கவனாக பாவனை செய்ய வேண்டும். எவ்விதம் நிஷ்களமான ஞானத்தை (அறிவை) எப்போதுமுள்ளதும் உண்மையானதும் அழிவற்றதுமாக (பாவனை செய்ய வேண்டும்.)

நிவிக்குலுநிஹுஸுங்ஹெகாங்கூஷாக்வஜிதி॥

சுளிங்ஹக்கரங்பாகங்விஷயாதீதமொஹாஹா॥ ருஅ

- 58) நிர்விகல்ப்பமானதும், தேசமற்றதும், காரண காரியமற்றதும், பால் அற்றதும், அழிவற்றதும், சாந்தமானதும், விஷயங்கடந்ததும், எல்லையற்றதும் ஆக (பாவனை செய்ய வேண்டும்).

சுவிலாவுங்லைஹங்ஹாநாசுவஸங்பாயி।

யஞ்சியஞ்சுமதாஹாஶிகங்காக்கங்ஸாஸாஸுதா॥ ருசு

- 59) பாகுபாடற்றதும், சந்தோஷமற்றதும், ஏரிக்கமுடியாததும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. தர்ம, தர்மி எனும் நிலையின் வேறுபாட்டில் இவ்விதம் கூறப்பட்டதை நன்கு அறிந்து கொள்ள வேண்டும்.

நிழ்சுநஶக்விநூநாஸுநாநநிவிக்குலுஷிதீரிதி॥

யதிணிதிவிக்குஞ்சக வாலிக்கத்யொஜநலாவநாசு॥ சு.ஓ

- 60) நிர்மனத்துடன் அறிவுமயமான மனத்துடன் செய்யப்படுகின்ற தியானமானது 'நிர்விகல்ப்பம்' என்று கூறப்படுகின்றது. எவ்விதம் அது சிறிதளவாயினும் 'சவிகல்பம்' என்றும் அது சூக்ஷமமான தன்மையில் இணைக்கப்படும் தன்மையிலிருந்து ஏற்படுவதாகும்.

சுவாமி ஞானப்பிரகாசரின்

ஊவோஹாஹிதிவஸ்தாஹஸ்தூஹிலுகः ।

சுஹதேவபோரிஹாஞ்சிவஸ்தாதீணிபோரிதுஜெகஃ ॥ சுக

61) 'தாசோஹம்' என்று மோஹத்துடன் 'சோஹம்' என்று சுற்றிச்சிறியவனாக இருந்தால், நான் என்பதுவே சுற்றித்திரிகின்றது. ஆகவே இம் மூன்றையும் விலக்க வேண்டும்

ஸரிவொஹங்வஸිவாஸிலாகம் வெஊங்வொஹங்வஸිதா ।

உத்ராக்ஷேஹஸ்தேக்ஷுஹவபுதேகுதிநபரஸිதஷி ॥ சுக

62) 'சிவோஹமஸ்மி' என்று சித்தாந்தத்திலும் 'சோஹமஸ்மி' என வேதாந்தத்திலும் இவ்விதம் கூறப்படுகின்ற இரு இடங்களிலும் 'சோஹம்' என்பது ஒன்றாக எல்லாவற்றிலும் கூறப்படுகின்றது. வேறு சொல்லப்படவில்லை.

ஸரிவாதகஸரிவாராபாக ஸூதாஸரிவஸ்தாவத: ।

ஸரிவொஹங்வஸිநேத்ராக்ஷத்ராநாநாய்பூநாத்ரஷி ॥ சுந

63) சிவாத்மகமான சிவனோடு கூட ஒன்றிருந்ததன்மையிலிருந்து தனது ஆத்மாவானது சிவனது ஸ்பாவமாகவே ஆகிறது. 'சிவோஹமஸ்மி' என்று கூறப்படும் தியானத்தை எப்பொழுதும் உத்தமமானவகையால் செய்ய வேண்டும்.

ஸரிவெதிநிகநாவாபீஸரிவயாஹங்வர்க்ஷீதீதஷி ।

ஸரிவஸுநாராநாஞ்ஜுநாநா யொஹஸ்தேகுகாவித்தா ॥ சுச

64) 'சிவம்' எனும் சிந்தனையானது அதனுடாக சிவயோகம் என்பது காட்சியளிக்கின்றது. சிவனது தர்சனமானது ஞானமாகும். யோகம் என்பது மனம் ஒன்றுபடுதலாகும்.

பெளாசிடபெளாராதீநிஞாவக்கெணிலீக்கெவர்யக்க ।

ஸரிவஸுஶர்வாநிகெதிசிநிகெதிஜாஹாஷ்ராஹா: ॥ சுரு

65) புத்தியுடன் கூடியதும் புருஷத்தன்மையுடன் கூடியதுமான சிந்தனையில் சகல நிலையிலும், நிஷ்கள் நிலையிலும் தனித்தனியாக ஏற்படுகின்றன. சிவத்தன்மையில் தானும் சிவசித்தமுமாக இரண்டு விதமான சிந்தனைகள் மீண்டும் மீண்டும் ஏற்படுகின்றன.

ஸூநங்ஸுஶாயிரொகாஹ்ராவழிதொழயிநிழுலா।

ஸூநொத்தூஷை போவஸ்ராவஸுஶாயிரிதிமீயதெ || சூசூ

66) தியானமானது ஒருநிலைப்பட்ட சமாதிநிலையில் அமைதியடைந்த சமுத்திரம் போன்று களங்கமற்று விளங்கும். தியானத்துடன் கூடிய சிறந்த மேலான நிலையானது சமாதி என்று கூறப்படுகின்றது.

சுங்ஹபொஹாயங்மீஶீவஸாக்தாத்தூதிசயி! |

ஸாஹங்காரஸாயிரெராவீவூதிவூக்கஶிவிஞ்யா || சூள

67) இது அங்கமோகம் என்றும், அங்கீ என்றும் இரண்டு விதமான சிவனது சாக்ஷத்கிருதத் தன்மை இரண்டு விதமாகும். அகங்காரத்துடன் கூடிய நல்ல நல்ல சிந்தனையானது சைவீ, விருத்தி என்று இரண்டு சிந்தனைத்தன்மையால் கூறப்படுகின்றது.

பெத்தூஸ்ராக்துநிஶ்சக்தாநிஞ்சுங்ஸாத்தஸரிவங்ஶரிவி! |

ஸகாஞ்சாகாஞ்சயாஹெதுஞாக வஸகஸஞ்சீக்ஞங்தாவா || சூஅ

68) தனியான மேலான இருவிதமான சிச்சக்தியால் சித்தத்தின் தன்மை ஸ்வாத்மசிவம், சிவம் எனப்படுகின்றது. காமத்தோடு கூடியது, காமம் என அவற்றின் வேறுபாடானது சகளம், நிஷ்களம் எனப்படுகின்றது.

கெவளிக்காங்ஹகெஸுநாநெராஹநாக்காங்ஹஸுஶாயிகொ! |

யயாயயாஞ்செநாலீநாநாந்தயாவஸாதிநிக்ஞங்கி! || சூக்கை

69) தனியான கும்பகத்தின் தியானத்தில் வெறுமையான கும்பக சமநிலையிலே அத்தன்மையுடைய சாஸ்த்ரத் தன்மையில் எப்பொழுதெப் பொழுதெல்லாம் மனம் யயமடைகிறதோ அப்பொழுது அப்பொழுது நிஷ்களத்தன்மை வெளிப்படுகின்றது.

சுவாமி ஞானப்பிரகாசரின்

ஸாந்தூங்காங்ஹகெலூங்காங்ஹகெலூங்காயிகெ।

தாஹாஹாக்ஷாத்தூதெலாங்கீநிகீங்கீங்பாஹாலஹாக்ஷாக்ஷா॥ எ0

70) குளியமான கும்பகத்தில் ஜீவன் முத்தி எனக் கூறப்படும் தன்மையானது மேன்மேலான நிலையில் ஏற்படுகின்றது. அந்த சாக்ஷத்கிருதி நிலையில் காட்சி தருவது நிஷ்களம் எனும் சுத்த சாக்ஷி வடிவமாகும்.

வூஶிமலைக்ஷாதிவூஶிக்ஷாலூஶக் வஸாக்ஷாத்தூதிவைநிகீங்கீஙா।

சுயபெத்ராரயிகீங்காநம் ஹஸரக்ஷிக்ரணாத்தக்ஷ॥ எக

71) ஸ்தூலம், சூக்ஷமம், அதி சூக்ஷமம் என்னும் தன்மையில் இருப்பதால் சாக்ஷத் காரத்தன்மை நிஷ்களமற்றதன்மையுடன் விளங்குகின்றது. பின்னர் பதியினுடைய அதிஷ்டானமானது தனது சக்தியுடன் ஒளியுடன் கூடியதாக விளங்கும்.

தஹூநிவிஹாஶீஷ்டாநிகீங்கீங்பொஅங்குதித்துஶாநு।

ஐதிராஹஸரிவஂ பெராக்ஷம் நிகீங்கீஙாங்குவிபொஷக்ஷ॥ எஉ

72) அந்த ஒளியினையுடைய நன்கு ஒளிவிடுகின்ற ஆத்மாவானது அசைவற்று நிலையான தன்மையுடன் விளங்கும். இவ்வாறாக சுத்தசிவனானது கூறப்படுகின்றது. இது நிஷ்களம் முதலான விசேஷதன்மைகளைத் தன்னகத்தே கொண்டு விளங்குகின்றது.

தஹூநெவொஶக்ஷுங்காங்ஹாவும் வஸவுதொங்காவு॥

ஐத்ராவிநிகீங்கீஙம் பெராக்ஷம் உதங்ஹாங்குமெபரிவு॥ எங

73) அதன் காரணமாகவே தத்துவத்திற்கு மேலாக அசலம் என்பது எங்கும் பரந்ததாக காணப்படுகின்றது. இவ்விதமாக நிஷ்களம் கூறப்பட்டது. இது மதங்கம் முதலான ஆகமங்களில் சிவம் எனச் சுட்டப்படுகிறது.

வஸவுயஜாத்தநஹூநதியசெவபோரிகாங்குயெக॥

தத்துவத்ரஹெநஹாத்தாக் ஹாவஹாவதீ॥ எசு

74) அனைத்திலும் தர்மாத்மாக்கள் இருக்கின்றன. அதையே நன்கு விளங்கிக் கொள்ள வேண்டும். தேகத்திலிருந்து எவ்வெவ்வடிவத்தி லிருக்கின்றதோ அவற்றிற்குரிய இயல்பினைப் பெற்றுக்கொள்வதா கின்றது.

ஸவுஜுஷாதாதாநம் பொரிடைன்டுஷாஸூரைசு |

ஸவுஜுஷஸ்வுஹஸுஶக்தஸுபெடுபாஸுவுக்ஷாதுவெசு || எரு

75) அவ்வான்மாவை சர்வஞுத்தன்மையுடையது என்றும், எப்போதும் பரிபூரணமான தன்மையுடையது என்றும் நினைவிற் கொள்ள வேண்டும். சர்வஞும், சர்வகம், சுகஷமம், சர்வேசம், சர்வக்ருத் தன்மையுடையது என்பது ஆகின்றது.

அரிஞாசூரைஷிதிஶුாதாதாரிவகாதாதுக்ஷவகா ||

வெஞாஞ்சாபைக்ஷாதுஷ்டுஷாஸுரைவாங்காரா || எசு

76) நான் சின்மாத்திரமுடையதாக தியானிக்கத்தக்க சிவத்துவத்தன்மை யுடையது என்றும் நினைவிற்கொள்ளவேண்டும். வேதாந்தத்தில் ப்ரகிருதியின் மேலும் சிவாங்குரமானது அதன் சமமான மேலான தன்மையில் காணப்படுகிறது.

விஷயதாஷுதகாமெஹதிநாயலுஹதா ||

ஹாஞ்சிமகாஞ்சாஞ்சவாஷாவஷ்டுதிக்ஷவஹ || எஎ

77) 'விஷயத்தைத் துறப்பது எதுவோ அதுவே யோகம்' என்று நியாயத்தில் இவ்விதமாக அறியத்தருகின்றது. பூமி, லிங்கம் என்பவற்றிற்கு வேறாக பார்ப்பவனிடத்திலே அனுபவிப்பவனிடத்தில் தானாக விளங்குகின்ற தன்மையுடையதாகின்றது.

பூதிங்காவுஷநொஹங்காஸ்ததாமாஷாஹவிசுயா |

ஸாவுவாஸுஞாஞ்சங்சவாஷாவஷ்டுதிக்ஷவஹ || எஅ

78) மனத்திலிருந்து அகங்காரம் விருத்தி பெறும் தன்மையில் இருக்கையில் அது சுத்தவித்யாவிலிருந்து விடுவிக்கப்படுகின்றது. இம்முன்றும் சமமான முடிவுத் தன்மையிலிருக்கும் வரையில் விருத்தி சுத்ததன்மையில் உள்ளடக்கம் பெறுகின்றது.

சுவாமி ஞானப்பிரகாசரின்

பொயாவலோகநதாக்ஷாஸ்வாவோவாவோகநங்ஹியகி।

சூத்யூாவீலூவெலெஷாஸரிவவூவீரதொநூயா॥ எகை

79) பாசத்தைச் சுற்றிப்பார்க்கையினைத் துறந்து தன்வடிவத்தினைப் பார்ப்பதையுடைதாகின்றது. ஆத்ம வியாப்தியை இருப்பதாக இது அவ்வாரே சிவவியாப்தியாக அவ்விதம் விளங்குகின்றது.

ஸரிவோஹவரியீயதூாநஸரிவசேநலவெந்திவஷி।

பொவூவீலூவெலெஷாஸரிவவூவீரதொநூயா॥ அஂ

80) 'சிவோஹமஸ்மி' என்று (நான் சிவனாக இருக்கிறேன்) தியானிக்கத்தக்கதாக சிவன் சிவத்துவத்தினால் ஆகிறான். பரமான வ்யாப்தியாக அவையிரண்டின் நடுவிலும் சர்வகம் முதலான குணத்தோடு கூடியதாக விளங்கும்.

சுஹெவபெராஶெவஸ்வுவுஉஞ்சயாபஸ்திவஃ।

ஸவுஉஞ்சரவுதீதங்கஸ்வாஷாஸாஉஞ்சாஞ்சாஉராஉரா॥ அக

81) நானே மேலான தேவனாகவும் எல்லா மந்திர வடிவமாக சிவனும் அவர் எல்லா மந்திரங்களையும் கடந்தவராகவும் தோற்றும் ஒடுக்கம் அற்றவராகவும் விளங்குவார்.

உயாவூவீஶிஇஹஸவுஉஞ்சராஉஞ்சராஉஞ்சாஉரா॥

சுஹெவஜமஞாயோஉதஸ்வுவுஉப்ரகாசரத॥ அஉ

82) என்னால் அனைத்தும் இது பரந்திருக்கின்றது. அசையும் அசையாப் பொருட்கள் பார்த்தும் பார்க்காததுமாக விளங்குகின்றது. நானே உலகின் தலைவன் என்னிலிருந்தே அனைத்தும் பிராகாசிக்கின்றது.

சுநெகாகாரஸாஉநிஞாவிபஸ்தாவநஸங்கயஃ।

ஸரிவாஉவநிபையுஞ்சதீவதுஉங்சயிஸாஉநிதஃ॥ அந

83) பல்வேறு வடிவமாக உலகம் பாகுபட்டிருப்பதாக உலகம் ஒன்று பட்டிருக்கின்றது. சிவனிடமிருந்து ஆகாயம் வரையாக அனைத்தும் என்னிடத்தில் நிலைபெற்றிருக்கின்றது.

யழக்கிணிஜ்ஜமதுவீரி ஹூராதெஸ்ரூயதெவிவா !
வைநிராகவிதூஹாமெநகச வைவுங்வூஷ்டிதழயா || அசு

84)இந்த உலகில் சிறிதளவேனும் பார்க்கப்படுகின்றதோ அன்றில் கேட்கப்படுகின்றதோ அவையனைத்துமே உள்ளும் புறமும் என்னால் பரவச் செய்யப்படுகின்றது.

சுஹாதாஸரிவொநநு: பொஶாதெதுதியஸ்த: |
வெவங்உபாஸயெநாஹாஞஸரிவசுவாஷ்டயாக: || அரு

85) 'அஹம் ஆத்மா' என்பது சிவனை விட வேறாகாது. அதை எவர்கள் பரமாத்மா என்று நினைவிற் கொள்கின்றனர். இவ்விதம் மோஹத்தினால் உபாசிப்பணகில் அவன் சிவத்துவத்தை பெற்றாட்டான்.

ஸரிவொநுஹூஹெவாநு:பூயக்ஸ் ஹாவங்விவஜ்ஜுயை: |
யஸ்ரிவஸாஹெசெவதி சுசெஶதங்ஹாவயெத்தா || அசு

86)சிவன் வேறு நான் வேறு என்றும் பிரித்தறியும் இயல்பினை நீக்கிக் கொள்ள வேண்டும். எப்போதும் எவன் சிவனோ அவரே நான் என்றும் அத்வைதபாவத்தைக் கொள்ள வேண்டும்.

சுசெஶதஹாவநாயாக்ஸஸவுதுகாதுநிலஸங்ஹஸ்த: |
வஸவுஹங்வஸவுதெஹஸுங்பொராதெநாகுஸஸரய: || அள

87) அத்வைத பாவனையுடன் கூடியதாக தன்னிடமே அனைத்தும் ஒன்று கூடுகின்றது. எங்கும் பரந்ததால் எல்லாதேகத்திலிருப்பதும் என்பது எவனால் பார்க்கப்படுகின்றதோ அதில் சந்தேகமில்லை.

வெவசெகாதுஹாவெநஹஸ்தயோநிந: |
வஸவுஜ்ஜுகஸங் பூவதெதுதவிகங்காராஹிதஸுஉ || அஅ

88)இவ்விதமான ஆத்ம பாவத்தினால் (இவ்வியல்பு) யோகியரிடத் திலேயே நிலைபெற்றதாகின்றது. மாறுபாடற்றதன்மையில் சர்வஞ்சுவம் எனும் இயல்பு ஏற்படுகின்றது.

ஸுதாவிஜயங்கூண் பெஞாதொபாயிஜோக்ஷத: |
வனகாதெதிபாபெகுதிசரிவபெகுதிசிரெயக்ஷுத: || அகை

89) பூதாத்மாவிலிருந்து மந்திராத்மாவரையாக பஞ்சாத்மாக்கனும் நன்கு விடுவிக்கப்படுகின்றன. இதுவே ஏகத்மா என்றும், மேலானது (பரம்) என்னும், சிவம் என்றும் மூன்று தன்மைகளுடாக ஐக்கியத்தை பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

ஸஸ்தாத்ஶரிவதாஞாதූஹாவநஂபாராஶாக்ஷிதூக: |
வனவசெக்காதූஹாவெநநஶரிவாஶிரிவெக்ஷுத: || கூட

90) உண்மையானதும் தனது ஆத்மாவே சிவன் என்னும் இயல்புடைய பாவனையானது பாரமார்த்திகமானதே. இவ்வாறு ஏகாத்மபாவத்தினால் சிவன் முதலானவை சிவனில் ஐக்கியத்தன்மை பெறுவதில்லை.

ஸரிவாதாஞாதாஞாதූஹாவநஂபாராஶாயிதூக: |
வனவஜாதிஞாஶராவஸதாஞாவதாஞாவுக்ஷாஞாஶரா || கூகை

91) சிவாத்மா எனும் உள்ளாந்தர தாதாத்மியமானது பாரமார்த்திகம் ஆத்மாவிலில்லை. ஒரே ஜாதியான சூரியன் உண்மையாகவும் மாறியிருக்கும் சூரியன் உண்மையில்லை என்றும் ஆகிறது.

க்ஷீகஂ ஸரிவதாஞாதූஹாவநங்போறபூஞா: |
யயாதாஞாஶாஶங்வெஷதாதுபெய்யுபீமாருஷித: || கூழ

92) திருப்தியற்ற சிவதாதாத்மிய பாவனையானது பலனளிக்கவல்லது. எவ்விதம் காருடமானது வேத தாத்பர்யத்திலிருப்பதாக குருவினால் கூறப்பட்டது.

வனவசெக்காதූஹாவெநதாஞாக்ஷுதா: |
ஸரிவவஶ்ஶாஸ்தாஞாஶலதாஞாஶிகஸவஹாஸ்தா || கூங

93) இவ்விதமாகவே ஏகாத்ம பாவத்தினால் ஒன்றுபடுத்தப்படுகின்றது. சிவனைப் போல உண்மையானதும், சுத்தமானதும் என பல்வேறு சுருதிகளிலும் கூறப்படுகின்றது.

ஸ்வஸ்ரிவக்ஷபைதைகெந்தரிவாதூநஸி வெக்குக்காடி।
ஸரிவாநங்காப்ராவூஸி வெக்காரஸதாங்வரஜீக || சுகர்

94) ஸ்வாத்ம சிவத்வம் எனும் பலத்தினால் சிவாத்ம சிவ ஜூக்கியம் ஏற்பட்டது. சிவானந்தத்தைப் பெற்று சிவனோடு தனியாக மகிழும் தன்மையை பெற்றுக் கொள்கிறான்.

உதூாஇகா ஸ்ரூதிவஸ்தாங்குஸ்வஸ்ரிவாநந்வா அகா।
உராவிசெபிக்குநிர்க்கிப்ரீ வெக்குாஞ்வநிவாஸுவீ || சுகரு

95) இதுமுதலான சுருதிகளினால் தெளிவாக ஸ்வசிவானந்தத்தன்மை களானது திராவிடத்திலோ ஒருவகையான முக்தி என்றாகிறது. ஆனால் சிவனுடன் ஜூக்கியமாவது வாஸ்தவமற்றது.

வெஞாக்குவதூாவிலாக்குப்பாலா வெஞாக்குஉாங்குதீ।
ஸாஞ்சரிவெநதாஉாதூங்பாலாதூஸ்வஸ்ரிவக்ஷபெயா : || சுகர்

96) வேதாந்தம் போன்றே சித்தாந்தத்திலும் சுத்தாத்துவைத்ததிலும் அது கூறப்படுகின்றது. சிவனால் சாம்யமான தன்மையானது சுத்தாத்மா, ஸ்வசிவம் எனும் இரண்டிற்குமிடையேயான தொடர்பு கூறப்படுகின்றது.

பாலா வெஞக்குவதாங்குஸாயாஜாங்பாலாவிலாக்குஉாதீ ||
காகிகாஷிப்ரவிலாவுங்குஸரிவாவூக்குப்பெவாயிதீ || சுகள்

97) சுத்தாத்வைதம்; என்பது நல்ல சாயுஜ்யமாகும். சுத்த சித்தாந்தமானது அற்புதமானது. காமிகம் முதலான பிரசித்த (நூல்களில்) சிவனின் உள்ளார்ந்த தன்மை நன்கு அறியத்தக்கது.

ஸரிவஸ்வைவாதோயாங்ஸாஞ்சாஷிதிசநோயாவி।
தாஷிவஸ்வைவாதைப்ராக்காஞ்குவிதுஊரிதா || சுகா

98) சிவத்வம் என்பது ஒன்றினைந்த நிறைவானது. இதுவே சிவசமவாதமாகின்றது. இதுவே பொருத்தமானது என மனம் தோற்றுகின்றது.

ஸஹாயிவஸங்கூநலோகமூாதபோாததா।

யொவெஸளாவுவெடுதூஶாவெஷுதூபெஷுதெவூஜ ரப்ராஸ: ||கைகை

99) அது சிவசமவாதத்தில் முக்தியைப்பற்றி விசாரிப்பதில் கூறப்பட்டுள்ளது. எப்பொழுதும் சிவனுடன் சமமாக இருக்கும் தன்மையில் சாகல்யம் என்பதிலிருந்து மேலான கொள்கை ஏற்படுகின்றது.

கூகாயொநிமதூணாஹூதாவோஹஙவீநவெஂபாய:।

கவிஜூதக:பெராவேஸாஹிவூதீயஷுவஶாஸ்ரிதக: || காக

100) எவன் அந்த அனைத்து சாஸ்திரங்களிலும் ஈஸ்வரன் என படித்துணரப்படுகின்றான். உடலின்றி நிர்குணனாக ஆத்மாவானது 'சோஹமஸ்மி' என்பதில் சந்தேகமில்லை.

விஜூதப்ராஸ்ராதப்ராஹவீஸரிவொநாசுவெஂபாய:।

நகெவாஹுதெரவாஹூநாதிஹுரொவஶீபதக: || காக

101) அறியாமையுடைய உயிரானது படைப்பு தர்மம் என்பனவற்றில் நாட்டம் கொள்கின்றது. அறிவுடைய இயல்பான தன்மையுடைய தூய்மையான தன்மையில் அந்த சிவன் எப்பொழுதும் விளங்குவார் என்பதில் சந்தேகமே இல்லை.

வங்கிக்கூவெபரொவூநெதகுநிதுநிவெராயைக:।

தியூஹாஸ்தூஷயபெதுவவைஹிராஞ்சுகரநிதுஶர: || காக

102) உள்ளாகவோ வெளியாகவோ இல்லாமலும், அதிக தூரத்திலோ அருகிலோ இல்லாமலும், அந்த சிவனானவன் நிஷ்களமான மேலான ஸ்தானமாக விளங்குகின்ற அந்த சித்தத்துள் விளங்கியிருக்கச் செய்யவேண்டும்.

வஸபுஸராநுஞாஹாவஸஶாதாநஂஹாவயேதூா।

வஸபுதிஹூஸகாமெதூயொஹாஹூாவோவியீயதெ: || காங

103) குறுக்காகவோ மேலாகவோ, அவ்விதமே உள்ளும் புறமுமோ எப்போதும் சர்வசுன்யமானதன்மையே நிலைக்களாக கொண்டதாகவே தன்னை எப்பொழுதும் பாவனை செய்து கொள்ள வேண்டும்.

ஸ்வஷுவண்டா ஸ்ருஜா ணாஷுஜா நஹெஹா நவிஞ்சுதெ।

நவாங்நெகவண்டா நாநாங்கதீரா ஸ்வா பூகவண்டுதா॥ கஂசு

104) யோகாப்பியாசத்தில் எல்லா திக்கு, தேசம், காலம் என்னவற்றில் அப்பியாசம் செய்தல் விதிக்கப்பட்டுள்ளது. ஞானத்திலோவெனில் எல்லா வகையிலும் வர்ணாச்சிரமம் முதலானவைகளின் பாகுபாடானது அறியப்பட- வில்லை.

கதீரா வதுவஷுபூரூதெஜா நாநங்தி நிநகும்வாஂஸஶா:।

யஸ்வாத்துவஷுபூரூதெகாங்வஷுதொஶாவி॥ கஂரு

105) பசுக்கள் பல்வேறுவகையான நிறங்களில் காணப்பட்டாலும் பசுவிலிருந்து கிடைக்கும் பாலானது ஒரே நிறத்தில்தான் கிடைக்கின்றது. ஞானமானது பாலைப் போன்றது. அவற்றினை அடையாளமாக கொண்டவர்கள் பசுக்களுக்கு சமமானவர்கள்.

தஸ்வாத்துவஷுணிவஸஂஸ்வா பூஷிதூஷா ணவியாரயெசு:।

ததோபைலகதீதாநாலாநாநாநாநாநாநாஸீரெசு॥ கஂசு

106) எவ்விதம் எங்கும் சென்றுள்ள பிரம்மானது எங்கும் முகமுடையதாகப் பரந்து விளங்குகின்றது. அவ்விதமே பிரம்மத்தில் நிலைநிறுத்தி திக்கு, தேசம் என்பவற்றை விலக்கிக் கொள்ள வேண்டும்.

நாஹதொஹாதொவாபீநாஹவிதூநாஹாதா:

நஹுதொநஹவிதூாஶிபெக்காதுவாறிரயஷ்டிணி॥ கஂள

107) இத்தகைய நிலைபெறப்பட்டதும் காலங்களையும், பொருட்களையும் நினைக்கக் கூடாது 'நான்' என்பதும் வரமாட்டாது. (முன்பு) வந்திருந்தாலும் செல்லாதிருந்தாலும் திரும்பவும் வரமாட்டாது.

மாஷ்டிதூநாஸ்வைஷா ஸ்ருஜா ணாநாவீவிபெஷவி:।

ஸ்வஷுநாஸ்வஷுகாமெதூவாதபரீதாதபெதூஶ॥ கஂஅ

108) இருக்கவில்லையோ அன்றில் இருக்கப்போகிறேனில்லை என்பதில் இயல்பு உறுதிப்படுத்தும் செயலில் செல்பவனாகவும் இருப்பவனாகவும் நித்திரை கொள்பவனாகவும், விழித்திருப்பவனாகவும் உண்ணுபவ-னாகவும் குடிப்பவனாகவும் (நிலைநிறுத்திக் கொள்ளவேண்டும்.)

ஹயாரிஷ்டுராமெதாஶாநுவிஜாகாஷிதா।

சுதூநூவவழிதப்ரான சுதூதூதேஸ்தாநிஷ்டீஸः॥ கங்கை

109) எல்லாவற்றிலும் அனைத்துக் காலங்களிலும் காற்று, குளிர், வெப்பம் என்பவற்றிலும், பயம், வறுமை, வியாதி என்பவற்றிலும் மயக்கம், நோயற்ற தன்மை என்பவற்றிலும்,

ஸ்ரிவஜ்ஞாநாஶ்பதஂபீங்காவிதாரஸ்ஸுயயாஸாவா! |

ஸ்ரிவவழாஸ்பாதப்ராதப்ராஸஸ்தீயஶ்சுவிவஜிதஃ॥ ககங்

110) ஆத்மாவில் மட்டுமே நிலைபெற்று அமைதியடையதாக ஆத்ம திருப்தியையே நிஷ்களமானதாகக் (கொள்ள வேண்டும். இந்நிலையில்) சிவஞானம் ஆகிய அமுதத்தைப் பருகி தனது விருப்பபடி செயல்களில் ஈடுபடவும்.

ஸதாஂஸதாஂ டௌநஸதாஂ திஸுதாஂ ஸஸயःகாதः।

சுதःபொதாநாவழிவிஜூயःகாசுநிதாஹ॥ ககக

111) சிவனைப் போன்று உண்மையானதும், புனிதமானதும், படைப்பு (தோற்றும்) முதலியன் அற்றதும் (வேற்றான்றும் இல்லை. (இது) உண்மை உண்மை. மீண்டும் உண்மை. மும்முறை உண்மையே என்று கொள்கையானது செய்யப்படுகின்றது.

பொாத்ராதாஂ வகைஷ்டுஷ்ராதீதனிரஞ்சநா! |

நிராசயநிராயாராஂ வண்டுராஉபவிவஜிதஃ॥ ககஉ

112) இதற்கு மேலானது வேறோன்று இல்லை என்று குறுனே! அறிந்து கொள்ள வேண்டும். மேலான தன்மையில் சிறந்த மேலானதொன்றையே (சிவப்பரம் பொருள்ளையே) கூறுகின்றேன். (இது) மந்திரங்களையும் கண்ணாற்காணக்கூடிய அடையாளங்களையும் கடந்தது.

வஸ்படுஜு ஸ்வப்து ஹஸ்ராது ஸ்வப்து தூது வஸ்படு தொழுவே :
சுதீந்தியோநிராமங்வஸ்வாஸு க்ஷதி ஹஸ்ராதொவூயே ||ககங

113) (இது) நிராமயமானது. ஆதாரமற்றது. வர்ணங்களின் வடிவமற்றது. அனைத்தையும் அறிந்தது. எங்கும் சென்றிருப்பது. (எங்கும் வியாபித் திருப்பது) சாந்தமானது. அனைத்து ஆத்மாக்களிடமும் இருப்பது. எங்கும் முகமுடையதாக இருப்பது.

ஸாநிஷ்கூணாநிராமங்வொநாவூயோவூபைகோஸ்வே :
நிரொளபெஞாபூபூசெய்கபோஶாதூபூகீதிதுதே ||ககச

114) இந்திரியங்களுக்கு அப்பாற்பட்டது. நிராலம்பமானது. மிகவும் நுண்ணியது. உண்மையானது. (இயல்பானது) அழிவற்றது. நிஷ்கள் மானது. நிராலம்பமானது. விசாரித்தறிய முடியாதது. எங்கும் பரந்திருப்பது. நிச்சயமானது,

பொவளிழு தெஜவிவூகைது ஸ்வஸ்ரீவதாங்புஜைக |
பெரோக்ஷம்ஸுஸரிவஜ்ஞாநங்பெரோக்ஷாபாஸுதா ||ககரு

115) ஒப்புவமையற்றது. அளவிடமுடியாதது. மேலான ஆத்மாவாக (பரமாத்மாவாக) விளங்குவது என்று புகழ்ந்து கூறப்படுகின்றது. மேலான தன்மையில் ஒளியிலேயே கரந்துறையும் தன்மையில் அங்கு விளங்கும் சிவனாகிய தன்மையில் செல்ல (ஒன்றுபட) வேண்டும்.

நிராஶயஞ்சிராயாரங்வனநூருபைவிவஜிதுதா |
நிரஞ்சநாஞ்சதீதாதூநங்பையடியூபாஸுயைக ||ககச

116) புறக் கண்ணுக்குப் புலப்படாத தனது சிவஞானத்தை அகக் கண்ணுக்கு புலப்படுமாறு உபாசனை செய்யவும். நிராமயமானதும், நிராதாரமாற்றதும் வர்ணரூபமற்றதும்,

நிராஸுயஞ்சிராமங்வசபூசெய்கபெநளபைதா |
ஸ்வலாவவிழஞ்சதூநங்பையடியூபாஸுயைக ||ககச

117) கண்ணுக்குப் புலப்படாததும், குணங்களற்றதுமான தன்னை (சிவனை) நன்கு உபாசனை செய்ய வேண்டும். (இச் சிவமயமான ஆத்மா) ஒன்றை அடையாதாகவும் நிராலம்பமாகவும், அப்ரமேயம் (அளக்கமுடியாததாகவும்) ஒப்புவழையற்றதாகவும்.,

ஸவடுஸுஸவடுகூழுானிநிலூ-ஹஸுஙவஜிதுத�ः।
ஹாவடெயாதூநாதாநாதாநெநுவாதாநவாதுதூந்திஃ॥ ககஅ

118) இயல்பாகவே களங்கமற்றதாகவும், நித்தியமானதாகவும் ஆத்மாவை நன்கு உபாசிக்க வேண்டும். எல்லா செயல்களிலும் பற்றற்ற தன்மையுடன் கூட ஆசையற்ற தன்மையுடன் ஒன்று சேர்க்கையின்றியும்,

ஷிஷ்டங்காஷிவிஜாக்கஸுஸரிவஸுவதாந்திஃ।
நாவாஸுாவிசிதங்கினிணஊஞ்சீஞஊாஸுாதா॥ ககக

119) தன்னிலே ஆத்மாவையும் இவ்வாத்மாவிலே ஆத்மாவிற்குரிய நிலையையும் பாவனை செய்ய வேண்டும். உலகில் சிச்சக்தி என்பன வற்றினின்று விடுபட்ட தன்மைகள் சிவத்தன்மையையே கொள்கையுடையதான் நிலைபெறும்.

ஸவடுஜுஸுஸவடுகூந்தியாக ஸவடுஹஸுஸரிவடு-ஹா:।
சுதூநாஹாதாந அாஹ:ஸுநிஇநெநுாநவிசுதெ॥ கஉஞ

120) அந்நிலையில் விதிக்கப்படாததும் அல்ல. சிறிதளவேனும் காண முடியாததும் அல்ல. கேட்கப்படாததும் அல்ல. எல்லாவற்றையும் அறிந்த தாகவும் அனைத்தையும் செய்வதாகவும் விளங்கியதாக எங்கும் பரந்திருக்கும் சிவனது மேலான நிலை (உணர்ப்படும்.)

தாதாநாபாவீதபெயாயாதாபாவாஸுாவஸ:।
உதூவாதிகாரெணஸவடுகெஞ்நாயிகாரினா॥ கஉக

121) ஆத்மலாபத்திற்கு மேலான லாபமானது வேறொன்றும் அறியப் படவில்லை. அவ்விதமே ஆத்மாவை உபாசிக்கவேண்டும். எவன் (இவ்விதம் உபாசிக்கின்றானோ) அவன் 'அந்த ஆத்மா' (அயம் ஆத்மா) எனும் மேலான நிலையில் இருக்கின்றான்.

ஸ்வடுஸாஶிநிழ்டாக்ஷஸ்வடுஜ்ஞஸ்வடுஹாலவெசு।
ஸ்வடுபீநாஸ்காஹாவாத்தனவடுயாநியா॥ குறை

122)இவ்விதமான நிகாரத்தன்மையில் (ஆளுமையால்) சர்வஞானம் ஆகிய ஆளுமையால் எல்லா பந்தங்களிலிருந்து விடுபட்டவனாகவும் அனைத்தையும் அறிந்தவனாகவும் எங்கும் பரந்ததன்மையுடைவ னாகவும் ஆகிறான்.

ஹாவாஹாவவிநிழ்டாக்ஷஸ்வாசெவஶரிவொவூயஃ।
சவநிதாக்கூயாயாக்ஷபெகுதநூஂஸகஸாங்ஸாது॥ குறை

123)அனைத்தும் அழிவுடைய பாவத்தையும் மதங்கொண்டது போல தனியான தன்மையுடையவனாக பாவம் அபாவம் என்பன அற்றதாக 'நானே சிவன்' என அழிவற்றவனாக விளங்குகின்றான்.

சவநிதாராஹிதபெகுதபெகுதநூஂஸரக்திராஶுதெ।
தயாப்ரகாரிதங்விப்ராஂஸரக்திலூநாநாநாஶுது॥ குறை

124)அத்தகைய கலைகளுடன் கூடியதாக சகளமாக உலகம் இருக்கின்றது என்பதனை நினைவிற் கொள்ளவேண்டும். அவ்விதமே கலைகளற்ற உலகமானது சக்தி என்று இருப்பதாக கூறப்படுகின்றது.

ஸ்வடாங்ஸநநிழ்டாக்ஷனிஜூஸாங்ஜாநாநாஶுதெ।
சுஹங்பொநயநூநூநிநாசுநாலாக்ஷாநயய॥ குறை

125)இத்தகைய கலைகளுடன் கூடியதாக உலகமானது விளக்கப்படுத்தப் படுகின்றது. சக்தியானது வியான வாயுவையொத்ததாக உதாரணமாகக் கூறப்படுகின்றது. எல்லாவற்றுடனும் விடுபட்டு நிஷ்களமாக விளங்கும் தன்மை ஞானம் என்று கூறப்படுகின்றது.

ஶக்தியீஜங்காவாதங்பாயொஶப்ரவதுகூ॥
சுதாபொஶரிவஸ்ரதிதிபெங்காயாஶுநாநா॥ குறை

126)'நான்' எனும் அம்சத்தினால் எது சூன்யமாகவும் அறிந்த மாத்திரத்திலேயே உலகு இரண்டற்றதாகக் காணப்படுகின்றதோ அதுவே முத்தி பீஜம் என்று அழைக்கப்படும். இதுவே பரமோகம் என்றும் விளக்கப் படுத்தப்படுகின்றது.

சுவாமி ஞானப்பிரகாசரின்

சிராமிநூாதயஸங்ணினாஹைதுஸுதிஸங்ஹவா:।

ஒக்துதுதுதுக்தூய்தூஶகவிநூசுபாஶாக்திதூ:॥ கஉள

127)ஆத்மாவானது பரசிவம் என்றும், முப்பொருள் மூன்றுசேதனப் பொருட்கள், மூன்று சூன்யமாகிய தோற்றும், ஒடுக்கம், முடிவு என்று நிகழ்கின்றன.

சிலூநாஶசிகவூஷியீயாக்துதாபாஶரீவ:।

நிநூசுஸ்வுஹஸ்வுஜூதாதாதிஹாணக:குராக:॥ கஉஅ

128)என்ற முப்பொருளை அடையத்தக்கதும் அறிவு மாத்திரத்தில் பரமுக்தியிடத்திலுமாக சுட்டப்படுகின்றது. இது மூன்று தன்பெயர்களைத் தாங்கி மூன்று வியாப்திகளுடன் கூடியதாக ஆத்மாவானது பரசிவன் என்றும் கூறப்படுகின்றது.

சுதாநந: போநநஸ்ரீவாநநவீதிதூக்ராக:।

ஸுநாந: ஶரிவொஹஸ்திரிவாயெதிதுசயுத:॥ கஉகூ

129)அறிவு மாத்திரத்திலேயே எங்கும் பரந்ததால், அனைத்தையும் அறிதலாகிய குணங்களுடன் கூடியதாக முறையே ஆத்மானந்தம், பரமானந்தம், சிவானந்தம் என்று மூன்று விதமாகக் கூறப்படுகின்றது.

ஶரிவதிலூஸரிவஸ்துதுஸரிவாநினநசெவா:।

கெவலைகாங்ஹகெஸுநாநங்ஹாயிஸ்ரீநூகாங்ஹகெ:॥ காங

130)தியானமானது 'சிவோஹமஸ்மி' (நான் சிவனேயாகிறேன்) என்பது சிவனாகிறேன் என்பதே அதன் பொருளாகும். சிவன் என்று தானே சிவனாகத் தோன்றுதல் சிவசிந்தனை என்றேயாகிறது.

ஸ்ராநூஞ்காங்ஹகெஹாக்தார: பெராக்தஸ்ரீவாஹசெ:।

ஸராங்ஹவீவெஹரீஞ்ஹாஹஸங்ஹாநிராக:॥ காஙக

131)தனியாக கும்பகத்தில் தியானம் செய்வதும், சமாதியென்பது சூன்ய கும்பகத்திலுமாம். சூன்ய கும்பகத்தில் நேரடியாகக் காட்சி கொடுத்தல் என்று சிவாகமத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது.

அநீரூஷா சிலைனநா அநை நா தா ஜா வீகா : குராக :
ஸரிவொஹைவீலிடக்டூயடுா : போசாதவீஸரிவாதநா : கநா

132) சாம்பவீ, கேசரீ எனும் முத்திரைகள் சமமானது. சமனான பாதமுடையது மாகும். சின்முத்திரை, மென்முத்திரை, மென்னாந்த முத்திரை என்பன கிரமாகக் கூறப்படுகின்றது.

விசூதாதாஸரிவதக்ஷாநிவாஷாயடுாவீதூவாயய :
பேதூஷா ஹா ரொ ரொ வாஷா வாஸு ஹிணி வெடுதீஜா ஷரக : கநா

133) 'சிவோஹமஸ்மி' (நான் சிவனாகவே இருக்கிறேன்.) எனும் இலக்கின் பொருளானது மேலான ஆத்மாவானது தனது சிவாத்மாவேயாம். வித்யா, ஆத்ம, சிவ தத்துவங்களின் மூன்றும் இவ்வுபாயத்தின் பொருள் விளக்கமாகும்.

யாரணாவூசிநாஷுஹூவூவூவூவூக வூதாதாஷுதா :
உநாஷுாயாநவாஸுவீஸுாதுகெதாயடுா வஶாயிகா : கநா

134) பிரத்யாஹாரம் என்பது உள்ளாக முக்கியத்துவப்படுத்துவதேயாம். இது வெளியில் விடுவிக்கப்பட்ட கனவு போன்றதேயாம். தாரணை என்பது சமமானதாக கிரகிக்க வேண்டியதாம். இதுவே கனவு நிலையாகிய தனது ஆத்மாவில் நிஷ்டைக்கூடுதல் எனும் நிலையாகும்.

வஸாக்ஷாக காரொதிதாயடுா வஸுாதாஷுஷுதாஷ்ரிதா :
ஶாநாஷுசுயவூவூயாஷுநாசுதாபோஸ்ரி வ : கநா

135) உன்மனீ என்பதால் தியானமாவது நினைவுடையதாக ஆகின்றது. முடிவில் தூரிய நிலையாகிய சமாதியை அடைகின்றது. இந்த நான்காவது நிலையில் (இறைவனை/சிவனை) நேரடியாக உணரும் தன்மை ஆகின்றது. (இதனால் குண்டலினி சக்தியானது) கீழிருந்து மேற்கிளப்பி விடப்படுகிறது. தியானம் முதலான மூன்று தொடர்புகளினாலும் அறிவு மாத்திரத்திலேயே பரசிவன் எனும் நிலை சித்திக்கிறது.

வெஷதநூங்கீக் க்ரியாருவைக்காதாதாதாஷுதாஷுதா :
வைவெடுதபகுயதொஶாக்களாருஷுயதெவைவெடுதொஶாவ : கநா

136) உலகிலிருந்து விருப்பு, செயல் என்பனவற்றின் வடிவமானது அதேவடிவமாகவே எல்லா விதமாகவும் ஆத்மாவில்/தன்னில் விளங்குகின்றது. எல்லாவகையிலும் எவ்விதமோ முக்தியிலும் அனைத்து முகங்களுடாகவும் அறியப்படுகின்றது.

ஶிஷ்டாசாத்தூநோராஜபெந்தூக்ஸ்கிர்யாஹாணாக்ஷதிகாஸ்।
ஷாநாராஜபெஸுதஸுாவிலூராஜபெந்தூக்ஸ்கிர்யாத்தூகாஸ்॥ கநா

137) உன்மை வடிவான ஆத்மாவின் வடிவமானது இச்சை, கிரியை, குணம் இவைகளுடன் கூடியதாகின்றது. நூன ரூபத்தில் அதுவும் தனது வடிவில் இச்சை, கிரியை எனும் வடிவைத் தன்கைத்தே கொண்ட வைதாம்.

ஹூதீராஜெஹூஹாநாராஜபோயாநிதினிதூஜாவாஏவா।
காஹாநாராபாரிதூாஹாதூஏவிதிதூாக்ஷதாயிநீ॥ கநா

138) இருதயகமலத்தில் எவ்விதம் “நான்” எனும் வடிவ நிலை ஏற்படுகின்றதோ அது நிலையான நிஷ்கள் நிலையாகின்றது. “நான்” எனும் அஹங்கார நிலை (ஆணவநிலை) நீக்கப்படுவதால் அந்நிலை மோகஷத்தை அனிக்கின்றது.

வாகாத்தூங்கவஸுாஞ்சொாந்தெஹாஞ்சாஸுதிதிநிநீ॥
க்ஷாரிகாவஸுாங்கிலவஸுஶாஉவிதூாத்தநவஸுதெக॥ கநா

139) தனியான கும்பகத்தின் நடுவில் ஹெம் எனும் அடையாளத்தை மேலெழுப்பும் போது காநாரிகால்தீர அங்கமூலத்தில் சத்தவித்யாவாக தன்னை நினைவிற்கொள்ள வேண்டும்.

நிதூநோநிரஹாநாராதூாவத்தக்ஷஸரிவாஹ்யா॥
ஸவெவுாபோயிவிநிதூாக்ஷபகிதூஉபெங்யாநிராங்தாரா॥ கசா

140) மனமும் அஹங்காரமும் அற்ற தன்மையில் விளங்கும் உன்மைநிலை சிவம் என்று அழைக்கப்படும். எல்லாவற்றையும் அதிஷ்டித்து விடுவிக்கின்ற உன்மை வடிவம் எதுவோ அதுவே நிரந்தரமானது.

தழிவொஹாதிசிலூாக்காவஸபடாவஸக்தி०விவஜ்புயைக்।
தெஹஜாதூாவிஸங்பாஙண்டாப்ருஷஸங்கிதாநு)॥ கசக

141) அதுவே “சிவோஹம்” என்று தியானம் செய்து எல்லாவற்றையும் கிரகித்து இருக்கும் தன்மை இல்லாமலும் தேசம், ஜாதி முதலான தொடர்புகளும் வர்ணம், ஆச்சிரமம் என்பவற்றின் தொடர்புகளுடன் கூடியதாகவும்.,

ஹாவநதாநுபரிதூஜைவஸஹாவஙஹாவயதூய:।
குஹசெகாநசெகபதிஞாஹங்கூவஸுநிக்॥ கசஉ

142) விளங்குகின்ற இத்தகைய பாவங்களை நீக்கி தனது நிலையை அறிவாளியானவன் பாவனை செய்ய வேண்டும். நான் ஒருவனே எனக்கு வேறாக வேறு ஒன்றுமே இல்லை.

நதங்பெஸராஶியஸ்தாஹங்பெஸராஶியோஓ:।
நாவஸ்தவஸாஶிவஸங்பாஙஸர்திவதாங்காணவஸுதெ:॥ கசந

143) அதனைத் தன்னுள் பார்க்கவில்லையோ எந்த “எனது” என்பதையும் பார்க்கிறேனில்லையோ, தனது இறைவனுடைய தொடர்பினால் சிவனுக்கு சமமான குணமானது இல்லை என்பதனை நினைவிற்கொள்ள வேண்டும்.

ஸவடுங்பொவராநா:வஙஸவடுஶாதுபெராஂஸாவா:।
வபெஸராநாவுதிவீய்துவஸுவஸுத வனவவிசொக்தணாச்॥ கசச

144) அனைத்தும் வெளியளவில் துன்பத்தையும், அனைத்தும் ஆத்ம வசத்தில் சுகத்தையும், கவர்ச்சியானது வீர்யத்தினால் மறைக்கப்பட்டதாக இல்லாமல் தனது என்பதே விடுவிக்கப்பட்டதாகின்றது.

குஹசெவபொஂஸுவநாஜாயோஹஶப்ரா:।
ஐதிவஸாநிசுதிதொஞ்சகைதாவங்பஸாஉங்காபாஞ்சாநு)॥கசரு

145) “நானே மேலான பிரம்மம்”, “நானே உலகின் தலைவனான ஈஸ்வரன்”, என்று தனது நிச்சயித்துக்கொண்டு விடுவிக்கப்படுகிறான். ஏனையவற்றிலிருந்து அவன் கட்டப்பட்டவனாகின்றான்.

சுவாமி ஞானப்பிரகாசரின்

ஸரிவசெவஸ்யங்ஹாவுஸ்யசெவஸ்ரிவங்ஹவெசு |

ஸூஶாஸீஹாவயொமெநத தாயிரிசோஹாஷுதெ || கச்சு

146) தன்னை சிவனாக பாவிக்கையில் தானே சிவனாக ஆகிறான். இவ்வாறாக இரண்டுவிதமான பேதமற்றபாவனையால் அதுவே சமாதி என்று கூறப்படுகின்றது.

வெநகாதிகங்ஹாவங்யசுதமெயவாதுநிகங்ஹவெசு |

நிஷ்கஷுணிடோதகெகுகொநாஜுதபெண்டித: || கச்ச

147) எதில் தனிமையான சுகம் இருக்கிறதோ அவ்வாறே தனிமையான தன்மையுடையவனாகின்றான். செயலற்ற தன்மைகளிலும் மேலான தத்துவத்திலும் இருக்க எவ் அறிவாளியும் ஒழுங்குபடுத்தப்படுவதில்லை.

நிபூதெதாவிஷயஜுநாநாநிஷ்கஷுநததூர: |

சுநிரூங்கூடிசெயாவீஏஹதகோக்காக்கஷயடி || கச்ச

148) விஷயம் முதலான அறிவுகளிலிருந்து விடுபட்டவனாகவும், நிவஷகளமான தியானத்தில் ஈடுபட்டவனாகவும் நிச்சயமற்றவனாக இருந்தாலும் அறிவிற் சிறந்தவன் அழிவற்ற மோகஷத்தைப் பெற்றுக் கொள்கின்றான்.

ஜுநாஷுதாரவொயெநவகஷுநாவஸாதிதொஹவெசு |

வஸவடுகாய்பூண்டாக ஸஷுநதகெசுவபோரியாவதி || கச்ச

149) ஞானம்ருதரசம் எதுவோ அதனால் ஒருநடவை திருப்தியடைந்த வனாகிறான். அவன் எல்லாச் செயல்களையும் விட்டுவிலகி அதிலேயே நன்கு செல்பவனாக இருக்கின்றான்.

மொகூநாஹஷிதாபோதங்வாநயநொந்தாசுக்கி |

வஸகஷுதாபெதெயாக்காஶாக்காரிவஸஷவஷுத: || கரு

150) பால்கறப்பவன்/இடையன் அல்லது அம்பில் விழுந்தவன் எனும் நிலையில் ஒரு கண்ணிமைப் பொழுது ஒரு தடவை மேலான பதத்தில் இணைந்த தன்மையால் விடுதலை பெற்றவனாக சிவனுக்கு சமமானவனாக நினைவிற் கொள்ளவேண்டும்.

நிரஸுவாஸநாஸுவடாச்சோஷுத்திஂவிவஜ்ஞயைசு |
சுதூஸங்லூர்நஃக்காச்சாநக்ளிணிஇபீநிதயைசு || கருக

151) ஏனைய எல்லா எண்ணங்களையும் நீக்கிவிட்டு மன எண்ணங்களையும் விலக்கிவிடவேண்டும். மனமானது ஆத்மாவில் நிலைபெற்று இருப்பதாகவும் வேறு எதனையும் சிந்திக்கக் கூடாது.

சுதூசிலூஸரிவங்காயடாஷிவஜ்ஞதாத்தகஷி |
ஸாக்ஷாகஶ ரிவஜஹங்லாஉச்சாநக்ளிணிஇபீநிதயைசு || கருஉ

152) ஆழ்ந்த மனப்பதிவினால் ஏற்படத்தக்க விளைவுகள் அனைத் தையும் நீக்கி விட்டு மனதின் செயற்பாட்டை விலக்கிவிடவேண்டும். ஆத்மாவிலேயே நிலைபெற்றதாக மனத்தைச் செய்துகொண்டு சிறிதளவு கூட வேறேதனையும் சிந்திக்கக் கூடாது.

வாவாயிஷீதஸுஸுவிநெவாகாரகூநாஷி |
க்ளிணிதீதகஸுாஸுராவேஷாநீதிதஸுகஷி || கருங்

153) இவ்விதம் நிலைபெற்ற அத்தன்மையில் வேறு எத்தகைய எண்ணங்களையும் நீக்கிவிட்டு வேறு எதனையும் சிந்திக்காமலிருக்கும் அந்நிலை யில் தன்னுடைய உண்மையான வடிவம் கண்திறக்கும்.

ஸவடாயடுஷீக்ஸ் கிர்யாராவேஷநநாஷயிவுயஷி |
ஸவடாயடுஹாஸகங்ஜாநஂ ரிவபெயாஷஞ்சாஸாஸாதஷி || கருச்

154) எல்லாவிதமான பொருள்தரத்தக்க பார்வை, செயல் என்பன ஆனந்தமயமான மறைக்கப்படாததும், எல்லாவிதத்திலும் ஓளிவீச்கின்ற அறிவுமாத்திரமே சிவயோகத்தில் உண்மையானதாகின்றது.

ப்ரகாஶயதிஶாக்குயடுஷாஶாக்ஷுஉணாஶயங்ரிவஷி |
ஶாக்திஸரஸூாஶிதாஶாக்திலூவடுயாவுக்ஷிரொவாஷ || கருரு

155) செயல்களில் ஈடுபடுபவர்களுக்கு முக்தியின் பொருட்டு இந்த சிவனானவர் வெளிப்படுத்துகிறார்; முக்தி எனும் சொல்லானது கூறப்பட்ட போதே முக்தியானது அனைத்துவிதத்திலும் தனித்தன்மையுடைய தாகவும்,

ஸரிவாக்டுபாக்திதீயித்தூவஸ்யத்தூக்ஷூததிதூபா !
ஸரிவங்பாக்தூவிலூஶத்தூபெபாத்தூதாதாமதாபூதிஃ॥கருசா

156) சிவன், குரியன் சக்தி என்பவற்றில் நிலைபெற விருப்பமுடையதாக கெட்டித்தனமுடைய அறிவுப்பார்வையில் சிவனையும் சக்தி முதலானவர்களுடன் கூட செல்லும் விதத்தில் ஆத்மாவானது பார்க்கின்றது.

குப்ராக்ஷுதெநநிதூநநிதூகெநநாவிகாரினா !
வூபெகெநாதிலூஶகூஷணபெராணபோமாஷகஷாத்தா॥கருள

157) இயல்பற்றதும், நித்தியமானதும், நிர்மலமானதும், மாற்றமடை யாததும், பரந்திருப்பதும், மிகவும் நுண்ணியதும், மேலானதுமாகிய நிலையை யோகக் கண்ணினுடாக (காண்கின்றான்.)

ஶிஶிரிவஹாவிதிதூக்தியாழப்ரதூக்ஷதவதூநா !
விபராஶாபாத்திதூஶப்ரதெயங்நளபைஷி॥ கருஅ

158) இரு சிவனைப் பற்றியதும், சிச்சக்தியாகிய சோடிகள் நேரடியாகக் காணும் வழியினுடாக நன்கு தூய்மையானதும், இயல்பானதும் நிச்சயமானதும், அளவிடமுடியாததும் உவமையற்றதும்.,

நிவிதுகாலூஶவிதூஶவோதாதூஶதாஶவஜிதுதி !
வூஶதூஶதூஶநூஶனாபாத்துக்ஷவாதீதனிராதூஶநி॥ கருசு

159) மாற்றமற்றதும், சிந்திக்க முடியாததும், காரணம் ஓப்புவமையற்றதும், நன்கு திருப்தியளிப்பதும், குணங்களற்றதும், சாந்தமானதும், தத்துவங்கள் கடந்ததும், அப்பழுக்கற்றதும்,

குவிஹாவூஶவூஶதூஶவூஶபாநஶாதாதநி !
வூவூஶமங்வூஶதூஶவூஶவூஶபாஶமங்வூஶதொஶபேஷி॥கசுா

160) இருப்பு நிலையற்றதும், சந்தேகமற்றதுமாக தன்னில் எங்கும் பரந்ததும், எங்கும் தேகமுடையதும், பரந்திருப்பதும், எங்கும் முகமுடையதுமான ஈசனைப் பார்க்கிறான்.

நிராசயம் நிராயாராதாநங்பெஸுடெசரிவடி।

விலிங்டிப்ரக்ரியாஶாமடு இஞ்சுதஞ்சுபொாபோடி॥ கசாக

161) முழுமையானதும், ஆதாரமற்றதுமான தன்னை சிவனாகக் காண்கின்றான். பிளவற்றதும், எதிர்ச்செயலற்ற வழியுடையதும், மந்திரம் தந்திரம் என்னவற்றின் மேலானதன் மேலாக விளங்குவதும்.,

ஓதூாசுதூஷுமதூத்து பெஸுதூநாபெஸுதடி।

ஸவுஜு ஸுவுஷாஷு உபரிடெண்டுஸுநிஜுயஸ்॥ கசாஉ

162) கணத்திற்குக் கணம் உலகின் அடையாளம் காண்பதும், தன்னில் தோற்றமளிப்பதுமாக பார்க்கின்றான். எங்கும் செல்லத்தக்கதும், எல்லாத்தேகத்திலும் இருப்பதும், பரந்த தன்மையதும் எங்கும் முகமுடையதும்.,

ஸாக்ஷாகோவலீஹுதஸுபேசக்தயாஷுயாகி।

நஸுகெங்கிழீஹுதெவிதுதூதாநியஸுநிவாவடி॥ கசாந

163) விடுவிக்கப்பட்டதும், தனியாக இருப்பதும், சுகம்தருவதும், அழிவடையாததுமாகிய நிலையை பெறுகின்றது. தத்துவமில்லாமலும், நிஷ்களமாகிய தன்மையில் எத்தகைய சுகமோ அத்தகைய சுகத்தை தன்னிடத்தில் (கண்டு) வியப்புறுகின்றான்.

நிவிதுகூறுஷாஷுஹெதாஷுதீாஶுவஜிதுதடி।

ததூவங் பொங்பெராக்ஷாஷுநிகாஷநாபெஷி॥ கசாசு

164) மாறுபாடற்றதும், சிந்திக்க முடியாததும், காரணம் ஓப்புவமை அற்றது மாகிய அந்த சுகமானது மேலானதும், தோற்றமும் முடிவுமற்றதும் உவமையற்றதுமாக கூறப்பட்டது.

நிராஸுவிதையாஸுஷநொபூத்து விவஜுயெகி।

யாயாதூநாநீஹாவஞ்சாதாநாபொவடி॥ கசாரு

165) விஷயங்களில் ஈடுபடுதலற்றதுமான மனதின் செயலை விட்டுவிட வேண்டும். எவ்விதம் எது உன்மனீபாவமோ அவ்விதம் அதுவே மேலான சுகம் ஆகும்.

சுவாமி நூன்ப்பிரகாசரின்

ஸ்தோத்ரங்வாஜதாதீதங்வஸ்யஶவாநாஹுதிஜாந)।

ததெவஸரிவஹோஹஸகததெவபொங்வஸாவே॥ கச்சா

166) உண்மையான போகமானது சொல், மனம் என்பனவற்றைக் கடந்ததாக தானாவே அனுழுத்திமானானவன் (பெற்றுக்கொள்கிறான்.) அத்தகைய சிவபோகமும் அவ்விதமே மேலான சுகத்தையும் (பெற்றுக் கொள்கிறான்.)

ஐநாசூதஸாதாதூவதஸுகாதகாதாஸுயொதிநஃ।

நெவாவஸ்திகிணிசு கதாவுஷஸுதெநாதசவவிசு॥ கச்சா

167) ஞானாம்ருத்தைப் பருகி நன்கு திருப்தியடைந்த செய்ததும் செய்யாததுமாக யோகிகள் (விளங்குகின்றனர்.) சிறிதளவேனும் செய்யத் தக்கவனாகவோ உண்மையை அறிந்தவன் இவ்விதமாக இருக்கவில்லை.

பெராஹாவாதுாதீதவதிலாவெநதிதூதி।

ததஸுமங்நாஶஸவஷுமெஙஙநங்காதஃ॥ கச்சா

168) உயிரின்(பசு) பாவத்தினால் எவ்விதம் விளங்கினானோ அவ்விதமே பதி (இறைவன்) பாவத்தினால் இருக்கிறான். அந்தந்த செல்கையின் பெயரானது அனைத்திலும் எதற்காக செல்கின்றது?

உநந்கவங்ரிவகங்பூர்யாதீதாபாயயடுதெ।

ஸங்஬ொயொஹங்நாஶஸவஷுமெஙஙநங்காதஃ॥ கச்சா

169) மனநிலைகெட்டதன்மையில் சிவனாகிய நிலையும் நன்குசெல்வதாக உபசரிக்கப்படுகின்றது. “சமபோதகமனம்” எனும் பெயருடைய அனைத்தையும் அறிந்த செல்கையானது அனைத்திலும் எதற்காக செல்கிறது?

ஸ்வாநாப்ரகாசரவிஜூதீஸுநீநாநநாக்ஷணஃ।

ப்ரஹஸவஷுதெதாஶவாவீஸுக்ஷஸ்ரிவொவுயஃ॥ கா

170) தனக்குப் புறம்பான ஒனிமியமான அறிவானது “சக்சிதானந்த லகஷணம்” ஆகும். தலைவனானவன் அனைத்திலும் அறிவுடையவ னாகவும், பரந்தவனாகவும், நுண்ணியமானவனாகவும், சிவனாகவும், மாறுபாடற்றவனாகவும் (விளங்குகின்றான்)

ஸவபுஜு ஸஸ்ரீவாயாயத்தினிஜு கூவிவஜிடுதஃ ।

ஸரிப்கூவூக்கிலூங்டௌன்னுஸங்லாரீநலவெதாநஃ ॥ களக

171) அனைத்தையுமறிந்த சிவனானவன் எவ்விதமோ அவ்விதம் சிறிதள-
வேணும் அறிவுத்தன்மையிலிருந்து விலகாதவராக சிவத்தன்மையுடைய
தனித்தன்மை நிறைந்தவராக சம்சாரத்தில் (உலகவாழ்வில்) ஈடுபடுபவன்
மீண்டும் அவ்விதம் ஆகமாட்டான். (இருக்கமாட்டான்.)

மனிதவெபுஞாஸங்யவிஜாக்ஷாணவெங்கே ।

ஸவபுாக்ஷுதெநாதிகாஸரக்திப்ரீவஸுவவிஜாங்லதெ ॥ களஉ

172) எல்லாவிதமான பந்தங்களிலிருந்து நமுவியவனாகவும் ஆணவ
மலத்திலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டவனாகவும், எல்லாப் பொருட்களிலும்
விடுகின்ற சக்தியானது சிவனிடமிருந்தே என்பதனை நன்கு தன்னை
வெளிப்படுத்துகின்றான்.

ததொவிஜாக்தாஸுவெபுஜுாநதாநிநாசுவெநிநஃ ।

ஸ்ரூாஶிஸ்ராவாதவூஹுதவெபுஷுக்ஷாதிபரஃ ॥ களங

173) பின்னர் விடுவிக்கப்பட்டவர்கள் அனைத்தையும் அறிந்தவர்களாக
அறிவுமாத்திரத்தில் அறிந்தவர்களாக இல்லாமல் பிரமா முதல்
நிலையானவையீறாக உயிர்வர்க்கத்தின் அடையாளத்தை (உணர்ந்து
கொள்கின்றான்.)

நிரபெக்ஷாக்ரோதூாஸரா சுணைராதாஸங்வெலி ।

ஸரிவகூதெநாக்ஷுதெநாதாகாயூாஶிதிப்ராதெபுஞாக ॥ களச

174) உடனடியாக ஆசையற்றவனாக செயலாற்றுகின்றான். அவன்
அணுவினெயாத்த ஆத்மபலத்தை பெற்றுக்கொள்கிறான். சிவனாகிய
தன்மையால் ஒரே பார்வையிலேயே சுருதியின் பலத்தினால் செயற்படு கின்றது
என்று (உணர்ந்து கொள்கிறான்.)

சுநாநாஶீஉஞாக்குதெநபெக்ஷுகாராதெவெலி ।

சுபையாதெங்கெலதவாநுஸுவெபுதெநாக்ஷியஃ ॥ களரு

175) தொடக்கமற்ற அனாதியான இயல்பு முக்தி ஆகிய இரண்டையும் நோக்காது பலமானது செய்யப்படுகின்றது. விலகிச் செல்கின்ற அந்த மலத்தில் அனைத்திலும் விருப்பும் செயலும் தோற்றும் பெறுகின்றது.

நிராகங்களிராபோயங்ஶிவக்ஷயிஹாதி ।

உதங்கெஷவோவூஉ சுப்ரயங்கூதுகீரிதி ॥ களகூ

176) பயமற்றதும் தடங்களற்றதுமான சிவத்தன்மையானது அறியப்படு கின்றது. மதங்கம் என்னும் மேலான (தந்திரத்தில்) “அப்ருதக்ருத்யம்” என்பது விளங்கப்படுத்தப் படுகிறது.

தயெயவோ ஹதிகாநி தூாதெதுதெநாபூதுநெக்ஷதா ।

கெஷகங்கூஶபீதகெஷாஹாநாஷாஹாதிபோாது ॥ களக

177) அவ்விதமே அறிவுமயமாகிய அந்தப் பலத்தின் தன்மையால் மனத்தின் பலத்தில் பொறுமை இருக்கின்றது. அதுவே அறிவுமயமான உலகம் என்று அந்த யோகத்தினால் ஜீவனானவன் பெற்றுக்கொள்கிறான்.

ஸங்விலஶிவபத்துாநசொகெஷபைக்ஷபோததா ।

ஸபூதஃகூதகூதுபகவிசகூதிவூதுநொாதுவெக ॥ கள அ

178) நன்கு சித்தி கைவரப்பெற்றவர் சிவனைப்போன்று செயலாற்று பவராகவும் (கர்த்தாவும்) மோகஷத்தில் பகஷபாதம் இல்லாதவராகவும் அனைத்திலும் செயல் செயலின்மை என அதனிடத்தில் இருவிதமான செயலானது தோற்றும் பெற்றாட்டாது.

ஸபூஜுதாக்டூபீரநாாவொயலூதஞ்சதாநிகுஉாடூஶரக்தி ।

கநக்ஶரக்திபகுநிராஶயாதூவிஶாலதெஹலூஶிவக்ஷுதி ॥ களகூ

179) அனைத்தையும் அறிந்ததாகவும், திருப்தியடையதாகவும் முன் பிருந்தே அறிவுடையதாகவும்/அறிந்ததன்மையுடைதாகவும் (அனாதி போதமுடையதாகவும்) தானாகவே செயற்படக்கூடியதும் (சுதந்திர மானதும்), நித்திய மானதும், மறைக்கப்படாத சக்தியடையதும், முடிவற்ற சக்தியடையதும், பூரணமானதும், மிகவும் பரிசுத்தமுடைய தேகமுடை யவனாக அவன் சிவத்தன்மையை அடைகின்றான்.

நாதூஷ்ணீஹாபைவமூநாநாபையா ஶரிவயொளொகு உசா-
பைவமூநா விழாஶ்ராஸூஹாநிஞ்சு மாண விழயொ
நாபீபாஷாணாஷ்க்தி: யதீஷாயாநநாாபைத்ரிசலவிமங்கெ வ௃க்த-
ஶாதாலுவாபேங் தாயாஜீநவாஶுங் ஶரிவவூஷா விஹாபெஷாவ-
தக்ஞபைவங்கு: ||

180) ஆத்மா எனும் நிலையில் மோகஷம் இல்லை. பசவாகிய உயிர் சிவனுடன் இரண்டறக்கலத்தலும் மோகஷம் இல்லை, குணங்கள் அற்றுப்போதலும் மோகஷமில்லை. (கல்போன்றிருத்தல்) கல்லாயிருத்தல் முக்தியல்ல. எது முக்தியென்றால் தனிப்பட்ட ஆத்ம வடிவமுடையதாக அதுவே சாயுஜ்யம் எனபேசத்தக்கதும் சிவனை ஒத்த சக்திமிக்க தன்மையே சைவ நூல்களில் மோகஷம் என்று அறியப்படுகின்றது.

நெஞ்சாயாஜீகாங் வாத்திரிதிபக்கத:பெநாயித:।
வாயாஜீஷிலெவதிகாஶிகைபீவூஷயிதுக:॥ கஅக

181) இது சாயுஜ்யம் அடையத்தக்கது அல்ல. இருபுறமும் கூரான கக்தியையொத்தது. இருபுறமும் ஓடத்தக்கது. இதுவே சாயுஜ்யம் என காமிகம் (எனும் ஆகமத்தில்) பொருள் கொள்ளப்படும்.

ஸ்ரவணாபூநாயாகத்தாஶரகுங்கிவூதெயா।
சிச்சாங்பைவூக்தஶரிவவாழுசவுக்கதன:।
சுதாாபெணிஹாநநாயாஜீநாகக:॥ கஅஉ

182) பிரம்மனுக்கு வேறான கர்த்தாவானவர் ஆற்றலற்றவர் என என்னால் எழுதப்பட்டது. மும்மலங்களும் பெறப்படாத நிலையில் வெளிப்படும் சிவனுக்கு சமமான லக்ஷணம் ஆகின்றது.

நிஜாநநாஹாங்வொயெளயயாங்ஜீநாகால:।
வாஶக்திலூதாநிவாங்வாங்வதூங்வோங்வெ:॥ கஅங

183) ஆத்மாவின் வடிவமே அறிவும் ஆனந்தமும் உடைய தன்மையதான சாயுஜ்யம் எனும் பெயர் பெறுகின்றது. உண்மையான ஆனந்தமான பெரும் சமுத்திரத்தில் என்னால் பயமின்றி மூழ்க்கச் செய்யப்படுகின்றது.

சுவாமி ஞானப்பிரகாசரின்

நிதூவிசௌஷிதங்கொவடாணாக்ஷதிவூதெ।
ஸக்களைக்கீழேயெவலவடுகெவலஶாநதா॥ காசு

184)அதுவே முக்தி ஆகும். அதுவே நிர்வாணமாகும். அதுவே மேலான இடமுமாகும். சிந்ததிய விஷ்வசாதக்யம் என்பற்றிலும் சைவ புராணத்தில் கூறப்பட்டதும் எழுதப்பட்டது.

ஸாயாஜුஷிதிக்தூக்ஷங்லார்பூங்குதித்தாருதா।
ஸ்ரிவஸங்கராந்திரஸாக்ஷிரொவெதிகேஷந॥ காரு

185)சகளத்திலும் நிஷ்களத்திலும் அனைத்திலும் சமமானதான தன்மை யுடையதாக அது சாயுஜ்யம் என்று கூறப்படுகின்றது. சார்ந்து என்பது மூர்த்திக்கு சமமான வடிவமுடையதாதல் (ஆகும்)

குங்குஸுஷஸங்கராகெனநலோகாநடார்க்ஷகாஃ।
ஸவடுஞ்சாந்தாபரிவெஸ்ரயங்குதாஸாதுநிராஜதெ॥ காசு

186)எங்களால் சிவனுடன் ஒன்று சேர்தலே முக்தியடைதல் என சிலரால் (பேசப்படுகின்றது). வடிவமற்றவருடைய ஒன்றுபடும் தன்மையால் உலகங்களும் இல்லை அதனை நன்கு நோக்குபவர்களும் இல்லை.

ததாயாஜුஷிதிப்ராஹாபெடுஞாஶபோராயனாஃ।
ஸங்லாரங்குறங்காஷ்டாஷிசபூஞாஞ்வாநிதஷ॥ காள

187)சர்வஞுத்தன்மை முதலான சிவனின் செல்வமானது எவனிடத்தில் தனது ஆத்மாவில் ஒளிவீசுகின்றதோ (பிரகாசிக்கின்றதோ) அதுவே சாயுஜ்யம் என வேதாகமங்களில் கடைசி இலக்குடையவர்களால் கூறப்படுகின்றது.

ஸவடுஞாநாக்ஷநாஸுஷ்டாஷாதநாஸங்யாஜாதெவிலாஃ।
ஸவடுவவூஷாஷநாஸுஷ்டாஷாதநாஸங்யாஜாதெவூஷாநிஃ॥ காஅ

188)சம்சாரமண்டலமாகிய அடையாளத்தில் தொடக்கம், மத்தி, முடிவு என்பவற்றுடன் கூடியதுமாக அனைத்தையும் ஆத்மாவால் பார்க்கின் றானோ அது அறிஞரிடத்தில் ஒன்று கூடுவதில்லை.

ஸவதுங்வாபேவதிசீதநஷவஸங்யாஜுதெபூஹஃ।
ஐதிஸ்ராதெவஸாகைாபிநஷவஸங்யாஜுதெரிவெ॥ கஅகை

189) அனைத்து பொருட்களிலும் பற்றின்மையும் இருப்பின்மையும் அனைத்துப் பொருட்களிலும் அனைத்தும் பரந்து விளங்குகின்றதோ அது பிரபுவே! ஒன்றுசேருவதில்லை.

ஸரிவதாராய்வுஸாயாஜுஉங்சரிவயோஹாத்காி।
யஸுாசாவீஇவஸங்஬ங்யொழுஉராவஸுாவீதசுவஸ:॥ ககை

190) என்று சுருதியை அறிந்தவர்களால் இதுவே முக்தி என்று (பேசப்படுகிறது). இது சிவனிடத்தில் ஒன்றுசேருவதில்லை. சிவனை ஒத்த பொருள் தரும் சாயுஜ்யம் எனும் நிலையை சிவயோகரத்னத்தின் ஊடாக வழங்குகின்றது.

ஐதிபூவாலீஶாங்ஸாநாயோஶாதங்மவொயிக:।
ததீஞ்சுகங்ஹிவஸங்யபூர்க்குதங்ஸங்மஹாத்காி॥ ககைக

191) எவரிடத்தில் எவ்விதமானதோ அத்தகைய தொடர்பானது தொலைவில் அது இருந்து காணப்பட்டாலும் என்று மிகப் பலம் பொருந்திய மீமாஂசர்களது வாதம் என மாதங்கம் அறிவிக்கின்றது.

ஒங்வூஸ்துங்ஸங்வாஹாதாஹெதீஞ்சுநிவூதா:।
ஸரிவீஷ்கநாவிராஹாயஸாயவெதீயீரித:॥ ககை

192) இவ்விதமாக இத்தொடர்புகளை ஒன்றுபடுத்தி இயல்பானதும் ஒன்று படுவதற்குரியதானதுமான இந்த எளிமையாக்கப்பட்ட அனைத்தையுமோ அல்லது மொழிவேறுபாடுகளால் ஏழுதப்படவில்லை.

ததிகங்ஹாத: ஸரிவாதாஸரிவவஸாதி ஸரிவயோவஸாவீ
அக்ஷண:। பூராய்வுவஸாய்வு ஸவபுாய்வுபூதுய்வு விஷய
நிவிபுகலூபுலவிகலூ ஜாநக்ரியாபூவூத்திக: வஸபா
பூகாஸரக ஶராவெகாராவீவிஞ்சுக்கிராவீவே: வைஷ்வாநா
ஸவபுஜுதாஷிமாணாவீவே: ஸரிவகவகை வஸாவீவஸக்ஷண
பூவொயிக: ஸரிவயோஹாதாதங்ஸங்கு:।

சுவாமி ஞானப்பிரகாசரின்

சிவதீசை எனும் உயர் தன்மைக்கு இத்ததையை (நிலையான) தன்மை சாதுக்களிடத்தில் அடையப்படுகின்றது.

அந்த இவ்விதம் நிகழ்கின்ற சிவாத்ம சிவம் இரண்டிற்கு இடையே ஸ்வரூபலக்ஷணமானது மேலான பொருள்களிலும், தன் பொருள்களிலும், அனைத்து பொருளிலும், வேறு பொருளிலுமாக விஷயத்தில் மாறுபாடற்றதும், மாறுபாடுடன் கூடியதும், ஞானக் கிரியையை வளர்ப்பதும், தனது மேலான ஒளியின் இரு வடிவத்தின் ஒரே வடிவத்தின் சிச்சக்தி வடிவமாக விளங்குவதும் சக்சிதானந்தநிலையில் அனைத்தையும் அறிதல் முதலான குணங்களின் வடிவத்தோடு கூடியது மான சிவத்தன்மையும் அதனது ஸ்வரூப (இயல்பான) வடிவத்தை உயர்த்துவதுமான ‘சிவயோகரத்னம்’ எனும் இந்நால் நிறைவு பெறுகிறது.

ஸரிவபியாஹாது^{டி}।

வெஹிக்கூங்லக போவெடு சுல்லாயாராஜாரலூ நாலூஞ
வாழுதலூஞாகு வூராவீபைநூபூராஸாதோஆரண வைசெய
குதெளக்காரிகாஸூநாவூஉத வூரணவோவெடு,

சிவயோகரத்னம்

கும்பகத்தோடு கூட மூலாதாரத்தில் தொடங்கி நாபி வரையாக இருக்கின்ற ‘ஹான்’ எனும் ஒருமாத்திரை அளவுடைய வடிவத்தினையுடைய உயிர்களை ப்ரசாத (மணியின் நாதம் போன்று) ம் போன்று உச்சரிக்கின்ற வேளையிலே தொடக்கத்தில் கங்கரிகாஸ்திர மந்திரத்தை உள்ளிருத்தி நினைத்துக் கொண்டு;

ஹ் உதூசிதூஶாசோஆரண பூர்யதெந ஹூஷயா ஊரலூ நாலூஞ வூாவீஶாசுாயாக்க ஹூஷிலூ ழளகார காலயா ஸெஜூநாங் க்ஷூங்கா ழள, செஹள உதி தீவ்யுஶாஆராங் குருசெணாதூபொராஜாஹ்வதீ ஹூஷபெய தாவிடுங்ராதி தசவ போவெடுவாக்கஶாசுாஸெஹிக செஹளகாரக்காலயாஸெஹ பூவஹாணா ராவீபெஷராடுநபெயா போவெடு போவெடுவாக்க வரிசிரிவ யொநிவசு ஸாக்காதூது;

‘ஹ்’ என்று அரைமாத்திரையானளவினை உச்சரிக்கும் முயற்சியினால் இருதயத்திலிருந்து நாபி வரையாகப் பரந்திருக்கும் மூன்று மாத்திரையுடன் கூடியதும் இருதயத்திலிருப்பதுமான ‘ஓள்’ எனும் கலையுடன் ஒன்று சேர்த்து ‘ஹள்’ என்று நெடிலாக உச்சரிப்பவனாக இருந்துகொண்டு கிரமத்தில் தனக்கு வேறாக இருக்கின்ற விழிப்பு நிலையில் இருதயத்தில் இருபத்திநான்கு தத்துவங்கள் முன்பு கூறப்பட்ட மாத்திரையளவோடு கூடிய ‘ஹள்’ எனும் கலையுடன் கூட பிரம்மாவை உருவகக் காட்சியுடன் யோகத்தோடு கூட முன்பு கூறப்பட்ட சித்திபெற்ற சிவயோகி போன்று உண்மை நிலையைப்பெற்று;

பூவஹஸழுஃபாவய ஸாயாஜு நாஶபொஹபீஸ
போவெடுவா ஸாஸுஉய ஸரிவபியாநிவசு பெரொக்க ராவீப
உபராடுநபெயா போவெடுவா குபெரொக்காராவீபெஷராடுந போவெடு

வா பூஹூபூரகபூயூ விஶ்விக்திபோவது ஸ்வாவ ஶாத்மாஜூந
 ஸ்வபரதாஜூநக்ஷண சராசிங்காஸ்வா வாக்குமா ஸ்வஹ
 பூஹாணதூக்ஷா போஸுக்ஷஜாமேராஉயாதூ போ ஸ்வபுவதி
 க்ஷணைத்குத்தாசுஉயவுவித ஊகார க்கும்யஸுஹ
 பூஹாணதூக்ஷா போஸுக்ஷஜாமேராஉயாதூ போஸ்வபுவதி
 க்ஷணைத்குத்தாசுஉயவுவித ஊகார க்கும்யஸுஹ விஷ்ண
 ராபைஉஶடுந யோஉபோரஸூர விலிசரிவயோநிவதாக்ஷாதூதூ
 விஷ்ணஸாயாஜூஶபோதி! விஷ்ணதாஏஏபோக்ரு ஒதி நிஸ்ராஸ
 ஸ்ராதீக:!

பிரம்மாவையொத்த பலமுடைய சாயுஜ்யம் எனும் பெயர் பொருந்திய அனுபவத்தோடு கூடவோ பயிற்சி ஒன்றுக்கூடுகின்ற இருநிலையில் சிவயோகி போன்ற அக்ககண்ணுக்கு (புலனுக்குட்படாத) தெரியாத வடிவக்காட்சியுடைய யோகத்தோடு கூடவோ அன்றில் புறக்கண்ணுக்கு (புலனுக்குட்பட்டு) வடிவக்காட்சியுடையதாகவோ பிரம்மாவைத் தூண்டி தூண்டப்பட்டதால் தடைநீங்கி முன்பு தனது சுவாசத்தைக் கைவிடுவதால் சுவாச சுத்தியைப் பெற்று மனமானது காற்றினால் வெற்றி பெற்ற உடனேயே எவ்விதமோ அவ்விதம் ஒருபோது தனது சுவாசத்தை நீக்கிய இலக்குடைய சுத்தியைச் செய்தோ அல்லது கலையோடு கூட பிரம்மாவை விலக்கி மிக நுண்ணிய விழிப்பு நிலையில் தோன்றிய ஆத்மாவின் (தனது) நுண்ணிய கனவு நிலையை கழுத்திலே ஆறு தத்துவங்களுடனும் இரு மாத்திரைகளுடன் கூடிய ‘ஊ’ எனும் கலையோடு கூட விஷ்ணுவின் வடிவயோகத்துடன் கூட சித்தி பெற்ற சிவயோகி போன்று உண்மைநிலையைப் பெற்று ‘விஷ்ணு சாயுஜ்யம்’ பெறப்படுகிறது.

விஷ்ணவம் ஸ்வாஸ்ராஸ்வித ஸாயாஜூஹாஉபூராவீ
 போவதுங்வா போவதுங்வாக்க ஸாஸுஉயரிவயோநிவக ஸங்யக
 நிவூதி போவதுங்வாசுபராசிங்காஸ்வா!

‘விஷ்ணுவை ஒத்த பலமுடையது’ என்ற நிஸ்வாச சுருதியில் கூறப்பட்டுள்ளது. விஷ்ணுவின் பலத்தோடு கூட சொல்லப்பட்ட சாயுஜ்யத்தை அனுபவிக்கும் தன்மை பெறப்பட்டதாகவோ அல்லது முன்பு கூறப்பட்ட ஏற்புடையதான் இரு தன்மையிலும் சிவயோகி போல கட்டுண்ட நிலையிலிருந்து விடுபட்ட முதலாக சுத்தியை செய்து

குடயாஸஹ விளைவூறு இதா வரசிக்ஷவூறு ஒராதைசு
ஜீவகுகிணிஜூ குதபூகுலிசு ஸஹித ஸகாவவூராதூாஜு
உவுதூக்கூ பாஸுக்கூவாவேதா இயாது பாஸுதூவீ-
வதிதாமாநி கூஞுஶாயாஶு பெசுக ஸஹிதகாரகுமயாஸஹ ராஜு
ராபை உஸடுநபோவுசுபி உவுவூக்க விலியரிவயொநிவக
ஸாக்காதூது)

கலையோடு கூட விஷ்ணுவிற்கு மிகப் பெரிய உயர் தன்மையால் பெரிய
புருஷத்தன்மை உயிர்த்தன்மை என்பனவற்றில் சிறிதுமாக அறிந்து
கர்த்தத்தன்மையையும், சித்தத்தோடு கூடியதும் கலையோடு கூடியதுமான
நிலையினை விலக்கி முதலில் துறந்து பரகுக்குமான கணவு தோன்றிய
ஆத்மாவில் பரமான விழிப்பு நிலையில் அன்னம் வரையில் செயலின்
மாயாபரமான மாத்திரையோடு கூடிய மகாரகலை யோடு கூட ருத்ரரது
ரூபதர்சனத்தை யோகத்திற்கூறப்பட்டபடி முன்பு கூறப்பட்ட சித்திபெறப்பட்ட
சிவமோகியைப்போல உண்மை நிலையைப் பெற்று

ராஜுஸம ஸுஷுபர ஸாயாஜுநாச லோங பூஷீ
உவுவுங்வா உவுவூக்கஸாஸுஶுய ரிவயொநிவக யயா
ஸரகூங்கூக்காவா ராஜுபேராக பேரயூ ஸுங்வங்ய விஞிக்கி
உவுவு ஸுங்யகநிவூத்திஶகு யயாஸரகூங் கூக்காஶாயா கூஞு
கூத பூங்யகெவலுதூாஜு ஸஹிதகுமயாஸஹ ராஜுதூக்கூ
தாலுமெர உங்காசுாயாக்காது ராபோது உஸடுநாது யொநவூவு
உவுவூக்க விலியொநிவக ஸாக்காக் கூதூாது ஸாக்காதூர
குக்கணாதூநா நாாதுஸாயாஜு லோங பூஷீஉவுவுங்வா
ஸாஸுஶுய ரிவயொநிவக யயாயிகாரங்வா உங்நிதூதிரோயாந
ஸரக்கி பேரயூவிஞ்சிதி ஷுறுமஸிவக்கூபுதிஸுங்யகூவு
உஸராஶிஸஹகூத ஷுறுமஸராக்கஸஹாவித விஜுாநகெவலு-
தூாஜு குக்கணாது ஸராஶிபூவு நிஞாமாஉ-போாவெதி
ஸுக்காவெதிகுயா கூஶாக் லதி

ருத்திரனது பலனையொத்த சாயுஜ்யம் எனும் பெயருடைய அனுபவத்தைப் பெற்றது முதலாகவே முன்பு கூறப்பட்ட செயற்படக்கூடிய இருதன்மையிலும் சிவபோகியைப்போல எவ்விதம் இயலுமோ அதுவரை செய்தோ அல்லது ருத்ரனால் தூண்டப்பட்ட தூண்டிய தொடர்பை கண்டு அறுத்தெறிந்து கொண்டு முதலில் கட்டுண்ட நிவிருத்தி வடிவமான எதுவரை இயலுமோ அதுவரையாக செய்து மலம், செயலால் செய்யப் பட்ட அழிவில் தனிமையான தன்மையைத் தூறந்து கலையோடு கூடிய ருத்ரனைத் தூறந்து மேல்வாய்/அண்ணத்தின் தொடக்கத்தில் மலம் மாத்திரம் கூடியதாக ரூபத்தோடு ஆத்மதரிசனமும் ஆத்மபோகத்தோடு கூடிய முன்பு கூறப்பட்ட சித்தி பெறப்பட்ட யோகியைப்போல உன்மை நிலையைப் பெற்று ஆன்மாவின் உன்மையான வகைணமான ஆத்மானந்தம் எனும் பெயருடைய ஆத்ம சாயுஜ்யத்தின் அனுபவத்தை பெற்றது முதலாகவோ செயற்படக்கூடிய சிவபோகியைப்போல எவ்விதம் அதிகாரமோ அல்லது மலத்தை நிமித்த காரணமாகக் கொண்ட திரோதான சக்தி தூண்டப்பட்டதை அறுத்தெறிந்து பெரிய (ஸ்தூல) சிவத்தன்மையுடைய நன்கு கட்டுண்டதோடு கூட மலசுத்தியோடு கூட செய்யப்பட்ட ஸ்தூல பசுத்தன்மையோடு கூட அறிவோடு கூட தனியான நிலையினை விட்டு வகைணத்தோடு கூடிய சுத்தியோடு மலமற்ற (நிர்மலம்)தும் மேலானதும்(பரம்) நுண்ணியதும்(குகூஷம்) என மூன்றாக கிரமமாக என்று

வாநாதிலிங்கு வெளியீடு	ஜாமேராஜயவூ	பொலஸுக்கூ
வௌகூவீ	வாநிதாதூ	பொதாயுவதிஹருசிலை
ஶாகுயாக்கு	விநாக்குமயாவூ	தகூ அயாசிடு
போவடு	விலிசரிவபொநிவக	ஒஹராராஷிலை
வைவூபர	வாயாஜுநாச	ஒஹராநபொயா
பொராவிவெளாபுவூபு	வூக்கிழக்கண	

வசனத்தினாடாக சிவநிர்மலமான விழிப்பின் ஆரம்பத்தினுடைய மேலான நுண்ணிய விழிப்புடன் கூட ஆத்மாவிற்கு வேறான நான்காம் நிலையில் புருவமத்தியில் இருத்துவங்களுடன் அரைமாத்திரையுடன் கூடிய பிந்து கலையுடன் கூட மகேஸ்வர ரூப தர்சன யோகத்தோடு கூட சித்தசிவபோகி போன்று உன்மை நிலையைப் பெற்று மகேஸ்வரனது

பலத்தையொத்த சாயுஜ்யம் எனும் பெயருடைய பெரிய (தூல) சிவத் தன்மையுடைய தனித்த வடிவமுடைய லக்ஷணமுடைய சிவனை விட வேறான அனுபவித்த நிலையோடு கூடவோ செயற்படக்கூடிய இரு சிவயோகியைப் போல

யாயிகாரங்வா உஹெஸ்ராபேர்யூவிடிக்கி போவது ஹாபெக்கநிரவயிஹவுஜுக்கு ஹாவயிலைவுக்கத்துக்கவா பொசரிவபூராவீகாரன் ஹூஉஇலைவாலைநா நிபூதிக்குத் தூஶாபொது துஞ்சாலைக்கு சரிவகநிரொயஹூலாயிகாரங்கு கூதவஸுக்கூத்துபொராகவஸுக்கூத்து பொராஷ்கவஹுக்கூத்து ஜீவகவராஜிங்கூக்கவா

எவ்விதம் அதிகாரமுடையதோ அவ்விதமோ மகேஸ்வரரால் தூண்டப்பட்டு அறுத்தெறிந்ததோடு கூட விருப்புடைய தன்மையோடு சர்வஞ்ஞுத்தன்மையோடு சர்வகர்த்தருத்துவமுடைய சிவனைப் பெறத்தக்க காரணமுடைய (பெரிய) தூல மலத்திற்குக் காரணமான இருப்பிடத்தை யுடைய மகிழ்வுடைய மகாமாயாவினால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட நுண்ணிய சிவத்தன்மையுடைய மறைந்துள்ள பெரிய மலத்தினால் செய்யப்பட்ட நுண்ணிய (குக்ஞம்) பசுத்துவ, சூக்ஞம் புருஷத்துவ, சூக்ஞம் ஜீவத்துவ சுத்திகளைச் செய்து

சரிவநிழுத்தமலைபோடு பொவஸுக்கூத்தாயூ உநான் பூாட்டுபொவஸுக்கூது தாயூாதீகலைஹிதாது பொதாயூாதீக வதி ஹாபொலைஹுபூாபகை ஸுஹூராரீங்ராஸ்து தக்குசுயபோடு பொலைஹு தழலைஹு அதாக்கூதுா ஶராகெஷாதாவிங்ரக்க ஶரதாங்ராஷ்டு பெங்ராராதாதா ஶிராதாங்ராசுங்ராஶு ஹைக்குத சுங்குஉநூ நிரொயிநாடு நாஒாஞ்ராக்கி வூாபிநி ஹைநொநா வூாபிநீ ஹைநா இஹுவித வூாக்ராபோநாக்கா நாயா நாஞ்ராதாஶாாக்ரா குமயா ஹை நாஞ்ராநாதீதாஹை ஶராஞ்ராஞ்ரக்குவங் ஹைாசரிவாபங் ஹைத இதிப்ரூதெகஃ। ஶராங்ரா ஹைாசரிவாபீவே இராடுநயோா

பௌவடு வலிலூரிவ யொனிவக ஸாக்ஷாத்தை ஸாஸரிவ
ஸாஸ்ரூவடு கிஞாதெஸ்ரூராதா ஒதி ஸ்ரீஉதங்மப்ராதேஸ்!

சிவநிர்மலத் தன்மையால் கனவின் தொடக்கத்தில் மேலான சூக்ஷமமான நான்காவது நிலையால் உன்மனாவரையாக பரந்த மேலான சூக்ஷம துரீய (நான்காவது) நிலைக்கு மேல் ஒன்றுகூடிய ஆத்மாவிற்கு வேறான நான்காம் நிலைக்கு வேறான தன்மையுடையதும் தனக்கு மேலாக பரந்துள்ள பிரம்மமந்திரத்தின் மேல் மூன்று தத்துவங்களும் நான்கில் ஒரு பங்கு, நான்கிலொருபங்கில் அரைப்பங்கு, நான்கிலொரு பங்கில் ஒரு அரைப்பங்கு ($1/4$, $1/8$, $1/16$) என அறுபத்திநான்கு அம்சமுடைய நூற்றி இருபத்தெட்டு அம்சமுடையதும், இருநூற்றி ஐம்பத்தாறு மாத்திரைகளுடன் கூடி மனோமயமான மாத்திரையோடு கூடியதாக அர்த்தசந்திர, நிரோதி, நாத, நாதாந்த, சக்தி, வியாபினீ, சமனா, உன்மனா, வியாபினீ, (சமனா), நடுவிலிருக்கும் வியோம ரூபா, அனந்தநாதா, அனாஸ்ரிதா எனும் பன்னிருக்கலைகளுடன் கூட ஈசானம் முதலாக பன்னிரெண்டு வரையான தத்துவமானது சதாசிவம் என நினைவில் கொள்ளத்தக்கது என்று ஸ்ருதியில் (கூறப்பட்டுள்ளது).

ஸாஸரிவபைவஸஸாஸ ஸாயாஜூநாஸஸுக்ஷ ரிவ சுவாஹி
வுக்ஷுாத்கா போஸரிவஹாஹப்ராவீபௌவடுவா ஸாஸு
அயரிவயொனிவக யயாயிகாராவா ஸாஸ ரிவபெராக
விஶிக்ஷிபௌவடு ஸாபெக்ஷநிரவயீவ ஸவடுஜூக்ஸ ஸாவயி-
ஸவடுக்ஷநுசுவாஹவுக்ஷி அக்ஷண ஸுக்ஷநாயிகார இக
போபெராகஸடாராத்கஸ போஜீவகஸ பராஹிங்கூக்ஸா!

சம்புவாகிய சதாசிவ ரூபத்ரசன யோகத்துடன் கூட சித்திபெறப் பட்ட யோகியைப்போல உன்மை நிலையைப் பெற்று சதாசிவத்திற்கு சமமானவர்களாக அனைவரும் இருக்கையில் எதற்காக அவர்கள் ஈஸ்வரர்கள் என்பது கொள்கை. என்று மதங்க ஸ்ருதியில் சதாசிவனது பலத்திற்கு சமமான சாயுஜ்யம் என்னும் பெயருடைய சூக்ஷம சிவத் தன்மையுடையதாக நன்கு வெளிப்பட்ட தனக்கு வேறான சிவயோக நிலையுடன் கூட பெறப்பட்ட இரு வித சிவயோகியைப்போல எவ்விதம் அதிகாரமோ அவ்விதமே சதாசிவனால்

தூண்டப்பட்டுப் பிளக்கப் பட்டதாக விருப்பத்தோடு காலதேச எல்லை கடந்ததாக சர்வங்குத் தன்மை தானாகவே சர்வகர்த்தருத்துவமுடைய தனித்தன்மையுடைய வகுக்குணத்துடன் சூக்ஷம் அதிகாரத்துடன் மலநீக்கமுடைய மேலான தன்மையுடைய பகுத்தன்மையும், புருஷத்தன்மையும் மேலான ஜீவத் தன்மையும் சுத்தியைப் பெற்று

தங்மூலை ஹமதுவூழு ஜெஹாங்விபொகிதா।

இஜூ ஜெஹாங்காபூது ஜெதாங்குயாங்வீயங்

ஐதிஸ்ராதே:

‘உடலானது அங்கியோடு சேர்ந்து இது மத்திய தேசத்தையும் விரும்பியதாகவே செல்லவேண்டும். மத்திய தேசத்தையடைந்ததும் அசைவுறுகின்ற மூன்றினையும் நீக்கி விட வேண்டும்.’ என்று ஸ்ருதியில் (கறப்பட்டுள்ளது).

ஆழாங்காழயஃபெஞ் நிழும் வஸாஷாபூதூங்யவதி
 சுக்ஷ்மாஸூலாஶங்காஶாயாயா சாக்ஷதாங்கு விழீயவேவார்
 உலையாபெஶாஞ் வளக்கார உக்கார உக்காரபூராவாக்காலா
 ஹஸாக்குலது பூணவக்காராக்காராக்கார உக்கார ஹஸுக்கு வாக்க்
 ஸிந்துங்குநா நிரோயிஹஸாக்கிவூங்கீ வெங்கீ ராமிபொஞா-
 நாயாநா ஸ்ருதாஹங்காநாநா காலாஹஸாக்குலது பூணவக்கா-
 நாஞ்சாமே ஸாஸ்தாயாயுபோ ராவிபதக்கு ஹஸாக்குலது ஸாசித
 விஜூஸ்ரா ஹஸாரிவதக்கு ஹஸாக்குலது நிவூதுாஷி கூபா-
 ஸிந்தாக்காலாஹாவந ஹசங்கி ராமேஸாக்கிதக்கு தநூஹஸு
 ஸாஞ்குதீக்காலாவநாதகு ஹஸாக்குலது ஹஸாதகுஹஸு உங்கிகாஷி
 கூபாநாஞ்சாஷிஹஸுக்கு போஸிந்தாவூபீநூாஷி போநாஞ்
 ஸரிவதக்குாக்குஷிபோஞ்சாக்கு ஹஸுபைநிவூதுாஷி உதாஞ்சிலாஸக்கி
 வூக்குாதகுக்காஸு ஹாமெளா வளக்கார ஜூநாஞ் ஸாஸுவிஜூ-
 நா ஸ்ருதாஷ ஸாஸுக்கு ஶிபூக்காரதகுக் ஸாஞ்குதீக்காலா ஹபுஞ்சா
 ஸாஞ்குாதகுகா க்காஸுஹாம ஜயாதகுகா।

துவாதசாந்தம் முதலானவைகளின் இடத்தில் நிர்மலமான விழிப்பு நிலையின் தோற்ற நிலையில் குழப்பமற்ற பகுதியுடைய மகாமாயையில் சக்தியில் மந்திரம் லயம் அடைந்து வைகரி, மத்தியமா, பச்யந்தி ஒள்காரம், ஊகாரம், மகாரம் இணைந்த பிரசாத கலையைத் தன்னுட் கொண்ட பிரணவ (ஐம்) கலைவாமான உகாரம், மகாரம், சூக்ஷம வடிவாமான வாக்கும்; பிந்து, அர்த்தசந்திரன், நிரோதி என்பனவற்றை தன்னகத்தே கொண்ட பிரணவ கலையாகிய பிந்துவும்; மிகவும் சூக்ஷமமான நாதம், நாதாந்தம், சக்தி, வியாபினீ, வியோமரூபா, அருந்த, அநாதா, அநாஸ்ரிதா, சமனா, உன்மனா கலைகளில் உள்ளே விளங்கும் பிரணவ கலையானது நாத வடிவமுடையதாகவும், சொற்பொருளின் மேலான தன்மையினால் உன்மை நிலையில் நானாக கரந்துறைந்து வெளிப்படும் சுத்தவித்யேஷ்வர சதாசிவதத்துவத்திற்கு உள்ளுறைகின்ற நிவருத்தி முதலான வேறாக பிந்துவின் கலைவடிவமாக புவனத்தின் ஒன்றுபட்டவடிவமான சக்திதத்துவத்தில் (தலையில்) உயர்நிலையில் விளங்கும் சாந்தியதீத புனத்தன்மையோடு கூட உள்ளுறைகின்ற தனதாத்மாவில் இருக்கும் இந்திகா முதலான (வேறான) மேலான நாதம் முதலானதும், சூக்ஷமம் முதலான உயர்ந்த பிந்து வியாபினீ முதலான மேலான நாதவடிவமான சிவதத்துவத்தின் பொருளாக இருபொருள்வடிவ முடைய நிவருத்தி முதலான நான்கு கலாசக்திகளுடன் வெளிப்பட்டு விளங்கும் கலக்கமடையும் பகுதியில் ஒள்காரம் முதல் உன்மனா வரையான சுத்தவித்யா, அனாஸ்ரிதா வரையான சொற்பொருளின் இருவடிவமாக விளங்கும் சாந்தியதீத கலையானது எல்லாநிலையிலும் சாந்தியின் வடிவமுடையதாக குழப்பமடைந்த இரு பகுதிகளுடையதாக விளங்குகின்றது.

பொவாಶீஸ்ரா விசூாவாಶீஸ ஹூபாஸரீவ�।

பொவாಶீஸ்ரா விசூாஶாயா விசூாபாஹூதா।

மேலான வாகீஸ்வரீ வித்தையில் வாகீசராக மேலான சிவன் விளங்குகின்றார். மேலான வாகீஸ்வரீ வித்தையில் மாயையும் வித்தையும் மேலானவைகளாக நினைவிற் கொள்ளத் தக்கன.

பொவாவிநா:பொாஸக்திழூஹாஶாயாஉகாண்டீ!

ஸரஸ்வதசுஷஹாவோதாவாாஸ்ருவாகாண்டீபொரா!

மேலான பிந்து பராசக்தி மகாமாயா குண்டவினி ஆசியோர் சப்தத்துவமுடைய மகாகோஷங்கள் வாக் என்றும் குண்டவி என்றும் மேலானதாக கூறப்படுகின்றன.

விழுாஸரக்திபொநாசெநாஶஹாஹாயதிசெரிகோ: :
விநாசெரவங்ஸாவாதொவூஶாநாஹதலதுவி:

வித்தியா சக்தி என்பவற்றிற்கு மேலான நாதமானது மாகாமாயை என்று தேசிகர்களால் (கூறப்படுகின்றது). பிந்து இவ்விதமே வ்யோமம் அநாஹதம் என்றும் அழைக்கப்படுகின்றது.

இதுாசிரவூஸரவீத உஹாஶாயாய்வுவூடூஂ வெவடுசு லைக்ஷா வெஶானிஂஹு ஶராஞ்சுதீக்கலாகார ஶரிவதசவாயிகார உஹாஶாயாகார வஸாகார நிராகார ஹ-சவாவெஶான்யூ குசிசென ஹாஹாயயிதோயக வஸாடெகாடை க்ரியாஸரக்தி விசரதெ விநாசெக்தாலக வஸங்கல இஞ்சாஸரக்திபாக்திசக வஸகளைசிஹபாரா ப்ரபூத்தக நாஶாயிகார வஸாஞ்சலதுத க்ரியாஜ்ஞாநநியாசி கெஞ்சாஸரக்தி காயிகாராயயவஸீபைச்சுவூ உஞ்சக்கதப்ஜாதா ஒதி ராபைதிபாக்திசக சிலோம வஸாஞ்சலதுத குஶிரக்திச்சி விநாஞ்சிபாமுநாத்தக லொமஜாந க்ரியாவஸாஞ்சுவஸகளைநித்திகூ வஸாஸரிவ உஞ்சக்கநாஶாஹத ஶரிவக்தாவூ ஹாம பொவிந்தியிதோநாதிக்ரா...

இது முதலாக சொல் சொற்பொருள் மகாமாயைக்கு அர்த்த முடைய பரந்ததும் அனைத்தையும் நன்கு நோக்கி நன்கு தழுவி சாந்தியதீத் கலையின் வடிவமடைய சிவதத்துவ அதிகாரமுடைய மகாமாயா வடிவமுடைய தனது வடிவமாகவும் வேறுவடிவமற்றதாகவும் இருந்து தாண்டியதாக கிரமமாக இருபாகமுடைய தலைமயேற்றிருக்கும் கனவு நிலையின் கிரியா சக்தி விசேடமுடைய பிந்துவினால் குழப்ப டெந்த திடத்தன்மையுடைய இச்சாசக்தி சக்தித் தன்மையில் சகல மகேஸ்வரரது இயல்பான பெயருக்கு அதிகாரமாக தன்னுள் விளங்கும் ஆதிசக்தியானவள் மிகுந்த சக்தியுடையவளாக பிந்து

சுவாமி ஞானப்பிரகாசரின்

பாதுகாக்கும் தன்மையுடைய போகம், ஞானம், கிரியை என்பவற்றோடு கூடிய சகல நிஷ்கள் சதாசிவத்தன்மையில் உயர்வு பெற்று விளங்கும் அநாஹத சிவத்தில் குழப்பமடைந்த மேலான பிந்துவை அடைந்து

விநாக பொரீவராக்குக்கூடிய ஹாஹாயிசூயக ஸாக்ஷி பெங்கூதுநிதித்தஸங்கூறு ஸங்குஂபொயநியங் வூபாராதாக ஸங்கூற ஒழூாக்ரியா ஜூநநியாதீக ஒழூாராக்கி ராக்கிச்சியிகார ஹொஹஸாக்கி ராக்கிச்சு ஶாராக்க யவபெயராந ராஹபாஸுாத வூந திக்ராக விநாக பொரீவெநஸஹ வரிச ராவெயாநிவக

அதனைக் கடந்த பிந்துவாக பரசிவனான குழப்பமடைந்த பகுதியில் அடைந்தவராக சூக்ஷமமான ஐந்தொழிலையும் நிமித்தமாக எண்ணத்தில் ஒடுக்கவும் அறிந்த உண்மையானவரும் மன எண்ணத்தில் இச்சை, கிரியை, ஞானம் எனும் கட்டுப்படுகின்ற இச்சா சக்தியானது ஆற்றலோடு கூடிய அதிகாரபோகத்தில் தன்னுள் இருக்கின்ற கிரியா சக்தியின் உள்ளிருக்கின்ற மாறுபாடற் ஞானசக்தியானது சக்திமிகுந்த நிஷ்களமானதும் சாந்தமானதும் சாந்த சிவத்தில் லயமடையும் எனும் பெயருடைய எண்ணங்கொண்ட நடமாடும் பெரிய சிவந்த, வென்மை நிறமுடைய ஈசானம் முதலான வடிவங்கள் தியானிக்கத்தக்கதும் உடல் முழுவதும் பரவியதும் மிகவும் கடந்த நிலையில் பிந்து எனும் தன்மையில் பரசிவனோடு கூட சித்தசிவயோகியைப் போல

ராஹஸாந யொஹஸுவுஂ ஸாக்தாதூது ஹாஹ யயாயிசூயக வைவஷாஸ ஸாயாஜு நாஂஹொஹாய ரீஹொஹாவி பௌவுஂவா ஸாஸுஶயரிவெயாநிவக

ரூபதர்சன சிவயோகத் தோடு கூட உண்மை நிலையிலிருந்து இரு பகுதியில் நிலைபெற்று விளங்கும் தன்மையில் பலத்தை ஓத்த சாயுஜ்யம் எனும் யோகத்திற்கும் லயத்திற்கும் சிவயோகத்தன்மையைப் பெற்றதாகவோ சித்திபெற்ற சிவயோகியைப் போலவோ

சிவயோகரத்னம்

யாயிகாரங்வா பெருப்பூராக நிபூதிஷால்பூ
திரொயாநஸரக்தாவஸஹ விஶ்வாஸை விஶ்வாஹ
பொஸாந்திக்ருசென தக்தாஶாஞ்சாதெ தாய்துவஸ்திரிதி
சவங்பெழாதூதூதாய்துஞ்செது
ஶரிவதாய்துஞ்சு சிதாய்துஞ்சுவஸு நின்துயஃ।

தூண்டிய தூண்டப்பட்ட முழுமையான தாகவோ திரோதான சக்தியுடன் விஸ்வரூபமாகவும் உலகத்தை கவரும் தன்மையுடைய தாகவும் உலகிற்கு துணையான சாந்தியாகவும் கிரமமான துறந்து சாந்தத்தில் நான்காவது (தூரீய)தனது அறிவுதிறத்தால் என்று ‘த்வம்’ (நீ)எனும் பதம் ஆத்மாவையும், தூரீயம் என்பது ர ‘தத்’ (அது) எனும் பதத்தையும் மேலான தூரீய நிலையையும் ‘அஸி’ (ஆகிறாய்) எனும்பதம் நான்காவது நிலையான சிவதுர்யம் என்பதுமாக மூன்று தூரீயம் என்பதன் பொருளாக நிர்ணயிக்கப்படுகிறது.

ஐதூரை வநாகஈ நிழூதவஸாஷாத்தூரூபராத சுஹஂ
பொதாதூக நிழூததாயெடு ஶரக்திலஸஂபொடதிலூவஸு
நிலையாஜயைக ஐதி வஸவுஜாநொதூரொக்தா நிஹஙா நிஹங-
க்குதா நிரொயவாஸரக்தாஜ்திலூவஸுத ஶராசி விஜாயாவஸு
குணவசிலாதிலஸுக்தாயிகார சிலாக்தாதூ ஶரிலிகபாஇம-
வாவஸநாவஸுதி^{கி}தி^{கி}।

என்ற ஆகம வசனத்திலிருந்து நிர்மலமான விழிப்பால் கிரகிக்கப்பட்ட அஹும் எனும் சொல் உணர்த்தும் தனது மலமற்ற நான்காவது நிலையால் சக்தி எனும் பேழையில் மத்தியிலிருப்பதும் காரணத்தினால் ஒன்று சேர்க்கப்படுவதில்லை என்று சர்ஞானோத் தரத்தில் கூறப்பட்டதன்படி எல்லையுடைய அருள்ளைச் செய்கின்ற நிரோதமாகிய பராசக்திக்கு நடுவிலிருக்கும் சுத்தவித்தையையின் மேல் ஆணவமலம் முதலான நுண்ணிய அதிகாரமுடைய மலங்களீராக ஆத்மாவை சுத்திசெய்யத்தக்க மலங்களுடன்

த தூஞ்சாஸரிகாரஸகுவகாரங்சவங்பெழங்ஹவெகி।

சுவரிசாவூபாயகாரஸகுஷஹாவாக்துவஸுஉபேகி^{கி}।

சுவாமி ஞானப்பிரகாசரின்

வனக்வாத்தூபாபாகாதெளயாவகையூஸிவாதிகா |
ஸிந்தாஶயாதலூஸஂயாக்ஷவாதாதாக்ஷா தூநஃ :
தூதீயஸ்வாஸஂயாக்ஷாப்ரயைஸ்வாதோபதः |

‘தத்’ (அது) எனும் பதமானது ‘சி’ காரமும், ‘தவம்’ (நீ) எனும்பதம் ‘வ’ காரமும் ஆகிறது. ‘அலி’ (ஆகிறாய்) எனும்பதம் ‘ய’ காரமுமாக மகாவாக்கியத்தின் வடிவமாகிறது. ஒரு சொல்லானது மேலான ஒளியிடையதாக எதுவரை பொருள் சொல்லத்தக்கதோ அதுவரையாக சிவதன்மையை தன்னுள் கொண்டதாகின்றது. இரண்டு பிந்துக்கள் ஒன்று சேர்ந்து உள்ளினுள்ளாக கிரமாக மீண்டும் விளங்குகிறது. மூன்றாவது ஸ்வரத்தோடு ஸ்வரம் இல்லாமலும் (தத்வமஸி) (நீயாகிறாய்) என்று சொல்விளக்கம் கூறப்படுகின்றது.

வனவங்வாத்தூஶாபைஷிராதஂ கொஊாஶக்ஷிதி பூரா பூதி
வாநாக் சுயசஸ்வாதிவாகூ |

எது அல்லது எனது ஏன் என்று பிரஜாபதியின் வசனத்தால் அது இருக்கின்றது எனும்

பொராஷுதயசாஷிதூஷாவாஷுமகஷுஶிராபைகஷி |
வாகூாக்ஷுஸராயரொஷ் ஹாதஂமகஷுாய்ஷு யிதாஂஸிவஂ |

மூன்று புருஷர்களையும் உத்தேசித்ததாக (ப்ரம்ம, விஷ்ணு, ருத்ரர்) சொல்லத்தக்க இலக்கு இருவடிவமுடையது. வாக்கியத்தின் பொருள் சோதனையோடு கூடியதாகவும், இலக்கின் பொருள் அறிவிற்கு மேலான சிவனாகவும் காணப்படுகின்றது.

நிநாசுவாபகஸ்வைபுஜுக்ஷாஷுநாநாக்ஷவாடீகஷி |
வனவங்ஹாஶாவாக் ஜுக்ஷாக்ஷாலுதகதஂ ஹாவயெழுக்ஷிதி வாநாக் |

அறிவுமயமானதும், பரந்திருப்பதும் அனைத்தையும் அறிந்தி ருப்பதும், முடிவற்றதும், பரந்திருப்பதுமாக இவ்விதம் குருமூலமாக அறிந்து எப்பொழுதும் சிவனாகவே விளங்க வேண்டும் என்ற வசனத்தினால் (அறிந்துகொள்ள வேண்டும்)

வகாரச்சுவஂ டெழியல்கூட்டுரை சரிவாவிநாகுதாதாநி।
 உலூாஹலேதாயாகஶகிஷீவுஶாமொகூதாஞ்சுஜெசுக்।
 ஜூநெநஜெசுயாமொகூபைகாக் ஜூநாங்பௌரிதாஞ்செஜெசு
 ஹதி ஸ்ராதேக:।

‘வா’ எனும் எழுத்து ‘த்வம்’ எனும் சொல்லின் பொருளாகவும், ‘சிவ’ என்பது தன்னிடத்தில் அறிவு மாத்திரத்திலே ஆகாயத்தில் சவாலையுடன் எவ்விதம் தோன்றுமோ அவ்விதம் எப்பொருளையும் நோக்கி அவற்றினை விலக்கிக்கொள்ள வேண்டும். ஞானத்தினால் அறியப்பட்டதாகப் பார்த்துப் பின்னர் ஞானத்தையும் விலக்கிக் கொள்ள வேண்டும் என்று சருதியில் (கூறப்பட்டுள்ளது.)

நிஃர்ஹாநாஶ்ரஹ நிசித்தவாஸநா நிவூதிபௌரஹாவ போவடு
 ஸரிவக்காவிவூக்குயடு
 ஸரிவாவிவைபேசரடுநா
 கூக்கா நிழுக்கு-
 தாய்பூஶ்ரவூாபைகாகதத்தூ
 போதாயெடு யிகார ஸரிவை-
 கூக்குயடுஶாகுதெத்தகு
 ஸரிவெயாக போவடு
 ஸரிசுஸரிவ-
 வெயாநிவக
 ஸிந்தாவாகத்தூதுதிக்கு
 உதிக்காக ஸிந்தாஶபௌராஸரிவ
 ஸாக்காத்தூ
 தக்குவடுாமாஶி மாண ஸாஷ்பாஸாயாஜ்ஞா
 பௌரலோமப்பாவீபோவடு
 ஸாஸுஶய ஸரிவெயாநிவக
 ஸாயிங்கூக்காய்பூக்காஜ்ஞாக
 ஸாநா-
 ஸாநாநா
 கூக்கா நிழுக்கு தாய்பூத்தீகாலுக்கு ஸரிவதாய்பூக்காக்கண
 மாராதாயெடுண தாநி நவக்காநிலீயநெ।

எல்லையற்ற அருளல் காரணமாக முழுமையான மேலான இயல்போடு கூட சி (கரான) எனும் தன்மையின் பொருட்டு சிவரூப தர்சனத்தைப் பெற்று மலமற்ற நான்காவதான நிலையை பெற்றதும் பரந்ததுமான அந்த நிலையாகிய மேலான நான்காவது நிலையால் ‘சி’ எனும் எழுத்து வடிவமான சிவபதத்தின் லக்ஷ்மியத்தின் பொருளாகிய தன்மையின் ஜக்கியமாகிய சிவயோகத்துடன் சித்திபெற்ற சிவயோகியைப் போல பிந்துவில் காண்கின்ற உண்மையைக் கடந்து நிற்பதும் பிந்து வடிவமான பரசிவனை உண்மை நிலையிற் கண்டு அந்த அனைத்து ஆகமங்கள் முதலானதும் குணத்தை ஒத்த சாயுஜ்யம் பெயருடைய

மேலான போகத்தைப் பெற்றதோ சித்தி பெறப்பட்ட சிவயோகியைப் போலவோ எனும் சமாதி நிலையை அடைந்து தியானித்து அறிந்து நிர்மலமாகிய தூரீய நிலையிலோ அல்லது மேலான தொடர்பினை ஏற்படுத்திக் கொண்டு நிர்மலமான நான்காவது (தூரீய) நிலைக்கு மேலாக உள்ளதும் மூலவடிவதுமான சிவனது தூரீய தன்மையுடைய பெரிய தூரீய நிலையில் இந்த ஒன்பது தத்துவங்களும் எந்த பொருட்களிலேயோ அந்த பொருட்களில் வயமடைகின்றன.

யசுவஸூநிதஶஸூபாஹாநந்தாண்டுவே !

அப்பொருள் மேலான பிரம்மம். அதுவே பரமானந்ததாண்டவம் ஆகும்.

நவதசூதயவஸூநஂ நூதாநந்தியாஹாரஃ !

ஸவுாவஸூவிநிழ்தாக்தஂ ஹாராராஉபேஂபோரா தூரஃ !

ஒன்பது தத்துவங்களினது வயமடையும் ஸ்தானமாகிய நிருத்தத்தின் ஆனந்தமயமாக குரு விளங்குகின்றார். அனைத்து அவத்தைகளிலிருந்தும் விடுவிக்கத்தக்கது மேலானதுள் மேலானதான குருவின் ரூபமே ஆகும்.

ஸதாநாநந்தஸெநா ஹஂஸவஸஂவிழுக்தஶாநிதஃ !

போஸஂவிசு ஸாவிபீணாராக்தாபாரஷயாநிதஃ !

உண்மை ஞானத்தின் ஆனந்தத்தைக் கற்று தருவதும் தன்னுடைய உண்மையான வகுக்கணத்தோடு கூட விளங்குவதும், மேலான உண்மையான வடிவமாக விளங்குகின்ற மேலான தன்மையோடு விளங்கும் சக்தியே ஆகும்.

போயடுஶாசுஸஂவிதீராயாஉபேங்காநஃ !

ஐநாநாநந்தப்ரபெநொவாவாநாராஉபேஂபோஂரி வே !

மேலான பொருளின் பொருட்டு உண்மையான மறைக்கும் வடிவமாக மலமானது சிவனை (மறைக்கின்றது). ஞானானந்தத்தையும் குருவின் ரூபத்தையும் மேலான சிவனையும் பெற்றுக் கொண்டவனாக இருக்கிறேன்.

ஒதிருாடைகள் வகைத்துஊனாவிபேறவூறகைத்துாக்கடு கூக்கி-
நிக்கிட்டு சுவர்ப்பேறவைக்காயடு ஸரிவதீழூணவெழபர ஷுரிவெழூ-
ணானிவூக்கிகநூத்துஹாரா பொமாராவிலூரிவ யொநிவக
ஸாக்காத்துக்கா ஸாஸுஞ்சு ஸரிவயொநிவக யயாஸரகுங் கூக்கா
நூத்தாக்கவாழூஅராதிதி நிழுறதாயடுமா தீகாக ஸரிவங்ராஸுங்-
வாழ் சநவூமோஅரா ஒதி குதீகம் ஸரிவகூஞய ஒதிருாடைகள்।

என்று சுருதியில் கூறியிருக்கின்ற சொல்லின் இலக்கின் பொருட்டு
உள்ளே வைக்கப்பட்டதாக இருக்கின்ற சொல்லின் இலக்கிற்கு பொருளாக
சிவனது அறுகுணத்தை ஒத்த தனது சிவஷட்குணத்தின் உண்மையாக
விளங்கும் ந்ருத்த குருவை மேலான குரு சித்தி பெற்ற சிவமோகியைப்
போல உண்மை நிலையைப் பெற்றோ சித்தி பெற்ற இரு சிவமோகியைப்
போல எதுவரை இயலுமோ அது வரையாக செய்து ந்ருத்தியத்தை ஈறாகக்
கொண்ட சொல்லிற்கு எட்டாதது என்று நிர்மலமான நான்காவது நிலையை
கடந்த சிவனை சுத்தமானவரை வாக்கு மனம் என்பவற்றிற்கு எட்டாதவரை
என்று மிகத் தொலைவில் உள்ளது சிவத்தன்மையின் தோற்றம், என்று
சுருதியில் (கூறப்பட்டுள்ளது.)

ஸரிவநிழுறதாயடுக்கீத யகாராவி பேறவைக்காயடு
வெவுஜுதாவிஹாணவிரிதீ ஷுபாரப்ரகார ஸரிவரிவஷு ஸரிவங்
விலூரிவயொநிவயொநிவதூரவிழு) கெஜவிவூகை தசுஷுபரிவ
தாங்வூஜைகள் ஒத்துக்கா ஸாக்காத்துக்கா ஸாஸு அயரிவ-
யொநிவக।

சிவனது நிர்மலமான நான்காம் நிலைக்கு மேலான ‘ய’ காரமாக
இருக்கும் சொல்லின் இலக்கின் பொருளாக சர்வக்கும் முதலான
குணப்பகுப்போடு தன்னொளிபரப்பும் சிவனதும் தன்னிற் சிவனாகவும் சிவ
சித்தி பெற்ற சிவமோகியைப்போல

குதாபொரபரிவஶூதிதிசிபெறாக்கடுவர்தெவதநா:।
திசராநூஞயவங்நிஞகவஞ்சலெவுதிலெங்வா:। ஒதி

மேலான ஒளியில் ஒன்று படுகையில் அந்திலையில் இருந்து சிவனாகின்ற தன்மையை அடை கின்றான் என்று கூறப்பட்டதிலிருந்து உண்மை நிலையைப்பெற்றோ சித்திபெற்ற சிவயோகியைப்போல ஆத்மா பரமசிவன் என்று மூன்று பொருளாகவோ மூன்று சேதனப்பொருளாக (ஆகின்றன) மூன்றும் சூன்யமாக தோன்றும் போது உன்னிடத்தில் ‘அதுவாகிறாய்’ என்று நிகழ்கின்றன.

ஸ்ரீவொஹஸ்திவிஶாகம் வெழாஷ்சவோஹஸ்திவிதா இதி-
ஸ்ரூதேதஃ।

‘சிவோஹமஸ்மி’ நான் சிவனாக இருக்கிறேன் என சித்தாந்தத்திலும், வேதாந்தத்திலும் ‘சோஹமஸ்மி’ நான் அதுவாக இருக்கிறேன். என்று சுருதியில்

ஸஸ்திசஸ்தி பொஸஹஸ்ரீவொயிதி ஸ்ரீவொஹாதி வகார-
யாயாய் ஸ்ரீவஹாவநயாவா ஸ்ரீவொஹாதிதீப்ரதூக் தழிக்கய்
ஹாதம் ஸ்ரீவாதூஹஸ்ரீவயோஹய ஸ்ரீவீப மக்கணம்।
பொாய் ஸ்ரீவீப ஸவபுாய்தூயை ப்ரதூயை
விதையநிவிதூகலூஹஸவிகலூ ஜூநக்ரியாபூத்திகம் ஸ்ரீவா
ப்ரகாரசகம் ஶிராவிபேகாராவிபவிஷ்டிதி ஸந்தாநந ஸவபு
ஜூதாவிஹாண ராவிபோ ஸ்ரீவதக்கவம் தத்தூவைக்கண ப்ரவொயகம்
ஸ்ரீவயோஹாதந் ஸங்பெவின்டு। ஸ்ரீஶக ஹாராஹூரா நகஸ்।

இருக்கிறது. இருக்கிறேன் எனும் பதத்தோடு சிவோஹம் சிவனாக நான் - சிவோம், சிவனாக நான் என்னும் வடிவமுடைய உண்மையான பொருளுடைய சிவபாவனையோடோ அல்லது சிவோஹம் - சிவனாக இருக்கிறேன். என்று தனியாக இந்த இத்தகைய நிலை சிவாத்மாவாகவும் தனது ஆத்மா சிவனோடு இணைந்த இயல்பான லகஷணத்தை மேலான பொருளின் பொருட்டும் தன் பொருட்டும், அனைத்தின் பொருட்டும், ஒவ்வொன்றின் பொருட்டுமாக விஷயத்தில் வேறுபாடற்றதும் வேறுபாட்டுடன் கூடிய ஞான, க்ரியா என்பவற்றின் நிலையையும் தனது மேலான

சிவயோகரத்னம்

ஒளிவிடுகின்ற இருவடிவமானதும், ஒரே வடிவமாக பிரிக்கமுடியாததுமான சக்சிதானந்த சர்வக்ஞும் முதலான குணத்தின் ரூபமாக விளங்குவதம் சிவத்துவத்தன்யையில் இறுதியால் தனது வடிவமாக காட்டுவதுமான வகைணத்தை அறியத்தருகின்றதுமான சிவயோகரத்னம் - எனும் நால் நன்கு நிறைவேற்கிறது.

மங்களமாகட்டும்.

ஸ்ரீ குருமார்களுக்கு வணக்கம் .
ஹரிஷம்.

